SALACIOUS

PLAYERS CLUB #1

LAUDĂ-MĂ

SARA CATE

MIDNIGHT BOOKS

SARA CATE

LAUDĂ-MĂ

SARA CATE

LAUDĂ-MĂ

Midnight Books
BUCUREŞTI, 2024

Prolog

Cu şapte ani în urmă

— Deci o ţineam de păr cu o mână şi amândoi trăiam momentul când m-am uitat direct în ochii ei şi i-am zis „Suge-mi-o ca o fetiţă cuminte!” într-o secundă, şi-a retras pumnul şi m-a lovit chiar în faţă.

- O, rahat! înjură Garrett strâmbându-se.

— La naiba! urlă Hunter.

în capătul celălalt al mesei, Maggie, singura femeie din grupul nostru, pare îngrozită.

Eu ma crispez, apăsând cu degetul proaspăta vână- taie purpurie care mi se răspândeşte în jurul ochiului.

— Nu cred că i-a plăcut, adaugă Maggie chicotind înfundat înainte să bea o gură de vin alb.

— Ei, nu mai spune! izbucnesc eu, luându-mi berea şi lipindu-mi sticla rece de faţă ca să domolesc zvâcnitu- rile cauzate de durerea ce-mi pulsează în jurul ochiului.

Mândria mea e de două ori mai rănită. Umilinţa provocată de primul pumn primit în ochi de la bruneta minionă şi drăguţă cu care flirtam de săptămâni bune şi-n care eram dornic să-mi înfig scula s-a dovedit a fi una dintre cele mai grave răni. Adică... Eu credeam că ne

înţelegem minunat. Părea destul de perversă şi cu siguranţă încântată, dar cred că m-am înşelat. Aparent, nu înjosirilor sexuale. %

Cei de la masă tac pentru o clipă. Eu şi cei trei ai mei de serviciu am transformat într-o mică tr^ serile de joi, în care băuturile de la bar sunt la jumăn preţ. Toţi urâm compania de divertisment la care 1^ Când ne-am luat slujbele astea, am facut-o din entutf şi pasiune pentru industrie. Acum, ieşim la băut o dată^ săptămână ca să vorbim despre modul diferit în care conduce compania şi cât de bine ne-ar fi pe cont pron^ însă numai gura e de noi. Niciunul nu este pregătit sp părăsească postul stabil şi să o ia de la capăt în altă part?

Şi, mai mult decât ocazional, vorbim despre şi dezvăluim cele mai murdare secrete din dormitoarele noastre ca nişte bătrâni care deapănă amintiri groza/e despre război. Până şi modesta noastră Maggje ni se aL tură. în afară de Hunter şi Isabel, iubita lui de foarte multă vreme, toţi suntem celibatari şi toţi intenţionăm să rămânem aşa. Unul dintre avantajele faptului de a fi angajaţi în industria divertismentului este ca lucrăm noaptea, la petreceri şi serate la care se bea, ceea ce înseamnă că ne-o tragem destul de mult, iar asta ne oferă subiecte vaste de discuţie, aşa că nu suntem nevoiţi să ne petrecem tot timpul plângându-ne de compania la care lucrăm.

* na^a» omule! răspunde Garrett cu o privire gânditoare. Ce porcărie că nu există nicio modalitate prin en” săiCeaşcă un partener în funcţie de perversităţile care le plac în dormitor.

f?1 maSă izbucnesc imediat în râs. Pentru ci reacţii am ,Glume$te se aşteaptă la o serie de £“nte după fiecare frază pe 0 r0Stes* ‘ucru pe care am ajuns să-l anticipăm putea în£. de 8erios* N’ar Pl*cut dacâ resuUentniîmpărtăşească

** aceleaşi chestii perverse? N-ai fi nevoit şi ascunzi sau să tc ruşinezi de perversiunile care te fac să te umezeşti în chiloţi.

- Garrett, eşti nebun de legat, răspunde Hunter, dar. când îmi las pe masă paharul gol, nu pot să-mi scot gândul din minte.

De ce aplicaţiile pentru întâlniri nu-i potrivesc pe oameni în funcţiile de ciudăţeniile lor sexuale? Sau, şi mai bine... dac-ai putea să angajezi pe cineva care să-ţi îndeplinească dorinţele alea?

Şi să ai un loc sigur în care să-ţi faci pe plac.

în momentul ăla, îmi dau seama că un grup de oameni cu experienţă în industria divertismentului ar putea să aibă abilităţile necesare ca să le reuşească aşa ceva. Dacă am fi avut măcar curajul să îndrăznim. Putea să-nceapă cu un serviciu de matrimoniale, pentru mai mult decât nişte relaţii sexuale şi simple cuplări – să fie ceva mai serios, unde oamenii nu trebuiau să se simtă ruşinaţi de ceea ce le place.

De acolo, putea doar să se dezvolte. O aplicaţie pentru un serviciu... şi apoi, într-o zi, un adevărat club al perversităţilor.

— Nu sunt, îl contrazice Garrett. Cine de aici nu are nişte idei trăsnite în dormitor, pe care-şi doreşte dintot- deauna să le pună în practică, dar se teme prea mult ca să-şi întrebe partenerul? Adică, evident, lui Emerson nu-i e

teamă să întrebe.

Ei râd din nou, iar Hunter îmi dă un cot în coaste, însă eu nu-i răspund pentru că încă mă gândesc la ideea asta.

— Haideţi! Vorbesc serios, spune Garrett. Dintre toate porcăriile pe care le-aţi făcut, care este singurul lucru pe care v-ar plăcea să-l cereţi? Ştiţi că există ceva. Aşadar, să-l auzim!

- Tu primul, răspunde Maggie rânjind îngâmfată.

Fiind singura femeie, şi una cam rezerv^ Maggie a ajuns să stăpânească arta îndreptării conve^' ţiilor asupra noastră, distrăgând atenţia de la ea ori câte ori era posibil.

— Bine, spune el.

îi cam ignor preţ de un minut, cât îşi împărtăşesc cele mai profunde şi întunecate fantezii sexuale pentru ca, aşa cum a prezis Garrett, toţi au una. Şi, de fapt, sunt chiar atât de ciudat.

Asta mă face să mă gândesc... Dacă toţi de la masa au un fetiş despre care le este prea teamă să vorbească, atunci... au şi toţi ceilalţi din barul ăsta? Toţi cei din oraş? Din ţara? Din lume?

—în regulă, Emerson, spune Hunter, dându-miun ghiont în umăr. Este rândul tău.

- 0, e uşor! mă întrerupe Garrett. Nu i-ai auzit povestea? Lui Emerson îi place să fie umilit şi să primească un pumn în faţă pentru asta.

Gaşca izbucneşte în râs, iar eu mă alătur, însă nu răspund. Zâmbind cu sticla la gură, beau, dar nu mă mai răsfăţ. Ei cred că umilirea este stilul meu când, de fapt, nu e deloc aşa.

A doua zi dimineaţă, ni se spune la telefon că firma pentru care lucrăm se desfiinţează. Urmează să se depună declaraţia de faliment şi să rămânem toţi iară slujbe, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată să depună cererea de şomaj, avem un plan de afaceri. Eu sunt directorul Garrett se ocupă de clienţi. Hunter lucrează cu dezvolt* şi Maggie ne supraveghează pe toţi. Şi este atât de

Salacious Players Club se înfiinţează.

REGULA NUMĂRUL 1:

Să nu suporţi niciodată un iubit cretin - dă-i papucii ratatului!

— Ce dracu’ e cu tine, Charlie? se răsteşte Beau când mă vede apropiindu-mă cu geamurile lăsate.

îmi încleştez maxilarul când cobor din maşină şi trântesc portiera după mine. îi arunc o privire surioarei mele care urmăreşte totul de pe locul din dreapta şi suport umilinţa provocată de faptul că-l aude pe fostul meu idiot urlând la mine de pe peluza din faţă a noii lui case. Nici măcar nu mă deranjez să întreb ce am făcut pentru că, din punctul lui de vedere, vina e mereu cumva a mea.

— Dispari, Beau! îi spun printre dinţi. Dă-mi doar jumătate din sumă, ca să-mi văd de drum.

El se opreşte deodată între camionetă şi uşa de la intrare a casei, cu o cutie în braţe.

— Aş vrea să pot, dar nu ai participat la ultima discuţie cu proprietarul, aşa că i-a trimis banii tatălui meu. Trebuie să-i iei de la el.

— De Ia tatăl tău? Ce? De ce?

Beau duce în casă cutia pe a cărei etichetă scrie „Porcării pentru X-Box” şi o lasă pe podea, lângă televizor, înainte să se întoarcă la camionetă. închiriază o casă împreună cu cel mai bun prieten al lui şi se pare că încă-mi poartă pică pentru că m-am despărţit de el. Eu şi Beau

am avut o relaţie de un an şi trei luni, dintre care

„ ni le-am petrecut stând cu chirie intr-un apartamen(L, unde ne-*n> dat repede seama cfi. de fapt. n? „ram Aparent, puteam sâ fim mipreună ş> să facem ocarionsl. dar nn eram în stare să avem o relaţie maturs în ca« să locuim sub acelaşi acoperiş.

Doar de trei luni în apartament a fost nevoie ca mă înşele – sau ca să fie prins, aş zice eu.

- Da, Charlie. De la tatăl meu. Era trecut pe contractul de închiriere drept cosemnatar şi, dacă n-ai venit să iei banii de garanţie, i-au fost trimişi lui.

— La naiba! mormăi eu. Ei bine, îmi pare rău că n-am venit, Beau, dar am fost ocupată la serviciu.

Mă asigur că accentuez cuvântul, de vreme ce am fost singura cu două slujbe, spre deosebire de el, care abia reuşeşte să păstreze una mai mult de o lună.

- Nu prea se poate spune că, dacă prăjeşti camaţi în aluat la patinoar, eşti persoana responsabilă din relaţia asta.

- Măcar puteam să achit facturile.

- Hai să nu o luăm de la capăt! strigă el când închide hayonul trântindu-l.

Beau nu are, propriu-zis, probleme cu furia. Este pur şi simplu măgar.

— Tu ai început-o.

Mă uit în spate la Sophie, care priveşte din maşină. Strânge din buze şi este încruntată. Este o expresie care transmite clar că nu-i place nimic din interacţiunea dintre mine şi fostul meu iubit.

O apreciez. Sora mea, care are 14 ani, a

fost de la început cel mai aprig critic al lui Beau. Bineînţeles, pe atunci eram visătoare şi orbită de iubire. Şi, la doar 14 anj' încă este imună la farmecele tipilor cu bucle castaniu-ni; sipn, ochi albaştri pătrunzători, înalţi de 1,80 şi cu muşchi abdominali bine definiţi

— Aşadar, ce se presupune că trebuie să fac? întreb când Beau continuă să despacheteze, ignorându-mi prezenta.

— Păi, dacă-ţi vrei jumătatea, cred că o să fii nevoită să iei banii de la tata.

— Nu poţi tu să-i iei pentru mine?

Dintr-un motiv stupid, simt că sunt un ghimpe în coaste. Beau a fost mereu aşa. Avea pur şi simplu un mod de a mă face să mă simt inutilă şi disperată după orice strop de atenţie pozitivă din partea lui, încât îmi petreceam mai mult timp încercând să-l mulţumesc decât să fiu fericită, chestie pe care am văzut-o foarte limpede după ce ne-am despărţit. Uneori, nu vedem pădurea din cauza copacilor, după cum spune proverbul.

— Ştii că nu mai vorbesc cu ticălosul ăla.

— Deci n-ai de gând să-ţi recuperezi jumătatea de garanţie?

— Nu merită, se răsteşte el.

— Ei bine, nu-mi permit sa pierd banii ăia, Beau, spun şi-l urmez în casă.

Oftând prelung şi enervat, se întoarce la mine şi-şi dă ochii peste cap.

— Bine! Poftim. îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate şi, încruntat, scrie repede ceva. După un moment, telefonul meu vibrează în poşetă.

— Asta-i adresa lui. Discută cu el.

Apoi pleacă şi mă lasă cu gura căscată.

— Serios? Asta-i tot?

— Dacă într-adevăr ai fi vrut să-ţi iei banii, ar fi trebuit să te întâlneşti ieri cu proprietarul.

— Eşti un măgar, mormăi înainte să mă-ntorc şi să-l las să-şi despacheteze rahaturile în noua lui

locuinţă.

Merg pe alee către maşina în care sora mea aşteaptă cu căştile în urechi şi îmi dau silinţa să nu par atât de

, (lflr când m# urc la volan 9, incl).
supâratâ pe cât sunt, dar, fl. phne de com portiera, simt ^±5 de a P^e',ml Spnj,n Uptându-mâ cu impui de volan. bitoc, spune ea încet, iar eu rad.

_ Beau e un d<»b Sophie să vorbească urât în

Faptul că «I*rmI înţelegere între noi. Marna

fact

'd""

Beau.

— De ce nu?

- Pentru că-s o idioată şi am dat-o în bară. Aşa că acum trebuie să-i iau de la tatăl lui şi sunt dispusă să pariez că dobitocul ăla are cui să-i semene.

- Deci, hai să mergem să-i luăm, îmi răspunde ea, părând un pic prea entuziasmată de ideea de a lua bani de la un străin.

— Nici măcar nu ştiu unde locuieşte tipul ăsta. Nu te duc în ghetou. Când selectez adresa din mesaj, harta din aplicaţie se deschide şi-mi arată un steguleţ roşu pe o stradă direct lângă malul oceanului. E imposibil!

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă şi se apleacă înainte.

Harta-mi arată că locuieşte în districtul Ocean view.

— Să mergem!

tm 4 dm n∘U ?i'* zburlesc Părul scurt, de un albas- eco orat. I-a mai crescut de vara trecută, când s-a tuns periuţa de una singură, aşa că acum

abia îi trece de urechi.

— Frumoasă încercare, Ştrumfiţo, dar acum ai lecţii de pian, iar doamna Wilcox o să-mi taie capul dacă mai întârzii.

Sophieîşi dă ochii peste cap şi se bosumflă dramatic în clipa-n care ieşim de pe aleea lui Beau şi traversăm oraşul spre liceul unde Sophie trebuie să ajungă pentru lecţiile ei. Pe drum, rememorez fiecare moment din cearta cu Beau, tonul lui dur fiindu-mi întipărit în minte şi un sentiment de groază îmi cuprinde măruntaiele la gândul că trebuie să dau ochii cu tatăl lui.

Când eram împreună, Beau vorbea rar despre familia sa şi, ori de câte ori îl întrebam ceva de părinţii lui, schimba subiectul pur şi simplu, de parcă i-ar fi fost ruşine sau jenă. A fost destul de greu să-şi convingă tatăl să fie cosemnatar pentru noi anul trecut, dar, nu după mult timp, între ei s-a creat o prăpastie şi Beau a încetat să-i mai vorbească. I>a început, dispreţul pe care-l împărtăşeam faţă de taţii noştri ne-a apropiat. Şi, dacă tatăl lui Beau seamănă câtuşi de puţin cu al meu, sigur toată interacţiunea o să fie o distracţie dată dracului.

REGULA NUMĂRUL 2:
Nu te bosumfla.

De ce-mi aruncă privirea aia? Sosia lui Bettie pa?0 brunetă, cu breton tuns drept şi rotunjimi destul dein^ tătoare stă în genunchi pe podea, langa biroul meu... şise bosumflă. îşi ţuguie buzele date cu un roşu-rubiniu şi pur şi simplu se uită la mine în timp ce-mi beau cafeaua. Face tot ceea ce nu ar trebui să facă.

încearcă să-mi atragă atenţia, şi e de înţeles având în vedere că exact datorită atenţiei mele a ajuns aici. 0 plătesc, fără să exagerez, ca să câştige o mângâiere duioasă pe creştet sau câteva cuvinte frumoase, „să câştige" fiind principala acţiune. Până acum, cu figurile ei teatrale, fata asta n-a făcut decât să mă trateze cu un aer de superioritate, iar eu nu mai am mult şi-am s-o arunc afară pe uşă. I>a propriu.

Dacă-ţi doreşti atenţia mea, trebuie mai întâi să o câştigi. Să te porţi frumos. Să faci ce-ţi spun. Altfel, să nu deschizi gura. Nu sunt măgar, e chiar scena pe care o jucăm, dar fata asta nu respectă regulile. Când a acceptat oferta asta, ştia exact ce o aşteaptă.

— Holbează-te la podea! îi poruncesc fără să mă uit la ea.

Un sunet de iritare îi scapă printre buze

înainte să-şi îndrepte privirea la podea. Sper că nu intenţionează s se poarte ca o răzgâiată, pentru că ăsta sigur nu-i stilul meu, şi era destul de clar specificat în aplicaţie.

Următoarele trei ore din tura ei sunt practic insuportabile, dar eu sunt un domn, aşa că-i permit să rămână. îmi aduce prânzul, îşi sprijină sânii voluptu- oşi pe coapsele mele când îmi ridic picioarele în timpul unei conferinţe telefonice plictisitoare şi chiar câştigă o mângâiere pe obraz când reuşeşte să-şi ţină gura cât scriu un e-mail.

Dar începe să-şi piardă răbdarea, iar eu îmi dau seama. Cu colţul ochiului, o surprind bosumflându-se din nou şi mă uit în jos ca să o văd dându-şi ochii peste cap. De-ajuns. întinzându-mă, o apuc de bărbie cu mâna şi-i întorc faţa spre mine. Ea cască ochii mari – e neliniştită.

- Tocmai ţi-ai dat ochii peste cap la mine? o întreb printre dinţi.

— Nu, domnule, murmură ea, iar eu sesizez un strop de entuziasm dincolo de tremurai delicat al vocii ei.

Da, cu siguranţă e o neastâmpărată.

Dacă pedepsele ar fi fost fetişul meu, şi-ar fi câştigat una până acum, dar până şi eu îmi dau seama că exact asta îşi doreşte. Aşa că, în loc să o întind peste genunchii mei, în poală, sau să o oblig să-mi sugă mădularul din cauza văditei lipse de respect, îi spun doar atât:

— Ridică-te! Adună-ţi lucrurile. Să ai o zi bună!

— Dar...

— La revedere, Rita!

întorcându-i spatele, mă concentrez la computerul meu şi o ignor.

îmbufnându-se, ea se îndepărtează, se încalţă, îşi înşfacă paltonul şi trânteşte uşa când pleacă. în clipa-n care dispare, formez număra! de telefon al lui Garrett.

- Lasă-mă să ghicesc. Nu ţi-a plăcut, îmi spune în loc să mă salute.

- Se tot bosumfla. Oare bărbaţilor chiar le plac fetele care-şi ţuguie buzele atât de mult?

Garrett râde la celălalt capât al liniei. _

Ai uitat că nouă nu ne plac aceleaşi |Ucn,.

majorităţii bărbaţilor? Sigur, asta-mi îngreunează sarcina, dar încerc doar să-ţi găsesc fata potrivită, Emerson

— Cere-i scuze Ritei din Par^ea mea Şi să nu mai trimiţi niciodată acasă.

— S-a făcut!

Preţ de o clipă, cât mă uit la e-mailurile de la Magie despre noile actualizări făcute aplicaţiei de program tori, nu ne mai vorbim.

- Ştii, nu este adevărat, mormăi în timp ce-i citesc mesajele.

în fundal aud zgomote ceea ce înseamnă că Garrett este în maşină.

- Ce nu-i adevărat? îmi răspunde după o clipă.

— Ce ai zis tu – că nu avem aceleaşi preferinţe ca majoritatea bărbaţilor. Cred că, în mare, gusturile noastre sunt la fel cu ale celor mai mulţi dintre ei. Suntem unid prin faptul că nu ne temem să le facem să devină realitate.

— Nu ne este frică să le urmărim într-un mod sănătos.

— Exact.

— Am să-ţi trimit mâine o fată nouă, spune el după o clipă.

— Nu te deranja.

Garrett oftează exasperat.

Emerson.

. . x • S‘gUr? Pari stresat- Săptămâna viitoare tre-
rilnr ia ug“rani cIubul Ş* să le facem pe plac
investite- nlor, iar statul ne suflă în ceafă.

Are dreptate – sunt stresat. Pe lângă tot ce-a menționat Garry, fiul meu nu mi-a mai răspuns la telefon de patru luni, însă ideea de a cunoaște o altă bosumflată nu face decât să mă streseze și mai mult.

- Cred că nici măcar nu ştii ce vrei, zice el absent, iar eu arunc o privire la telefonul dat pe difuzor.

— Credeam că ştiu. Fetele astea îşi doresc laude, dar nu vor să facă nimic ca să le câştige.

-Atenţia negativă este tot atenţie, răspunde Garrett.

- Şi ştii că nu-mi plac răzgâiatele.

— Ştiu, Emerson, dar ai să fii nevoit să-i acorzi uneia o şansa înainte să le dai pe toate afară. Lasă-mă să-ţi trimit alta mâine. Sunt o mulţime de fete dispuse să facă tot ce vrei tu.

— Poate săptămâna viitoare. Nu închide aplicaţia.

— Am înţeles.

După ce-i închid lui Garrett, mă uit prin mormanul de scrisori de pe birou. în mare parte sunt porcării, dar un plic scris de mână îmi atrage atenţia. îl deschid şi găsesc un cec. Suma de două mii de dolari este din partea unui nume pe care nu-l recunosc. în partea dedicată detaliilor, scrie „Depozit garanţie pentru apartamentul 623”. Durează un minut să-mi dau seama că este adresa lui Beau. Sau, cel puţin, a fost. Habar n-aveam că s-a mutat, darămite ca mi-a trimis banii de garanţie. Nu se mutase cu iubita lui?

Cu fata pe care nici măcar nu mi-a îngăduit să o cunosc pentru că îi era prea ruşine cu mine, gândesc posomorât.

Ar putea fi un lucru bun. Dacă îi trebuie banii, o să fie nevoit să vină la mine ca să-i ia. Iau telefonul şi scriu repede un mesaj în care încerc să nu par atât de disperat pe cât mă simt.

Proprietarul tâu mi-a trimis banii de garanţie. Am sâ fi-i păstrez. Vino pe aici oricând ai nevoie de ei.

Fiwe nu primesc niciun răspuns. N-am pri
. L mpsaiele pe care i le-am tnmis nS^ la
niciunul din i « ^nfinnat măcar trăie?te Pănă
acum. Mama s& dorm noaptea. ? *e
"rbeas^ din now Păcat că dezamăgirea pare tema

săptămânii mele.

REGULA NUMĂRUL 3:
Fă mereu aşa cum ţl se spune – mal ales când trebuie să stai în genunchi pentru un tătic sexy milionar.

— E imposibil!

Casa la care mă uit este un conac în stil spaniol, cu trei etaje, palmieri îngrijiţi, ferestre boltite şi o alee pietruită.

Jur c-am să mă enervez dacă tipul cu care ieşeam era, în secret, un bogătaş. Căutam până şi sub pernele de la canapea ca să găsim suficiente monede pentru o cină de la Taco Beli. E imposibil ca tatăl lui să fi trăit aici tot timpul.

Cobor din maşină şi mă simt foarte stingherită în cartierul ăsta burghez de pe coastă, apoi scutur părul de câine de pe fusta neagră de catifea şi urc treptele pavate către uşă. Chiar se aude oceanul de aici.

Este ridicol.

Probabil că tipul ăsta se şterge acum la fund cu cecul meu de două mii de dolari.

Sun la uşă, dar, preţ de treizeci de secunde, nu-mi răspunde nimeni. în mod normal, m-aş simţi uşurată că nu e nimeni acasă şi m-aş scuti de o întâlnire ciudată şi de nevoia de a vorbi cu un

străin, însă eu sunt prea săracă pentru asta. îmi trebuie banii.

lui Sophie c-«m sA o duc h f wti
l-am promis iu şi se aprople ş(hd Ah de «nimrtn " J veşnic în căsuţa din spa^ plus, nu •? suport[8] locuinţei mamei mei *
^uÎo’-e P’acUtS Şi t0CUriᑊe îna,te tă∗ nind „TselSfc-mă uit, în

0C!’ii ma" şi aH

Când uşa se u ndu|at şi buze pline roz.

»■ t“ ™ c∗ ™ •∗∗∗dar ∗

i- I» “W ,âᑊ“ să iau cecul.

- Sunteţi doamna Grant? întreb eu.

Ultima dată, Beau mi-a povestit că părinţii lui s-au despărţit când el era încă bebeluş, dar presupun că e posibil să aibă o nouă nevastă despre care nu am aflat.

Clătinând din cap, începe să râdă.

— Dumnezeule, nu! Doar îl ajut astăzi. Ar trebui să se întoarcă în orice moment. Poţi să-l aştepţi în birou.

— Bine, mulţumesc, mormăi când ea mă conduce z* $Paţi°asă, cu tavan înalt şi podea de Acestei Pană k U?iIe frantuzeşti din celălalt capăt. careseved U Spre Un birou uria$> cu bovindouri* de la ^ndă rănXnr?cSe dUᑊnlă "

,n ^Ptă şi mă opresc în prag.

Mis, prevte^rtle ieşita în afara faţadei unei clădiri, ca un W’ 20 Una sau mat Multe ferestre (n. tr.).

Este o ţinută drăguţă, zice femeia care se uită la hainele mele negre.

Port un top transparent cu mâneci lungi şi guler detaşabil, o fustă creion de catifea neagră, colanţi şi ghete tot negre.

— Mulţumesc! îi răspund cu un zâmbet.

— E ceva diferit, dar cred că o să-i placă.

- Poftim? o întreb, însă îi sună telefonul, aşa că pleacă.

Cât răspunde şi discută despre nişte chestiuni legate de afaceri pe care nu mă deranjez să le bag în seamă, mă plimb prin cameră şi observ stilul. După ce-a comentat că lui o să-i placă ţinuta mea, ceva mi se pare dubios. Aşa-l tratează femeile aici? De parcă opinia lui despre ţinutele noastre ar conta.

în ciuda comentariului înfiorător, biroul lui este frumos. Spre deosebire de senzaţia rece şi sterilă pe care ţi-o dă restul casei, podeaua din birou e acoperită cu un covor stacojiu elegant, iar în faţa biroului mare de mahon se află două fotolii de un gri intens. Cu degetele, le ating pe amândouă.

— Vine! se răsteşte femeia. Probabil c-ar trebui să stai în genunchi.

Presupunând că nu am auzit-o bine, mă uit în spate cu o expresie confuză, dar ea iese deja grăbită din cameră, închizând uşile franţuzeşti în urma ei.

Oare chiar era serioasă când mi-a zis că ar trebui să stau în genunchi?

Locul ăsta îmi dă nişte senzaţii tare ciudate. Mă bucur că nu am adus-o pe Sophie, deşi nu

suntem nici pe departe în ghetou. Acum încep să înţeleg de ce nu voia Beau să-i cunosc tatăl. Trebuie doar să-mi iau cecul şi să plec dracului de aici.

Vreau să ies din birou şi să o întreb ce 8e dar apoi el îşi face apariţia. Prin geamul uş.lor f ţ ieşti văd că ei sunt în hol ş. stau de vorbă în tin* femeia se îndreaptă spre ieşire. Nu reuşesc să-mi seama ce-şi spun, dar sunt prea captivata de bărbatul care discută.

Pe tatăl lui Beau nu l-am văzut niciodată, nicj măcar în fotografii, aşa că habar n-aveam la ce să mj aştept, însă nu la asta. Este înalt, bronzat, şi are o constituţie robustă. Părul brunet este impecabil aranjat într-o parte, încărunţit uşor la tâmple şi, în creştetul capului, are o şuviţă albă. Poartă un costum bleumarin închid care pare scump.

Deşi abia îi văd profilul, observ destule încât să-mi dau seama că ţinuta şi trupul fără cusur fac pereche bună cu chipul ireproşabil. Are fruntea lată, maxilarul bine definit şi o barbă tunsă, de culoarea nisipului. Mâ holbez la el când îşi întoarce capul în direcţia mea şi, sub privirea lui, sângele practic îmi fierbe. Mă uit repede în altă parte, cu faţa la ocean când vine spre birou.

Odată ce intră în încăpere, parcă totul se micşorează – chiar şi eu. După ce închide uşa în urma lui, îşi dă jos sacoul şi-l agaţă în cuierul înalt din lemn de stejar. Mi se usucă gura când îi văd umerii lăţi şi muşchii spatelui prin cămaşa mulată.

— Bună! Eu sunt Charlie, încep să vorbesc.

îmi ţin mâinile împreunate în faţă şi nu ştiu de cet din senin, sunt atât de agitată. De obicei, nu sunt aşa de sfioasă.

trebui săınceP> în genunchi. Să nu te găse* JXată .,n picioare când intru în cameră- să nuVT adresezi n^1'0 eer eu- Când ai să o faci, ai să te dresezi cu „Domnule" şi nu altfel.

din adâncurii** 6 8ravă şi rece de Parcă s‘ar auzi
e oceanu!ui. Mă blochez incercând s* 22

înţeleg cuvintele. Când am senzaţia ciudată că tocmai ni-am băgat unde nu-mi fierbe oala, simt cum panica îmi învăluie imediat trupul.

- Pardon? spun bâlbâindu-mă.

El se opreşte locului şi mă priveşte din cap până-n picioare, iar eu simt un val de căldură de-a lungul şirei spinării.

- în genunchi! se răsteşte la mine.

Rămân fără aer. Ar trebui să fug şi să ţip şi cu siguranţă n-ar trebui să mă gândesc să fac ce-mi spune. E vreun măgar şovinist care crede că toate femeile ar trebui să se plece înaintea lui? Şi dacă ideea asta îmi face sângele să clocotească în vene, de ce mă simt atât de... excitată?

— De ce? întreb eu.

El reacţionează de parcă l-aş fi plesnit.

— Ei bine, îţi vrei banii, nu-i aşa?

Isuse Hristoase!

Nu, Nu! Charlotte Mărie Underwood, să nu îndrăzneşti să te gândeşti la asta nici măcar o secundă! Ticălosul ăsta manipulator nu te controlează şi nu eşti nevoită să îngenunchezi pe covor pentru el! Sunt banii tăi şi nu trebuie să faci niciun rahat pentru ei.

însă focul din privirea lui îmi spune că aşteaptă să mă supun. Fiecare parte raţională a minţii mele îmi strigă să-i zic tipului ăsta să se ducă naibii cu porcăriile lui... dar, momentan, nu raţiunea mă controlează.

El o face.

Genunchii mei chiar încep să se îndoaie, iar mie nu-mi vine să cred. Când ating covorul, mă aştept să mă simt extrem de umilită. Vreau să fiu

furioasă. în schimb, încă-i privesc faţa, aşteptând să văd ce mai vrea psihopatul ăsta de la mine.

Doar nu vrea să... ştii tu... să fac sex să-mi recuperez cele două mii de dolari, piciorul în prag.

Cu
el
nu?

Cred.

Da, da, cu siguranţă aici pun piciorul în prag

— Mult mai bine, spune el călduros, iar eu simt învăluită de un calm ciudat.

Apoi se apropie până-i simt mirosul îmbătat apă de colonie. îmi ridic privirea la muntele ăsta d bat când întinde o mână şi-mi mângâie maxilarul' inte să-mi cuprindă bărbia.

Hei, nu se cuvine, strigă alarma mea interioară. E foarte, foarte, foarte nepotrivit, dar cum naiba se presu- pune c-am să scap acum? Am îngenuncheat deja.

— în mod normal, aş vrea să te uiţi la podea, dar vreau sa te privesc.

îmi ridică bărbia când îmi cercetează faţa.

Nu pot să respir. Nu pot să mă mişc. Nu pot să fee nimic pentru că, în mâinile lui, sunt o pradă neajutorată. El este un leu, iar eu sunt o gazelă blândă între colţii lui.

Trăsăturile i se îndulcesc şi colţul gurii îi zvâcneşte.

— Minunată! .

Cuvântul ăla mi se prelinge pe şira spinani ca nu rea caldă. • #

Când îmi eliberează bărbia, se întoarce ş îndreaptă spre celălalt capăt al mesei de scris.

— Unde te-a găsit Garrett? mă întreabă e

— Garrett? mă bâlbâi confuză.

Se referă la Beau? , ţşi e

— I-am spus să nu-mi trimită pe nimeni as clar că ai nevoie de mai multă instruire, dar-

E ca şi cum cineva m-ar lovi peste du-mă din starea asta de hipnoză.

— Stai! Ce? strig eu, întrerupându-l.

El îşi întoarce capul spre mine, părând ofensat de îndrăzneala de a-l întrerupe.

— Cine este Garrett? Despre ce instruire vorbeşti?

— Cum te cheamă? mă întreabă lent.

— Charlotte Underwood. Am venit să iau un cec de la tine.

— Charlotte? Care cec...

Ochiul îi zvâcneşte exact în clipa în care-şi dă seama că e ceva în neregulă şi tot controlul şi calmul dispar până când pare încurcat şi plin de remuşcări.

— Isuse, ridica-te!

Eu sar în picioare.

îl privesc masându-şi fruntea, părând gânditor şi distras.

— Eşti iubita lui Beau, spune cu un geamăt.

— Fosta iubită, îl corectez.

El mă priveşte surprins.

— V-aţi despărţit?

Pe asta se concentrează acum?

Expirând, se sprijină de spătarul scaunului, iar eu aştept să spună ceva.

— îmi trebuie doar jumătate din sumă. Mi-a dat adresa ta şi mi-a zis să vin să iau banii.

Se crispează şi-şi masează din nou fruntea.

— Bineînţeles. De câţi bani ai nevoie?

Mă uit la el când caută într-un sertar de-al biroului şi scoate un carnet de cecuri şi un stilou.

— Garanţia era de două mii de dolari şi jumătate din sumă îmi revine.

Când îşi ridică privirea ca să o întâlnească pe a mea, mai că simt că mă fac mică. E foarte intimidant

• noate că Beau îl moşteneşte, deşi Beau se pOan, autoritar decât este. Tipul ăsta e pur ş. simplu tor, nu am cum să neg.

Bărbatul scrie cecul, 11 rupe din carnet şi Eu înaintez rapid şi-l iau. Ar trebui să fug imediat J primit banii pentru care am venit, încurcătura ciU(iaJ dată uitării şi nu mai am mciun motiv sa rămân, dar^ simt înţepenită pe loc.

- Charlotte, trebuie să-mi cer scuze. Mă tem H am crezut că eşti altcineva când te-am găsit în birou] meu.

Nu se uită la mine în timp ce vorbeşte, ci dOar îşi desface nasturii de la manşete şi-şi suflecă mânecile. Mişcările mâinilor şi contrastul dintre cămaşa albă mulată şi pielea lui bronzată mă fascinează.

înghit în sec.

— Cine credeai că sunt? întreb eu, perfect conştientă că nu am dreptul să primesc un răspuns, dar sunt încăpăţânată şi nesăbuită.

Se uită din nou la mine.

— Nimeni important.

— Cineva care lucrează pentru tine? Sau o persoană... pe care o angajezi?

Când îşi dă seama la ce fac aluzie, îmi aruncă o privire urâtă, mijind ochii cu atenţie.

“ Aşa cum am zis, nu contează, şi aş aprecia dacă nu i-ai povesti nimic din toate astea lui Beau.

fac ma* vor^esc cu el şi nici nu am de gând să o

Bine, rosteşte cu maxilarul încordat. Şi citesc teI CandU'mă pe mă îndrept către « umilitTsi L”?.? Cec’ s’m t'ndu-mă extraordinar mâna spre ^¡Clbla. din. 03,123 asta- Tocmai când m®. aner> lmi

imaginez chipul lui Sophie Ş 26

aduc aminte că urmează ziua ei, că biletele la festivalul de animaţii sunt scumpe şi că-şi dorea un permis VIP ca să o cunoască pe graficiană ei preferată.

Aşa că mă opresc.

O, Dumnezeule, e stupid, dar trebuie să încerc.

Mă-ntorc şi dau ochii cu persoana care mă intimidează mai mult decât oricare alta şi, când îl văd acolo, ocupând scaunul uriaş din spatele biroului masiv din faţa bovindourilor din podea până-n tavan, înţeleg de ce fetele ar veni aici şi ar îngenunchea pentru el. Pun pariu că nu-i obişnuit cu fete care-i răspund, îl provoacă şi-i dau bătăi de cap.

însă îmi este dator. La naiba, am îngenuncheat pentru el.

— Ştii... De fapt, s-ar putea să-l mai văd pe Beau, spun cu grijă. Bărbatul îşi ridică privirea la mine, încruntându-se curios. Sper să nu-i zic din greşeală ce s-a întâmplat aici.

O, Charlie, eşti îndrăzneaţă!

Mâinile îmi tremură, iar eu nu pot să-l las să vadă că ezit, aşa că le strâng repede la spate. îmi ţin capul sus şi umerii drepţi şi-l privesc în ochi.

Fără să rostească vreun alt cuvânt, scoate din nou carnetul de cecuri şi expresia lui îmi spune că nu-i deloc mulţumit, însă eu îmi reamintesc că nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă e supărat pe mine, mă urăşte sau îl fac să fie furios.

Doar că îmi pasă. Chiar îmi pasă şi urăsc faptul că se încruntă când scrie un alt cec, dar am nevoie de banii ăştia şi mă aflu în poziţia care-mi

permite să-i obţin.

Fă-o pentru Sophie, îmi reamintesc.

— Ce sumă te-ar putea ajuta să păstrezi tăcerea? spune cu un mormăit.

îmi umezesc buzele. La dracu’, nu ştiu. Aşa rezum la permisele V1P pentru festivalul de anin,aţ? "U

— Două jumătate.

Se uită la mine ca şi când ar fi surprins. E 0 s|J prea mare? Prea mică?

- Două mii şi cinci sute?

Dau aprobator din cap. Pare să contemple secundă ideea, înainte să revină la cec. II rupe din carn * şi mi-l întinde.

Traversez rapid încăperea şi observ cum îmi uri^ reşte trupul când mă grăbesc spre el. Apoi îmi întâlnesc privirea, însă nu dă imediat drumul cecului. în schimb pare că vrea să spună ceva. Aştept, sperând că nu vrea$j se certe iarăşi cu mine.

în cele din urmă, îi dă drumul.

— Mulţumesc!

Dă din cap şi eu ies în fugă din biroul lui. Nu mâ opresc până nu ajung la maşină. Urcând la volan, reuşesc în sfârşit să respir.

Mă uit la cele două cecuri din mâna mea. Primule de o mie de dolari, iar al doilea, de cinci mii.

Ce naiba...

Este o greşeală? Citesc suma de mai multe ori. întrebându-mă ce anume îmi scapă. Un moment, chiar mă gândesc să mă întorc şi să-i spun că a făcut o greşeală imensă. Apoi, în

secţiunea dedicată detaliilor, observ un număr de telefon urmat de două litere: CD.

Nu sunt iniţialele lui, însă ceva din ce-a scris nu etermină să cred că intenţionat a ales suma asta, a? ca nu mă întorc. Adică, e putred de bogat. Pentru n* bile^Tr e.d°lar' ar Putea însemna o rată la ipoteca "«Şi

Ţip încântată şi las cecurile pe scaunul de alături când pornesc motorul şi mă grăbesc spre casă.

A meritat să mă umilesc pentru cinci mii de dolari? Sunt al dracului de sigură că da.

REGULA NUMĂRUL 4:
.Liitoare cu tatftl fostului t&u
După o zi u rita sunt întotdeauna iubit, t^o^a^

Sophie este extaziată când chelnenţa 11 aduce o porţie de îngheţată prăjită mai mare decât capul ei. Intre timpjângă mine, mama dă pe gât o marganta mar mare decât porţia lui Sophie. . A • • t

Sora mea îmi oferă o lingură, iar eu o iau zâmbind. Mâncăm, abia respirând între îmbucăturile de vanilie şi sirop de caramel. > • xi

- Uau, Charlie! îţi mulţumim că ne-ai scos la cin . spune mama zâmbind mahmură.

Este plăcut să văd că se relaxează. Cu turele sup i mentare pe care şi le-a luat la spital, ştiu că este stresa a«

- E plăcerea mea! mormăi cu gura plină de 1 gheţată.

- Creier de gheaţă! ţipă Sophie, ţinându-se frunte.

Mama şi cu mine râdem când auzim expres'0 S Şrtă, pe care o foloseşte de când era mică, pe care.n1°nciin – ln dura t să o corectăm. Aşa că, acum, 0 0 mai nS? dJ2tamSînt°rS '“s* “ "'“edia^ * at mă aşteptam, le-am spus inied îmbrace pentru o

cină în oraş. La urma urmei, marţea mâncăm taco.

Nu m-am deranjat să le menţionez cum de-am ajuns să am suma asta, dar nu era important. în ceea ce le priveşte, banii în plus reprezintă doar garanţia şi nimic mai mult.

De ce mi-a lăsat numărul lui?

De ce-aş avea nevoie să-l sun?

Şi ce este CD?

Am căutat pe Google, însă rezultatele nu păreau să fie de vreun folos. Totuşi, e bine c-am aflat că la treisprezece kilometri de casa mea e o pizzerie-cafenea siciliană.

Cad pe gânduri în timp ce mănânc îngheţată şi-mi aduc aminte cum mi-a atins obrazul, cât de ciudat de plăcut a fost când a rostit „Minunată!" – singurul cuvânt. Nu mi-a zis că sunt drăguţă sau că arăt bine. A fost altceva. A fost... o aprobare.

Ce ridicol e să te simţi bine doar pentru că te-a lăudat un străin. De fapt, nici măcar nu e un străin. Este tatăl lui Beau. Mă ruşinez de fiecare dată când mă gândesc la asta. Adică, da, este un tip arătos, dar cred că e... cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Chiar e de-o seamă cu tata. Câh, câh!

Şi ce anume lăuda? Faţa mea. îmi urăsc trupul trădător pentru cât de excitată m-am simţit atunci, dar asta-i doar o reacţie firească, nu? Pentru că sunt în mod oficial o feministă convinsă şi activă. Aprobarea venită din partea unui bărbat este ultimul lucru de care am nevoie ca să fiu mulţumită de viaţa mea.

Pur şi simplu m-am simţit bine. Nu înseamnă

nimic.

Şi faptul că m-am simţit confortabil stând în genunchi pentru el este doar rezultatul misoginiei înrădăcinate de generaţii la rând. Mulţumesc patriarhatului.

După ce-am analizat situaţia în nuntea mea, – ajuns la concluzia că tatăl lui Beau a crezut că sunt o Pn * tîtuată. E singurul lucru care are logică. Şi, aparent, îi p| lucrătoarele sexuale docile, ceea CL I grozav adică care îşi ştie fetişurile, nu?

Aşadar, de ce mă tot gândesc la asta? De ce i se pare creierului meu că merită să ţină minte experienţa asta? Şj de ce s-a deranjat să-mi lase numărul lui de telefon?

- în cinstea despărţirii tale de Beau! anunţă sora mea mai mică, ridicând ultima lingură cu îngheţată de parcă ar ţine un toast.

— Sophie.’ o dojeneşte mama.

- Este în regulă, răspund eu şi, apoi, îmi cioc- nesc lingura de a surorii mele. Nu era deloc potrivit pentru mine. Este mai bine să fii singur, decât cu persoana nepotrivit!

Amuţim toate, iar amintirea tatălui meu umple aerul ca o ceaţă apăsătoare. A plecat în urmă cu aproximativ un an şi jumătate, pentru că nu a putut să renunţe la ignoranţa lui. Nu era de acord cu modul de viaţă al surorii mele şi prostia lui l-a costat familia. însă eu îi aduc aminte lui Sophie cât de des pot că ne este mai bine fără el.

Când dragostea devine toxică, nu mai e dragoste.

Apoi, am plecat şi-am stat cu Beau mult mai mult decât ar fi trebuit, trei luni după ce l-am prins înşelân- du mă, permiţându-i să mă convingă să rămân cu el, sa mă facă să mă simt de rahat şi să pun la îndoială tot *ce* mă priveşte.

vni, ,^a^ar’ nu Prea pot să-mi învinovăţesc sora că a n iceo lingură în cinstea despărţirii.

- Menţi pe cineva mai bun, Charlie.

ciocolatărăspund uitându-mă la sosul de caramel 'ocoiată rămas în farfurie.

- Cred c-ai ieşit cu un nemernic deoarece tu crezi câ meriţi unul.

îmi ridic privirea la ea şi, confuză, mă încrunt.

- Fetiţo, ai 14 ani! Cum de eşti aşa de înţeleaptă?

— Citesc cărţi bune, îmi răspunde ea râzând.

- 0, atunci presupun c-am să fiu nevoită să-i arăt mamei tableta de pe care le citeşti. Să vedem cât de bună crede ca este *Mating the Werewolf*

- *Ce?* întreabă mama, îndreptându-şi mahmură atenţia de la gheaţa rămasă în paharul ei cu mărgărită.

— Răsfaţato! ţipă Sophie, aruncând un şerveţel în mine.

Obrajii i s-au colorat de ruşine, iar eu nu-mi pot stăpâni râsul.

în seara asta stau întinsă în camera mea din casa de lângă piscină şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat astăzi. înainte să încasez cecul, i-am notat numărul de telefon pe o chitanţă veche din poşetă. Parcă nu-mi venea să o arunc încă. 0 ţin strâns între degete, iar tonul vocii lui îmi răsună ca un ecou în urechi.

Minunată.

Nu cred c-am să pot să-l sun vreodată. Este o nebunie. Sunt sigură că mi-a dat numărul lui în caz că am nevoie de ajutor sau dacă vreau să păstrăm legătura... din cauza lui Beau. A acţionat ca un tată, aşa că nu ştiu de ce parcă nu pot să scap de ideea că vrea să-l sun dintr-un alt motiv.

Arunc numărul în coşul de gunoi de lângă patul meu şi sting lumina, dar, în loc să adorm,

mă trezesc zvârcolindu-mă şi foindu-mă aproape o oră. lot retrăiesc momentul în care mi-a zis că sunt minunată şi mi-a mângâiat obrazul.

Las-o baltă, Charlie!

însă nu pot şi, după un minut, îmi iau ia telefonul. De data asta, m loc sa caut literele cb "* Google, scriu Emerson Grant în bara de căutare. Nu ş * de ce m-am temut atât de mult să-I caut mai devreme, J cred că eram prea agitată. Dacă aş şt! prea multe despr el, mi-ar intra pe sub piele, aşadar, cu cat ştiu mai puţjne cu atât mai bine.

Acum, totuşi, curiozitatea nu-mi dă voie să odihnesc, aşa c-am să-mi fac damblaua şi-am să trec mai departe.

Literele alea două, CD, apar primele, chiar sub foto. grafia lui şi titlul „Director".

Accesez link-ul, iar chenarul din mijlocul ecranului negru care apare declară că site-ul este doar pentru membri. Ei bine, la naiba! Există un spaţiu în care să introduci parola, dar clar eu nu am una, aşa câ revin la celelalte rezultate ale căutării.

îmi continui „săpăturile", uitându-mă în josul paginii Găsesc informaţii despre el şi locurile lui de muncă, o mulţime de detalii vagi privind nivelul de educaţie şi câteva fotografii extraordinare de când avea 20 şi 30 de ani, majoritatea în smoching şi la evenimente care par importante, însă abia pe la a şaptea pagină a căutării nesfârşite pe Google găsesc ceea ce caut. Aparent, şi altcineva a fost curios şi a postat tot ce mor de nerăbdare sâ aflu.

Salacious Players Club. Un serviciu de întâlniri şi escorte, care în curând se va extinde şi va deveni un club c°mPlete> doar pentru membri, în districtul BnarPomtdm California.

un cluhpvat?Onul Unei afaceri- de dating? ce naibaeSte club exclusIV pentru membri?

scap telefonul Ja .P°stare după postare, mai că-^ Pornografie c ^Ung ceea ce Pare a un sl!e ini Madame KinkSo blog intitulat "EscapadÎne K pe de Vest". Femeia de

pe ecra" 34

îmbrăcată în haine mulate de piele, ţine în mână un bici şi zâmbeşte înfiorător. Cuvinte ca „fetiş”, „sclav”, „supunere", „bondage" şi „exhibiţionism” se holbează la mine.

Ce fel de serviciu de dating e ăsta?

Brusc, mă trezesc în vizuina adâncă de douăzeci de pagini a unui iepure pervers, şi nu mă pot opri din a da dick. Aparent, Madame Kink are o oarecare experienţă cu... clubul lui Emerson sau cu serviciile oferite acolo sau aşa ceva. Şi şi-a notat în jurnal toate interacţiunile.

CD este un serviciu revoluţionar pentru eliberarea sexuală a bărbaţilor şi a femeilor. în sfârşit, un loc în care putem să ne explorăm dorinţele intr-un mod sigur şi sănătos (şi unde ne simţim împliniţi). Domnul Grant şi cei din echipa lui sunt adevăraţi pionieri, iar eu sper să văd cum serviciile acestui club se răspândesc în toată ţara.

Trebuie să-nghit nodul de emoţii care mi-a rămas în gât. Oare visez? Ceva din toate astea îmi spune că, daca apelezi la serviciul ăsta de dating, nu găseşti oameni cărora sa le placă să facă yoga sau plimbări lungi pe plajă, ca şi ţie. Potrivit lui Madame Kink, cei care preferă să fie legaţi şi să li se pună căluşuri pot să găsească uşor pe alţii cărora le place să... lege şi să pună căluşuri. Oare chiar cu asta se ocupă tatăl lui Beau? Creierul meu nu pare să înţeleagă mai nimic, dar am ajuns prea departe ca să-mi întrerup cercetarea.

Nu... mă pot opri... din a da click.

Blogul ăsta e ca un ghid al fetişurilor pentru începători, iar eu citesc o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg. Subiectul este mai vast decât am crezut vreodată şi sunt multe chestii despre care mă cam tem să citesc, dar una îmi atrage în

mod deosebit atenţia.

Fetişul laudelor.

împotriva raţiunii mele, dau click şi, pe pagina care se deschide, văd o femeie în genunchi şi un bărbat care o ţine de bărbie. Ea se uită în sus la el de parcă ar fi nezeu, iar stomacul mi se agită. Asta am făcut eu azi, . aşa? L-am lăsat să mă pună în poziţia aia şi mi-a plăcut. ‘ „Nu!” închid repede tot şi-mi arunc telefonul N noptieră. „Nu, nu, nu!” Nu sunt genul ăla de fată şi nu * interesează absolut deloc să găsesc indivizi care vor să facâ să îngenunchez în timp ce-mi spun că sunt drăguţ La naiba cu asta!

E aproape ora două când adorm în sfârşit, dUpă ce-mi alung din minte toate gândurile legate de Emerson Grant, Madame Kink şi Salacious Players Club.

Dar se pare că mintea mea are alte planuri, căci visele sunt intense, iar eu retrăiesc fiecare clipă din birou] lui, bărbatul în costum fiind înlocuit de însăşi Madame Kink care, la rândul ei, se transformă în Beau. în loc sa mă împotrivesc şi să nu accept să îngenunchez, chiar îl implor să-mi acorde atenţie. Mă agăţ de picioarele lui, urmărin- du-l ca un câine, dar el doar mă face să mă simt mai prost, spunându-mi cât sunt de jalnică, şi nu minunată.

Este chinuitor, însă în cele din urmă, totul se schimbă când tatăl lui Beau se uită în jos la mine. Chiar şi în vis, conştientizez oarecum că nu este adevărat şi ca e în regulă să-mi placă pentru c-am să mă trezesc în cele din urma şi nimeni n-o să ştie.

Doar că, în visul meu, îmi doresc mai mult. întind mâna şi ating pantalonii din bumbac

moale, simţindu-i mu?^ti picioarelor. Bâjbâi după curea, privindu-l de pe podea. El mă mângâie pe creştet şi mă simt copleşi e or*e- Mă tot lupt cu cureaua, disperată să-i scot u a * $ taman când desfac fermoarul, mă trezesc.

Sunt PlPT713 k tetef°n sună zgomotos, iar eu în 2re
™să * «citată – nu e chiar modul
tor. încercim *nceP z^ua* serios nevoie de aju vis este — 3 face cu tatăl fostului meu iubit, i ’esre-Pur şi stmplu grozavă.

REGULA NUMĂRUL 5:

Când tăticul sexy milionar vine la patinoar şi-ţi oferă o slujbă mai bine plătită, o accepţi.

Starea de nelinişte şi excitare cu care m-am trezit în dimineaţa asta mă însoţeşte toată ziua şi nici măcar dacă m-aş juca o vreme cu capul de duş detaşabil n-aş putea să uit cum m-am simţit în visul ăla. La serviciu, retrăiesc mereu momentele în mintea mea şi, din cauza asta, sunt neatentă şi cam irascibilă.

în timp ce pun pe raft o cutie cu patine noi, o voce din cealaltă parte a tejghelei, profundă şi ciudat de cunoscută, mă determină să mă opresc şi chiar mă-ntreb dacă nu cumva creierul meu lipsit de somn tocmai a creat acel sunet.

— Mărimea 45, te rog.

Mă las pe spate şi mă uit la clientul care mi-a vorbit şi mai ca ţip când îl recunosc pe brunetul înalt care stă pe covorul viu colorat, cu mâna sprijinită pe blatul înalt şi lăcuit. încercând să mă ascund după perete, mă rog în tăcere să nu mă fi văzut. Ce caută el aici?

- Bună, Charlotte, spune el, iar eu fac ochii mari.

Agitată, împing patinele pe raft, fără să verific măcar dacă le-am pus unde trebuie, şi-mi adun fărâma de încredere ca să-l salut.

_ Bună, mă bâlbâi eu, înainte să arunc o privi în tar ca să văd dacă e cineva ni apropiere. Este mie * ™ deschis doar de cincisprezece minute. Cu eXce n unTcopi. care sunt şcoliV acasă ş. a catorva oameni 4 X ¿Inie, până diseară n-au să vină alţi clienţi. Spu^. Charlie, te rog.

— Glumeam cu patinele, adauga el cu un oarecare zâmbet. N-am de gând sa patinez.

Râd forţat şi stânjenitor când mă apropii de tejghea. Uite cum se duce orice speranţă de-a încerca să mă port natural!

Faptul că-i văd chipul mă face să-mi aduc aminte de visul meu şi de cum voiam să-i apuc mădularul ca o nimfomană nebună. îmi acopăr obrajii, sperând să-mi ascund roşeaţa.

- Cum m-ai găsit? îl întreb eu.

El işi ridică telefonul şi-mi arată o fotografie cu mine într-un grup de patinatori, dansând în ţinute colorate la evenimentul nostru,,.Nopţi vibrante”.

- Pe Instagram.

-0!

Putea situaţia asta să fie şi mai umilitoare?

Sigur a venit pentru că şi-a dat seama că a greşit

< ând a scris cecul pe care mi l-a dat cu o zi în urmă şi vrea să-şi recupereze banii. Eu l-am încasat deja şi am ram- uniat o parte din împrumutul şcolar, aşa că urmează să avem o conversaţie jenantă.

~ Ascultă... spun eu cu grijă.

în. ~ moment să stăm de vorbă? mă întreabă el, intrerupandu-mă.

SAHA
CATE

“ Desigur, îi răspund cu un bâlbâit. patinoam[O]2[dU"m]u’ °.[caut] ** [shelle]y> P[ro]P[rietar]* este în biroul li [pr]\[etenă a mamei] mele, dar cred că sau afară în spate, la o ţigară. în loc să-n[11] 38

iau o pauză, îi fac semn spre unul dintre vechile separeuri ¿e plastic de lângă perete. El dă din cap aprobator şi se aşază. iar mie îmi e greu să nu râd la aşa privelişte.

Tatăl lui Beau este uriaş, mai mare decât am observat ieri. Cred că are 1,90, umeri lăţi şi un trup masiv. E ca un... tată musculos. Dacă există aşa ceva.

E şi ridicol, pentru că sigur e un miliardar care nici nu a patinat, nici nu a stat vreodată într-un asemenea separeu. Sunt sigură că, dacă are întâlniri, le duce pe femei cu iahtul sau în Muntenegru, nu Ia un patinoar ieftin ca să mănânce pizza şi să bea bere. Asta-i mai degrabă realitatea mea, şi e în regulă. Adică... întâlnirile în Muntenegru nu ar fi groaznice, însă ar fi un pic prea mult pentm mine.

- Cu ce pot să te ajut? îl întreb când mă aşez pe scaunul din faţa lui.

El deschide şi apoi închide gura, iar mie-mi pică fisa că urmează să aducă-n discuţie un subiect care-ar putea fi uşor inconfortabil şi deja îmi e groază că are legătură cu cele întâmplate ieri. Mai ales după tot ce-am văzut pe site-ul lui.

- Dacă-i vorba de ieri, este OK, îl scutesc rapid de jenă. Nu este nevoie să zici nimic. Este în regulă.

- Nu are legătură cu asta, răspunde el. Cel puţin, nu neapărat.

— Atunci, e despre Beau?

întrebarea mea îi atrage atenţia şi mi se

pare că discuţia noastră ajunge brusc în alt punct în clipa-n care îl menţionez pe fiul lui.

- Ai vorbit cu el?

Mă pleoştesc şi strâng din buze.

— Domnule Grant, v-am povestit. Ne-am despărţit, intenţionez să mai vorbesc niciodată cu Beau...

Mi se pare dur să spun aşa ceva, dar cred că tr$_e$k . să înţeleagă că Beau a ieşit definitiv din viaţa mea. N$_u$ pot să fiu un colac de salvare pentru fiul lui.

Pare să se descurajeze şi pe frunte-i apar . când se sprijină de spătar. Apoi mi se adresează fără lişuri, ca şi cum ai smulge un plasture.

— Domnişoară Underwood, aş vrea să-ţi ofer $_0$ slujbă.

Preţ de o secundă, mă entuziasmez. O slujbă? o slujbă pentru adulţi, care se plăteşte. Ceva ce într-ade- văr mi-aş dori să trec intr-un CV. Fără cârnaţi în aluat şi spray de pantofi antibacterial.

Apoi îmi aduc aminte ce am aflat noaptea trecută – ce credea el că venisem să fac – şi căldura îmi cuprinde obrajii.

-0...

El îşi drege glasul.

~ E o slujbă de secretară, domnişoară Underwood. O slujbă obişnuită de secretară.

— O, repet eu, ezitând mai puţin de data asta şi iară să-l privesc în ochi. Deci...

— Vrei să mă întrebi ceva? îmi spune după un lung moment stânjenitor.

- ŞL., n-am să stau în genunchi?

Un zâmbet uşor i se conturează în colţul gurii. documente[1] parte' tre^uie să te ocupi la patină? uitându-mă în continuare pe pereţi- Propriu T Patinează- oriunde altundevaJ faţa mea. °U a

Zbatul chipeş şi intimidant di

- Mai^^ bratele, încruntându-se.

 niă mtrebi ceva, Charlotte?

Felul în care-mi pronunţă numele îmi provoacă furnicături pe şira spinării. Este singurul motiv pentru care nu-l corectez. Nimeni nu-mi spune Charlotte. Toţi îmi zic Charlie de când aveam vreo opt ani.

E singurul motiv pentru care mă uit, în sfârşit, la el. Este atât de chipeş, încât aproape mă doare să-l privesc, însă bărbatul nu se sfieşte în faţa mea. De fapt, pare ca mă fixează cu privirea mai mult decât este acceptabil.

— Credeai că sunt... o prostituată? întreb eu, aple- cându-ma peste masă şi şoptind ultimul cuvânt, ca şi când ar fi putut cineva să audă ceva când „Groove is în the Heart” răsună în întregul patinoar luminat de un stroboscop.

El se apleacă în faţă, ca să fim în aceeaşi poziţie, şi ceasul îi atinge suprafaţa de linoleum a mesei.

— Nu. Nu credeam că eşti prostituată.

Preţ de o clipă, ne holbăm pur şi simplu unul la celălalt, aplecaţi peste masă şi cu feţele atât de apropiate, încât pare fie că ne împărtăşim secrete murdare, fie că urmează să ne sărutăm.

— Ai de gând să dezvolţi subiectul sau să mă faci să-mi folosesc imaginaţia? întreb când nu-mi dă mai multe detalii.

Un licăr de neastâmparare îi dansează în privire când îşi umezeşte buza inferioară şi se lasă pe spate.

— Cred că vreau să-ţi foloseşti imaginaţia. Ce anume îţi imaginezi?

Pare că flirtează cu mine, însă eu nu-i dau apă la moară. în schimb, îi răspund la întrebare.

Doar că nu ştiu ce-mi imaginez şi habar n-am cât de confortabil m-aş simţi fiind obscenă. Mi se pare mult prea intim. Ca să alung încordarea dintre noi, mă forţez să fiu cât se poate de dezinvoltă. Aş putea să-i spun c-am

•„ t.« »'« “ sm8‘Ord“ 5i a mcheze pentru mine?

- Uneori. răspunde cu încredere, ca şi când Mr ft fost cel mai nebunesc lucru pe care l-a mărturisit vreodată.

Serios-cineetipul asta.

Mi se usucă gura.

- Şi le plăteşti...

- Da. le plătesc.

- Ei bine, nu-mi place să ţi-o zic, dar pare prostituţie în toată regula.

- Prostituţia presupune sex, domnişoară Underwood. Eu nu plătesc femeile să facă sex cu mine.

Casc ochii mari. A spus „sex” de două ori, iar asta stârneşte un amestec de excitare şi nelinişte în burta mea. îmi încordez coapsele.

- Păi, atunci, ce faci cu ele, mai exact? întreb eu.

- Pare o întrebare personală. Iar se joacă cu mine. Ţi-am zis să-ţi foloseşti imaginaţia, aşa că, haide! Dacă nu fac sex cu ele, pentru ce anume crezi că le angajez?

N-am absolut nicio idee. Nu i-am explorat chiar atât de mult site-ul. Aşa că-mi muşc buza inferioară cât mă gândesc la ce ştiu deja.

— E imposibil să le plăteşti doar ca îngenuncheze pur şi simplu în biroul tău.

— De ce nu?

Pentru că e ridicol. Care-i ideea?

— Ideea este că mie-mi place, iar ele sunt dispuse >ăofacă.

Rămân fără cuvinte. Nu poate fi real. Confuzia de pe chipul meu se transformă intr-un zâmbet crispat. Chestia asta ar trebui să fie cu adevărat umilitoare pentru el, dar bărbatul nu este deloc jenat. Şi asta chiar mă face să mă gândesc la ceva imoral.

— Deci...

însă mă opresc. Nu pot să termin propoziţia. E prea aproape de flirt, ceva prea... intim.

La naiba!

— Deci? repetă el, aşteptând nerăbdător să termin.

- Deci, cum m-am descurcat?

îmi doresc cu disperare să-mi ascund faţa în mâini, să mă bag sub masă sau chiar să trag alarma de incendiu, dar dacă are de gând să fie atât de obraznic şi de nonşalant în privinţa asta, atunci am să fiu şi eu. Pentru că acum mor de nerăbdare să aflu. Dacă în secret duce o viaţă perversă, atunci vreau să arunc o privire în spatele cortinei. Ideea de a încerca să descopăr câte ceva despre viaţa interzisă şi totodată palpitantă pe care o duce este ispititoare.

Aşadar, în loc să mă ascund, îmi forţez trupul să nu mă trădeze, ţinându-mi spatele drept şi afişând o expresie relaxată, ca şi când tocmai l-aş fi întrebat care este supa zilei, şi nu cât de bine m-am descurcat în rolul de sclavă secretară perversă.

După un moment îndelung de tăcere şi o expiraţie profundă, îmi răspunde:

— Te-ai descurcat excepţional, Charlotte.

Stai! Ce?

— Mi s-a părut ca te-am cam exasperat, răspund eu. N-am făcut nimic aşa cum trebuie.

— Ei bine, în apărarea ta, nici măcar nu ştiai ce faci. Un hohot de râs îmi zdruncină pieptul.

— Aşadar, cum de-am fost excepţională?

El cade iarăşi pe gânduri, războindu-se în mod c)ar cu propria persoană în mintea lui în timp ce-şi evaiu. ează opţiunile, probabil gândind că, fund adultul mai în vârstă dintre noi doi, s-ar cuveni să pună capăt discuţi nepotrivite.

— Chiar n-ar trebui să zic...

- Ei, haide! Tu ai început-o.

Sunt nevoită să depun ceva efort, dar reuşesc să-mi păstrez tonul nonşalant şi abordarea indolentă.

Şi, deodată, ezitarea dispare. Cuvintele străbat fără efort lungimea mesei, de pe buzele lui până la urechile mele.

— Domnişoară Underwood, când stăteai în genunchi, erai splendidă.

Chiar de-aş fi avut glas în clipa asta, n-aş fi ştiut ce să spun. în schimb, rămân categoric fără cuvinte, stând în faţa lui ca un peşte, cu gura deschisă şi întrebându-mă cum de-am ajuns de la cearta cu Beau, pe peluza casei lui, cu câteva zile în urmă, la asta – la faptul că tatăl lui mi-a zis că arăt bine stând în genunchi.

Nu, nu doar bine. Splendid. Cuvântul ăla şi-a pierdut acum tot sensul pentru mine. în lunga mea viaţă, n-o să treacă nicio zi când, auzind cuvântul bisilabic, n-am să mă gândesc la un bărbat cu douăzeci de ani mai mare decât mine, care a folosit exact acelaş termen ca să descrie cât de bine am îngenuncheat pentru el.

Este absurd. Ridicol. Narcisist, sexist,

înjositor, scnzu şi măgulitor şi... multe alte adjective pe care, apa* rent, nu pot să le găsesc acum.

să 1 mo e’ cumva’ sigurul cuvânt pe care reuşesc să-l rostesc drept răspuns.

înainte flămând_ca un leu care

Stand aici, uluită în tăcerea mea, îmi implor creierul să manifeste un gând coerent, altul în afară de... „O, ce bine m-am simţit!” în cele din urmă, se opreşte la o întrebare:

- Şi slujba asta în genunchi... e pentru fetele pe care le angajează compania ta?

-Da.

- Şi ai crezut că sunt una dintre ele.

— Corect.

— Asta-i slujba pe care mi-o oferi acum?

- Având în vedere relaţia ta cu fiul meu, ar fi extrem de nepotrivit.

— Fosta relaţie, adaug eu pentru că totul sună nebunesc, serios, însă nu sunt sigură că vreau ca el să mă excludă încă. Curiozitatea a pus stăpânire pe mine.

— Nu contează.

— Nu mă angajezi să fiu una dintre fetele tale care îngenunchează din cauza lui Beau...

— Nu, Charlotte. Nu te angajez ca una dintre fetele care îngenunchează pentru că îmi trebuie o secretară, iar tu se pare că ai nevoie de bani.

— Mă simt insultată, îi dau replica, iar el râde din nou.

— Deci nu ai nevoie de bani?

— Foarte amuzant. Ştii că am nevoie, dar de ce m-ai angaja să fiu secretara ta? Nu ştii nimic despre mine.

- Ştiu că ai locuit cu fiul meu şi acum nu mai locuiţi împreună. El nu vrea să-mi vorbească, aşa

că permite-mi, în schimb, să te ajut. Slujba în sine nu e mare lucru. Mă ajuţi prin birou, îmi aduci cafeaua şi prânzul. Genul ăsta de lucruri. Bărbatul aruncă o privire spre patinoar. Şi presupun că salariul o să fie mai bun. Cu beneficii.

Nu prea am la ce să mă gândesc, nu-i aşa? îmi oferă o slujbă adevărată şi, fără îndoială, un salariu mai bun.

Şi n-am să mint: compania asta mă intrigă. Pare mult m interesant decât să fiu secretară pentru un bancher agent imobiliar.

- Poţi să te gândeşti o vreme la asta, adaugă bărbatul.

îmi înclin capul şi strâng din buze, ca şi când spune „Nu fi ridicol!” Dacá el crede ca într-adevăr ani nevoie de timp de gândire, e nebun sau pui şi simplu condescendent. Când da să se ridice, mă gândesc la o întrebare importantă şi pe care mi-e cam jenă să i-o adresez, dar trebuie sa o fac.

- Stai! zic şi-l apuc de braţ. E o întrebare oarecare, dar cumva firma ta e Clubul Sal... cum i-o zice?

— Salacious Players Club.

- Da, spun şi dau aprobator din cap. înăbuşindu-mi neliniştea. Este incluziv?

El se aşază iar pe scaun.

- Incluziv?

- Mda, prietenos cu cei din LGBTQ?

Se încruntă şi un zâmbet viclean îi ridică un colţ al gurii.

— Foarte. De ce întrebi?

— E important pentru mine, îi răspund şi pun aici punct discuţiei.

Sunt sigură că se întreabă daca, în secret, sunt un membru al comunităţii, şi, dacă da, cum anume, însă nu-i *1 trebuie să ştie că sunt cea mai înverşunată . • T Ume' P^tru că trebuie să protejez cel mai drăguţ pui de pe pământ.

întind mâna^' CaZU1 ăsta' adaug e*™ 1 má ridÍC ciudat şi deÎnePre acum *m' dau seama că 6 chipul când se ^robetul strâmb nu-i părăseşte P aOd 86 u,tă la mâna mea

întinsă şi-mi urn^ 46 v

exemplul, ridicându-se şi dând noroc cu mine. Mâna lui cât o lopată îmi acoperă mâna micuţă, dar e caldă şi prinsoarea suficient de fermă încât să mă facă să mă cutremur.

— Presupun că asta înseamnă că accepţi slujba, răspunde el.

în timp ce stăm aici, dând mâna într-un patinoar, mă-ntreb cine dintre noi s-a înhămat să-şi asume poziţia mai ciudată. Oare Emerson Grant ştie la ce s-a angajat? Până acum, cu siguranţă s-a prins că nu sunt vreo puicuţă timidă, blândă şi cuviincioasă şi că n-am de gând să mă comport ca o secretară obişnuită, la fel ca în Mad Men†.

însă, totodată, urmează să lucrez pentru o companie care se ocupă cu fetişuri şi alte ciudăţenii. Sunt destul de sigură ca lucrurile normale nu sunt potrivite pentru niciunul dintre noi.

† Serial de televiziune american (n. tr.).

REGULA NUMĂRUL 6:
Evită mallurile, ca să nu rişti să te-ntâlneşti întâmplător cu fostul tău, în timp ce carj sacoşe cu lenjerie intimă pe care visezi să o porţi pentru tatăl lui.

- Mâine-dimineaţă, la ora nouă, spune el, din nou formal.

Este interesant sa urmăresc modul în care din serios devine neprotocolar şi din nou sobru. Pare genul de bărbat care se ascunde în spatele unui costum şi al biroului sau. Asta mă face să mă întreb dacă-şi face vreodată pe plac şi dacă se relaxează. Oare glumeşte, urmăreşte emisiuni televizate de prost gust şi se îmbată atât de tare încât să spună ceva cu adevărat jenant? Aş plăti să văd aşa ceva.

Beau nu-i seamănă deloc. Beau nu poartă nicio mască, e real şi dur. Are defecte şi poate asta m-a atras la el de la bun început. Ne-am întâlnit la cafeneaua unde a lucrat puţin timp înainte să aibă probleme acasă, unele despre care nu mi-a vorbit niciodată. A încetat să mai vină la serviciu şi a fost concediat.

însă eu am rămas cu el. Mi-am dorit părţile lui distruse pentru că mă gândeam ca, dacă-l puteam iubi m momentele dificile, aveam să fiu răsplătită cu o mb[1]^ mai intensă

şi mai îmbătătoare. M-am înşelat. În [1] mă
[a]Precieze pentru că i-am fost alături în cea ma

proastă perioadă a lui, a dat vina pe mine din cauza lucrurilor mărunte când viaţa lui a părut să meargă bine. Nu eram Jipiciul” care-l împiedica să se prăbuşească; eram „lipiciul" care-l ţinea ancorat în durerea şi-i aducea aminte de trecutul lui.

După ce ies de la muncă, mă duc ţintă la mall pentru că n-am haine demne de o secretară. Mă gândesc la o cămaşă de mătase şi o fustă creion, aşa că asta-i ţinuta pe care o caut, dar constat că e mult mai greu decât mă aşteptam sa găsesc aşa ceva.

În cele din urmă, găsesc ceva. O fustă creion neagră din poliester care, până şi eu trebuie să recunosc, îmi face fundul să arate de un milion de dolari. O bluză albă diafană, aproape transparentă, şi apoi, doar ca să mă distrez, intru în magazinul de lenjerie intimă ca să-mi cumpăr un sutien negru sexy şi chiloţei din aceia cu cleme mici care să-mi susţină dresurile lungi până la coapse. N-am niciun motiv să-mi cumpăr lenjerie pentru noua slujbă ca secretară, dar aşa am eu chef. în plus... cu ceea ce ştiu despre afacerea lui, îmi cam doresc să port ceva atrăgător pe sub haine.

în timp ce stau în faţa oglinzii din cabina de probă şi mă privesc, mă gândesc la ce a spus Emerson în biroul lui. Oare majoritatea oamenilor chiar au un fetiş pe care-l ţin secret şi pe care se tem să-l recunoască? Are logică. Cred că cei mai mulţi consideră că dorinţele lor ascunse sunt greşite şi păcătoase, dar ce-i atât de rău în asta? Adică... înainte, nu m-am considerat niciodată sexy, însă când mă uit la rotunjimile mele şi la moliciunea senzuală a pântecului meu, sunt

încântată cum îmi stă cu ţinuta asta. Văd ceva sexy ce n-am mai văzut niciodată până acum. Am fundul ferm şi rotund, iar coapsele mele voluptuoase arată extraordinar în dresurile astea.

Ce-ar putea să fie atât de rău în a fi preferata, supusa or sclava cuiva? în sens ludic, desigur. Câta vreme totul e consimţit şi cei implicaţi au ceva de câştigat, nu-mi dau seama de ce este un tabu.

N-am de gând să-mi fac reproşuri din cauză că vreau să mă simt aşa cum m-am simţit stând în genunchi pentru el. Pentru un bărbat ca Emerson... aş putea să fiu o astfel de fată. Adică... în fanteziile mele, bineînţeles. Mă angajează doar pentru munca de birou – nu şi-ar dori niciodată cu adevărat una ca mine pentru aşa ceva.

Pe de o parte, nu-i deloc de nasul meu. Probabil că Emerson Grant se întâlneşte cu femei care nu locuiesc în casa de lângă piscină a mamei lor. Este atât de matur, de chipeş şi de bogat, că pun pariu că fetele sunt specia! educate pentru el. Cel mai probabil nu-şi rod unghiile, nu mănâncă prăjeli şi cu siguranţă nu-şi scot sora mai mică să se dea cu rolele în fiecare sâmbătă seară. între timp, eu îmi cumpăr lenjerie intimă ieftină şi şampon care nu costă mai mult de şase dolari.

Pe de altă parte, e tatăl lui Beau. Este ciudat. Şi greşit Dacă ar şti, Beau şi-ar pierde minţile. Sunt destul de sigură că ar lua-o razna dacă ar şti că am acceptat slujba asta, însă nu mă mai interesează „lucrurile de care-i pasă lui Beau”.

Stai – oare ştie de firma tatălui său şi de toate celelalte? Cu siguranţă ştie. Poate că de asta nu-l place. Poate nu este de acord. Presupun

că este logic.

După ce îmi cumpăr lenjeria pe negru şi pe alb, îmi cheltuiesc toţi banii de la cafenea pe haine pentru noua mea slujbă.

În timp ce traversez mallul cu vreo opt sacoşe în mami, zăresc o siluetă cunoscută venind spre mine. Beau averseazăi culoarul dinspre zona restaurantelor, spre magazinul dejocuri video. Este cu... o fată. diiw*?*' încerc sa ma opresc şi să mă-ntorc în înf^n îP>USă- mă vede- APoi' momentul se transform3 mtr-unul stânjenitor, în care ne dorim să nu ne fi

Acum ar fi prea ciudat să ne întoarcem şi să ne evităm, aşa că merg până când ajung la treizeci de centimetri de el.

- Salut, Beau! zic bâlbâindu-mă, rearanjând sacoşele care-mi taie circulaţia la încheieturile mâinilor.

- Bună, Charlie! spune el lipsit de entuziasm. Âăă, ea este Ella.

Jenată, îi fac cu mâna.

— Ai făcut ceva cumpărături, zice Beau, iar eu mă uit în jos şi, în faţă, observ sacoşa uriaşă cu lenjerie intimă.

— Mda, păi, mi-am luat o altă slujbă, spun cu mândrie. Poţi să fii sigur c-am de gând să mă laud un pic, deşi aleg să omit unde şi pentru cine am să lucrez.

— Ce slujbă?

- Âăă... de secretară, îi răspund.

El pufneşte, aproape râzând, iar eu simt briza rece a dezamăgirii. Apoi se uită din nou la sacoşa roz în care am lenjeria, ridicând din sprâncene.

— Ai nevoie de ceva de la magazinul ăla pentru noua ta slujbă ca secretară?

— Nu. Sunt pentru mine şi atât, e răspunsul meu.

Fata de la braţul lui pare foarte stânjenită, însă nu-mi pasă. Probabil nici măcar nu ştie că, săptămâna trecută, Beau era al meu. Sau poate ştie.

— Hei, ai luat cecul ăla de la tata? întreabă el.

— Da, răspund repede, analizându-i expresia de parcă, din puţinele informaţii oferite, ar fi

putut cumva să-şi dea seama c-am să fiu noua secretară a tatălui său.

- Deci? mă întreabă şi se uită la mine ca şi cum ar aştepta ceva.

— Deci, ce?

— Ei bine, unde-i jumătatea mea?

SAR* CATE

C-j că nenorocitul glumeşte.

lE te tatăl tău, Beau. Dacă-ţi vret banii, dUˈW iXleştează maxilarul în timp ce-mi aruncă o W. vi* urâtă, părând să-şi fi pierdut deja rabdarea lar eu – să fag- Urăsc felul în care ma face Beau sa mă şi înainte să ˈmc-erc ffcar i suirt decât o dezamăgire constanta, indiferent dacă încerc sau nu să-l impresionez.

Apoi, mă apucă de braţ şi mă îndrumă într-o parte, ca să evităm aglomeraţia din mall.

- Charlie, ştii că nu vorbesc cu tata. Daca te-ai dus şi ai luat banii de la el, atunci unde-s ai mei?

- Beau, mi-a dat jumătate din garanţie. Asta era partea mea, aşa că atât am luat. Poţi să-ţi asumi responsabilitatea pentru jumătatea ta.

- Beau... îl strigă Ella din mijlocul culoarului vast, dar el pur şi simplu ridică o mână la ea.

- Isuse, Charlie! Trebuia să iei toată suma, ca să pot să-mi recuperez banii. Tu pur şi simplu – uf!

Cam pe la jumătatea propoziţiei, îmi pică fisa că nu mai sunt nevoită să stau şi.să-l ascult.

Nu-i mai aparţin şi nu-i datorez nimic. Aşa că, înainte să termine măcar ce avea de zis, mă întorc şi plec. Nu-l înjur şi nici nu-i spun cât de mică şi de proastă mă face să mă simt, dar, când ajung la ieşirea din mall şi-l aud cum mă înjură, trebuie să-mi înghit lacrimile.

în clipa în care sunt singură, mă simt un P'c mai bine. Totuşi, vocea lui încă-mi răsună în mW amintin u-mi constant ce ratată sunt.

REGULA NUMĂRUL 7:

Nu te holba prea mult la decolteul noii tale secretare.

Emerson

Eram pregătit ca Charlotte să vină la mine acasă cu aceleaşi ghete negre pe care, până acum, am văzut-o purtându-le de două ori. Eram pregătit să fie stângace şi agitată. Eram chiar pregătit să întârzie.

Nu eram însă pregătit să vină cu cinci minute mai devreme şi să poarte o bluză aproape transparentă şi o fustă creion neagră care i se mulează atât de bine pe fund, că mă mănâncă palmele.

E foarte nepotrivit să mă uit aşa la secretara mea şi la fosta iubită a fiului meu, ştiu, dar, în apărarea mea, nu sunt obişnuit să am în birou o angajată vulcanică. Râvna de a o vedea în genunchi în ţinuta asta e aproape dureroasă.

— Bună dimineaţa! spune când intră în casa mea la 8.55.

Rujul ei de un roşu intens îmi atrage atenţia – încearcă să se joace cu mine?

— 'Neaţa, mormăi eu.

Tocurile ei ţăcăne pe podeaua de marmură când mă urmează în casă. Fac un semn spre dulapul de la intrare şi îi arăt unde să-şi lase lucrurile.

— Haina?

MIM ‘ *RB

_ O, * IWWMie ea »'-»cepe

stW <Jr lână- ',,,fa p,|.

* Pun *o* n>*"4 I* Pi- ° «Prese ai X fn timp «• «1« cu spatele)a Itli,« «U jj.lupul firav, pemilţându-mi sfl·(priv^'»u Î. <■ de P*r i *> de ceafă. D fii în cuier, ea se întoarce, tar eu ma uj(a|jJ ins 1« pieptul *ei-* *'a/ in*

' ’ M-am înşelat. Cămaşa nu este aproape

,» e complet transparentă, iar Charlotte Siubt un sutien negru din dantelă Ce s-a în A îl de la patinoar sau cu cea de zilele trecute, }|>' csti doar în negru? Mi se pare că este o ambuscadă mi care nu eram pregătit.

_ Cafea? o întreb eu, pentru că *se* pare că nu Po, *şi* mă gândesc decât la cuvinte *patetice, de două* silabe.

- Nu. mulţumesc.

_ Atunci, intră! îi răspund şi-i ating uşor spatele cu o mână. în dreptul mijlocului, folosindu-mă de cealaltă ca să-i arăt biroul meu.

Sunt nevoit să mă tot controlez. Apariţia ei surprinzătoare de astăzi m-a dat pe spate. Oricât mă străduiesc să fiu natural şi să mă comport ca de obicei, tot mi se pare că acţiunile mele sunt prea directe şi prea sexuale. Şi nu asta-mi doresc. Este doar o secretară. Nu o supusă. Ăsta nu-i un scenariu. Limpezeşte-ţi mintea, ia naiba!

După ce o îndrum spre scaunul din faţa mesei mele de scris, îi întind pachetul dat *de* Garrett, ca să-l completeze pentru statul de plată. Maggie s-a enervat puţin din cauză că am angajat pe cineva, dar am încrenew>i^a0 85 ne lncadrăm ’n buget. La urma urmei, am pna “glom°e|5Z^ră" de una adevărată, iar Maggie e lucrurile dt carp ■ * °CUpe de noi tot’> ca sa nia) tacă Ş’ w Uream nevoie pe aici.

• Deci lucrezi de acasă? Întreabă Charlotte.

- Pa. Momentan, toţi lucrăm de acasă. Noul ufdlu e în construcţie.

- 0, ce palpitant!

Mă nbţin să zâmbesc superior, imaginându-mi planul detaliat pentru noul sediu: cuştile, scena şi camerele private echipate complet. Da, este palpitant, însă n-am de gând să-i dau acum toate detaliile. Este mai bine să > le prezint treptat.

— Ai vreo întrebare legată de firmă? îi zic eu.

Ea face ochii mari.

— O mulţime. Am o mulţime de întrebări.

Sunt din nou nevoit să nu zâmbesc.

— Ei bine, îndrăzneşte! întreabă ceva.

— Mmm... Ea strâmbă din buzele roşii-rubinii şi se încruntă, părând să se gândească. Deci angajezi fete care să îngenuncheze şi să te servească. Asta face toată lumea?

— Nu. Ăsta-i doar stilul meu. Sunt o mulţime de fantezii pe care o să le îndeplinească angajaţii noştri.

- Fără sex?

— Nu chiar.

- Ce înseamnă asta? întreabă afişând o expresie curioasă.

- înseamnă că sumele plătite nu sunt pentru sex. Ce fac ei în spatele uşilor închise îi priveşte. E cea mai potrivită explicaţie. în cărţile de drept, găsim multe chichiţe şi exprimări interpretabile pe care trebuie să le ocolim, dar pentru asta îl avem pe Xander, cel mai bun avocat din Briar Point.

Expresia ei, cu buzele strânse şi sceptică, spune că nu prea crede ce zic, aşa că o mai

iscodesc.

— Ce alte întrebări mai ai?

Ce alte .. luciri foc oamenii? întreabă CI1

Î£SS<- ‘ ˈridˈ“1 c •

Ridicându-mă de la birou, îl ocolesc până în foţă şÎ mă sprijin de suprafaţa Im, mcruciş^ braţele.

- Tot şi orice. Câtă vreme e consimţ.t şi toţi majori, orice e posibil. . .

_ Cum ar fi... să-i lege pe oameni şi să-, biciui^, Eu ridic din umeri.

- Desigur. Dacă asta le place. Avem şi cli cărora doar le place să privească... sau să fie priviţi Cărora le place jocul de rol. Umilirea. Jocurile în carç pretind că au altă vârstă, stimularea sexuală şi oprirea chiar înainte de orgasm, obiectificarea, supunerea...

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostesc, observ cum Charlotte face ochii mari şi strânge din umeri, aşa că mă opresc, oferindu-i un moment ca să spună ce-i trece prin minte sau, mai degrabă, ce se întreabă. Adică... e doar nouă dimineaţa. La urma urmei, s-ar putea să avem nevoie de o cafea pentru conversaţia asta.

— Nu ştiu ce sunt jumătate din chestiile astea, răspunde ea.

— Ei bine, nu fac parte din ce trebuie să ştii pentru slujba asta, dar, dacă eşti curioasă, poţi să înveţi. Nn există niciun motiv ca toate astea să te intimideze. Ştiu că pare ciudat, însă ai fi surprinsă de cât de norma e sunt, de fapt.

Un râset îi scapă de pe buze.
- Ce este? întreb eu.

Nimic • Totul <• pur simplu... normal?

Toţi au o dorinţa ţ>c carr o considera perversă, ifoară Undcrwood. Aparent, singurul lucru pe flxrin toţi tn comun pste că noi considerăm anor- n’gHW"p,flCe’

/âmMm mai relaxat şi se apleacă înainte, oferin-

• Drivdlştea sânilor ei, la care trebuie să mă forţez du rm p

x ftu ml mi*

Bine, atunci, răspunde sprijinindu-şi bărbia pe ,linlnii strânşi. Care este a ta?

întorc rapid capul spre ea şi o privesc şocat. Nu tru că întrebarea ei mă jigneşte. Nu pot să-i ţin un 0 rs despre cât de normale sunt perversităţile şi apoi a^mă comport de parcă ar fi un afront să fiu interogat să o dezvălui pe a mea. Sunt şocat deoarece Charlotte seamănă cu nicio fată care a intrat vreodată în biroul I1U E directă într-un mod cu care nu sunt obişnuit.

- Ar trebui să ştii deja, îi răspund, abţinându-mă să nu rânjesc.

— Chestia cu secretara în genunchi?

De data asta, chiar zâmbesc.

- Este relaţia dominator-supus.

Pentru o clipă, Charlotte pare să delibereze, ca şi când ar încerca să-şi dea seama dacă-i place un anumit gust. Eu profit de cele aproximativ trei secunde de linişte ca să mi-o imaginez în rolul ăla pentru mine, şi e cea mai seducătoare viziune pe care-am avut-o de ceva vreme. Nu e viaţa straşnică? Fructul interzis este întotdeauna cel mai dulce.

- Şi cu mine cum rămâne?

Mai că mă înec, dregându-mi glasul şi aşteptând să-mi dea detalii.

— Ce-i cu tine?

Tı ■* Pıın,ıı, – -< „

impulsului dea-i n[1] » charlotte e frumo» meu. buza Pn^V ((chii mari şi 0°J* mod misterios Ş acvi]în, ire a>nt*rJ»]A decât sugerează atitudinea ei. Totuşi ¡ZTXi sunt cele cart-mi atrag mereu atenţi'a.

_ încă nu te cunosc suficient de bine. în pJ tine depinde să decizi asta, nu-i aşa? .<k

_ Credeam că asta e treaba ţa, îmi răspUnd un zâmbet care-i afişează dinţn strălucitori în co cu buzele de un roşu apnns. Se presupune că-i ajuţl^ oameni să-şi găsească cele mai profunde şi mai « cate dorinţe, nu-i aşa?

Nu-mi dau seama daca mă tratează sau nu de sus | dar nu o cert din cauza asta. Cred că ia totul cât pOate ea de serios, presupunând că nu este, făţiş, o persoana sobră. Mă face să mă întreb dacă aşa era şi cu Beau.

Garrett chiar e mai priceput decât mine la asta. Oricum, e slujba lui. Poate să-i citească bine pe oameni, mult mai bine decât pot eu. E ceva ce sunt sigur că izvorăşte din cât de mult îi place să privească.

însă încerc oricum, recapitulând tot ce ştiu despre Charlotte până acum...

E îndrăzneaţă, neînfricată, cu un simţ al umorului sănătos^ Nu i-ar plăcea jocul de impact[3], nici cele legate de vârstă sau supunere. Având în vedere cât de transparentă

e cămaşa aia şi cât de mult îşi expune sânii pentru mme acum, i-ar putea plăcea să fie privită.

▲ »oi îmi aduc aminte de o anumită expresie de pe iii din urmă cu câteva zile, când era în genunchi chiP1'1 ' ^ntru mine – pentru umilinţa mea absolută, ne ixHle Q clipă în care am ţinut-o uşor de bărbie M H e ug este minunată. Privirea i s-a îmblânzit şi şl ˡ „ii (ă 1 a-a toP'1 sub atingerea mea. Mi s-a părut ,n,pUX natura) ca să se prefacă.

CCV8 Când observă că privirea mea gânditoare devine u.zaiă, îmi vorbeşte:

a,n __ Ce? întreabă cu nerăbdare. Arăţi de parcă ţi-ai fi . , seama de ceva. Ce este?

da na cu siguranţă mi-am dat seama, însă nu prea

. eâ' vreau să-i dezvălui asta. Nu ştiu de ce, dar am Şt'ntă ciudată de a păstra informaţia pentru mine, 0 d° o comoară mică. Dacă-i spun lui Charlotte că, c& probabil, fetişul ei este că-i place să fie lăudată, ă le împărtăşească asta şi altora. Intr-o zi, un alt ° sbat ar putea să-i şoptească toate lucrurile murdare barcare vreau eu să i le spun, cum ar fi cât de bine îi suge fularul sau ce frumoasă este când se împinge în ea.

Este egoist din partea mea, mai ales având în vedere că n-am să pot să fiu niciodată tipul care face şi zice lucrurile alea şi că, în viitor, i-ar fi de folos să ştie despre asta, însă vreau să mai păstrez puţin secretul.

- Nimic, mormăi când mă ridic şi mâ întorc la scaunul meu.

- 0, haide, spune-mi!

— Ţi-am zis, îi răspund cu asprime. încă nu ştiu destule despre tine încât să stabilesc asta. Dacă într-ade- văr ţi-ar plăcea să afli, atunci vorbeşte cu Garrett. Poţi să-l întrebi când ai să-i duci documentele astea azi, mai târziu. Momentan, apucă-te de treabă.

Tonul meu s-a răcit, iar ea se întristează când ia mapa şi pixul, începând să completeze actele cu

un nou rid între sprâncene.

S*'ACATS a„. asta mi-a dovedit ceva r
n.<* îAV'^ ţ„ preajma fetei &steia. ţ. p;%

^sMOt?.«0'5' ....•

REGULA NUMĂRUL 8:
E posibil sft Al îmbrăcată prea provocator, chiar dacă lucrezi pentru un club de sex.

- E totul gata? se înalţă Emerson deasupra mea, din spate, în timp ce completez a suta pagină din documentele astea al naibii de plictisitoare.

— Chiar era necesar să-mi scriu numele pe fiecare pagină din teancul ăsta? glumesc eu.

Când îmi ridic privirea la el zâmbind, bărbatul se uită la mine urât, fără să pară amuzat.

— Din păcate, da. Acum, adună-ţi lucrurile. Pot să te duc la club cu maşina, să-ţi fac un tur şi să te prezint tuturor.

îmi îndrept spatele. Tuturor? La club? Credeam că urma să lucrez într-un singur loc. Adică, ştiam de club, că e în construcţie, dar nu prea mă aşteptam să merg acolo. Şi să cunosc oameni – oameni perverşi. Palmele încep să-mi transpire imediat şi arunc o privire în jos, la ţinuta mea.

Acum ştiu că, atunci când te îmbraci pentru un nou loc de muncă în administraţie, chiar ar trebui să porţi cea mai potrivită ţinută, dar, dintr-un motiv oarecare, când mi-am ales hainele

în dimineaţa asta, n-am fost în apele mele. Adică, nu e ca şi cum mi-aş fi luat cămaşa transparentă şi sutienul negru din greşeală, dar eram încă atât

„ v» desfăşura prima la " de

dei„tln mai- riscant decftt

mcMamal<*<*v"p ştU1. aâ-l impreaion«., N '

imprwion« h nU!

w’’ „,f Asta este! Am vrut să

Şi -ImoUUTftjezf doar Pe mine’ci pe el \ care să nu mă ,n legătură cu asta, dar.

Nu »tiu « sin” lucrurile .întreb.

' ACU ? , Haide! Conduc eu.

' Da' “e ne călcâie şi, luându-şi sacou) a|t Se întoarce P jar eu ţl urmez prin îşi îmbracă trupu ‘ mă poţ abţine să U în '^aT^e care cămaşa mulată de bezla umerii 1 t de un gri deschis, cu imp > îi vine atat ne vu

disCret ■ îmi alunecă în jos şi observ cât de bine,

_ PrWr ntalonii gri închis, mulaţi pe fund şi pe *

P°1 "musfidoase. Văd o asemănare între constituţia n , ce\ a tatălui său. Şi Beau este robust, dar nu)^ 2 nidodată într-o pereche de pantaloni care să-i^ atât de bine.

Direct în iad, Charlie! Direct în iad!

Când ajungem în garaj, deschide uşa şi îmi fa« semn să intru. Garajul e drăguţ, suficient de mare încât să încapă patru maşini, două pe lungime şi două pe lăţime,

însă aici e parcată doar una. Este neagră şi pare scumpi. Când se deschide garajul, maşina scoate un sunet ca dl avertizeze că e descuiată, iar eu mă crispez dându nu seama că urmează să o vadă pe a mea.

.Se *opreşte* **" Hipfl « să se** *uite la rabla mea de* Subani *sedan cu bandă adezivă pe oglinda retrovizoare* iar privirea îi zăboveşte *la peticeala de tot râsul.*

- Nu conduc prost, zic eu. Eu şi sora mea mai *mică ne jucam de-a simularea de incendiu la semafor, când era mşu, şi m-am entuziasmat puţin cam mult.*

Un rid îi apare pe *frunte când se uită curios la mine*

- De-a simularea de *incendiu?*
- *Da Trebuie să opreşti când este roşu şi cineva*

strigă .Simulare de incendiu!" şi toţi trebuie să coboare să ocolească maşina în *fugă şi să se* întoarcă la locurile lor înainte să *se facă verde. Ei bine, odată, am coborât şi* am intrat direct m oghndă. A zburat şi am fost nevoită să mă târăsc pe sub un camion ca să o iau. '

Ridul de pe fruntea lui se adânceşte.

- Pare cam *periculos.*
- *A fost, dar ne-am distrat.*

Mi-aş dori să zâmbească sau asa ceva înex contemplativ. Ochii ăia de un verde intens mi vreo urma de umor, .ar asta mă stinghereşte mstanZeu

Nu pot sa spun ca l-am *jucat* *vreodată* ~ el, deschizând portiera de pe paJea *şofeXi ’* *6*

- *Mda păi presupun că joci* alte jocuri’

Se uită Ia mine, aşa că urc repede în m > evit privirea bântuitoare. Când se £că *1^ ’ “ să ị* surpnnd un zâmbet vag înainte să dispaS "”"e’jUr

Călătorim în linişte, iar eu sunt puţin surprinsă că noua clădire se află, de fapt, în centru. Nu e chiar una nouă, ci un vechi depozit de cărămidă care pare să fie în renovare. Ferestrele şi uşile sunt acoperite cu hârtie maro şi, în jur, sunt multe schele şi camioane parcate.

Hx densuprfl uşii ente sigla finnei, uri cerc .. elegant. cu literele C.D.

Emerson parchează pe partea Ceai \ departe de dezordinea şi resturile de rK> a tfl a M coborâm. încerc să-mi trag în jos fusta că? anti*r.¿S şi-mi încrucişez braţele la piept ca să-mi as^ CentO de sub cămaşă.

Proasto, proasto, proasto! N

De îndată ce închidem portierele, un bl blugi prăftiiţi şi o bluză mulată de *flanel iese* vine cu paşi mari spre noi. Pe cap are o cască încă două. Se apropie părând puţin nemulţumi'11 ^4' îşi înalţă capul şi se uită la mine, expresia i * brusc. Un zâmbet larg i se întinde pe obrajii ochii lui albaştri mă *cercetează* din cap până"^ Când întoarce capul, văd o codiţă blondă ca ° ^Ci∘afe sub cască şi, când mă apropii, mă trezesc holb" la pometii bine definiţi şi la buzele roz şi pline de superb. * L a' naibii

- O, bună ziua! rosteşte el, privindu-mă înc

Emerson îşi drege glasul, atrăgând din nouT^ asupra lui.

- Drake, ea e noua mea secretară, Charlotte Underwood. Charlotte, el este contractorul nostru general, Drake Nielsen.

- O nouă secretară, zice Drake pe un ton sexy, tărăgănat, când îmi ia mâna şi mi-o sărută.

E ceva ciudat în modul în care rosteşte cuvântul „secretară", însă eu sunt prea hipnotizată de atenţia pe care mi-o acordă ca să-mi mai dau seama ce anume.

— Drake! se răsteşte Emerson ca şi când

l-ar certa pe bărbat.

Drake nici măcar nu tresare, dar îmi face cu ochiul subtil. Pentru că mintea-mi merge cam lent din cauza

tnilui AM« grec care W holbenzA 1« m>n»
urm» sA ne-o tragem, abia intr.lln fin . f ca ” f«n<l
ar d el crede că sunt una dintre secretarei
Emerson.

Şi ştii ce? Nu-mi displace ideea.

Mai că vreau ca Emerson să nu-l corecteze, dar bineînţeles că o face.

- Chiar este secretara mea, Drake. încetează!

O urmă de dezamăgire se citeşte pe chipul contractului când dă drumul mâinii mele. Sigur există o regulă °escrisă conform căreia cei care ştiu din experienţă ce-i cu fetişurile şi le pun în practică pot să fie perverşi şi uşuratici unii cu alţii. însă, pentru noi ceilalţi, trebuie să-şi schimbe comportamentul.

Şi acum, detest că nu ştiu nimic despre toate astea.

— Asta-s eu, răspund. O secretară plictisitoare.

Strâng din buze şi mă străduiesc să par dezamăgită. Drake îşi trece mâinile aspre de-a lungul antebraţului meu de parcă ar încerca să mă farmece.

— O să fie nevoie să facem ceva în privinţa asta.

Deodată, o mâna mai fină îmi cuprinde talia şi, brusc, mă trage de lângă el.

- Destul! Avem de lucru.

♦

— Nu vă uitaţi căştile de protecţie! spune Drake râzând când ne urmează.

încruntat, Emerson le înşfacă din mâinile bărbatului, poziţionându-se între mine şi Drake. Totuşi, contractorul nu intră în clădire împreună cu noi. în schimb, începe să dea ordine echipei de

muncitori de pe schelele de afară.

— Fereşte-te de el, îmi şopteşte Emerson la ureche, cu trupul aproape de al meu. Nu are limite.

— Care-i fetişul lui? întreb eu, iar Emerson îşi întoarce rapid capul în direcţia mea.

«nf• ' În uţft

p"r * Mmpl' nn,',pnii

-• - ac r* " 'naH&

''** $riu

' «b d<«r * <ă te imptoin chest'a «ta.
' ^t? Nu '^"ni« feluri au şi nu flirta

ÎS>Î'înde5tează şi uraerii w' ^^^T^^aiVitninta^. *

Str*ngŞtii <* anl 21 de mi '-ai ţinut despre ches® '

,Vr«3er08'

tru asta, Charlotte.

în clipa asta, îl aud pe Beau. îl aud zicându-mi cu ce pot şi nu pot să mă descurc, hotărând în locul meu şi luându-mi dreptul de a gândi singură. Aşa că mă răstesc, desprinzându-mă din prinsoarea lui Emerson.

- Eu am să decid pentru ce sunt pregătită! Şi mă cheamă Charlie, nu Charlotte.

Vorbesc pe un ton aspru, rostind fiecare cuvânt printre dinţi şi cu furie înainte să mă-

ndepartez cu paşi mari şi să deschid, degajată, uşa de la intrare. El ma urmează imediat, însă eu nu îndrăznesc să-l privesc, nici

atingi de nlicar t ce se apropie din «pate, ffcrfi să mă

lia'A ^int prea supărată ca să fiu cu adevărat atentă la , întâmplă în jurul meu. Peste tot sunt oameni care *a7ă. PW &res ie ?i văruiesc Pereţii, în tim P ce borma- şi alte echipamente bâzâie zgomotos, răsunând în spaţiul gol-

’ - Emerson! se aude strigând o voce masculină din

rtea cealaltă a clădirii.

Ţrecem printr-o anticameră cu gresie neagră şi un înalt. Apoi intrăm în camera principală, care-mi aduce aminte de un club. în faţă există chiar şi o scenă . ^.3 ¿pi instalează cel mai înalt stâlp de striptease pe l-am văzut vreodată.

De-a lungul pereţilor încăperii sunt uşi şi două intrări spre hol, de fiecare parte a scenei. Există şi un al doilea etaj, cu un balcon de jur-împrejur care le permite celor de deasupra să se uite la clubul de dedesubt.

Se pare că nu mă pot abţine să mă uit la tot, încercând să-mi imaginez ce s-ar întâmpla aici, pentru ce sunt toate camerele şi ce se află pe holurile alea.

— Ea trebuie să fie Charlotte, zice bărbatul zvelt, în costum, de care ne apropiem.

îmi ia mâna şi mi-o strânge delicat, uitându-se la ochii, şi nu la sânii mei, ca zeul tunetului de afară.

- Charlotte, el este partenerul meu, Garrett

Porter.

- încântată de cunoştinţă, răspund eu.

Spre deosebire de Emerson, Garrett are un zâmbet cald, dezgolindu-şi dinţii în timp ce rânjeşte. Cu părul castaniu-miere şi proaspăt bărbierit, are înfăţişarea cuiva care face multe afaceri. Seamănă cu un vânzător, dar, cu privirea aia pătrunzătoare, am senzaţia că mă citeşte.

Mda, clar, e vânzător.

*•***" „e «ici? TW*'"'"* **•' <,p" nlţi, _ ****■,

palmă lată Şi catifelată, (1

Simt 1* *** pfel. a?» că mă-ndepăne, S . «rt*
,p^nfertul abngcnl lul N

X>ră. mormăi enervată.

tl 0**: cum îşi încleştează tnaxil atttţ

M»-ato* mă simt dC Valdc S.

m^"^ WrMi şi trapez spaţiu! d^.

ţl las cu cci uneRe pant0hi mei răsunând k

păşind P^n« scoate o vorbă în timp ce fe«.«

1*^ « duce către spatele clădim, aşa că Pt6.

drept «Preh0 unde trebme-

supun ca merg pc obişnUit. Este lat, cu uşi $

Doar că nu e ărţi. Când trec pe lângă cam««

ferestre mari pc^ /j dar sunt încă goale, fiecatţ

arunc o trezesc că înghit în «*0*

am oamenilor să intre pur şi simpla

mcăpe'i'easteaşi sa... încreinenesc. Pereţii sunt vani-

Uitându-mă la u a, este înc& goali w

¡p cu un roşu intens *şt, m* pe q estradă Cu de

excepţia unui scaun mare p roşie

O voce blândă care sigur nu e a lui Emerson uni er mină propoziţia în timp ce se apropie din spate.

- Un tron, zice simplu Garrett. a

Mă-ntorc repede şi mă holbez la el.

viclean, ca şi când m-ar provoca să intru. Mă
ui I* după Emerson şi când văd că nu m-am

urmărit şi

mrM ni cchii'Mi în camera principală, accept provoca- M Ganvlt şi intru» într-o doară.

_ |Y ce un tron? întreb cu.

pare puţin ciudat pentru un club de sex. Nu e un ^renascentist.

— De ce nu? răspunde el dezinvolt, de parc-ar fi evident.

înghit din nou. Scaunul este uriaş, iar platforma pe are stă are margini căptuşite şi oferă destul spaţiu de... mişcare. Simt că Garret se apleacă mai aproape şi respiraţia lui îmi încălzeşte urechea când îmi şopteşte:

- încearcă-1.

- Eu? Nu. Nu prea sunt genul de fată care „stă pe tron".

- De unde ştii, dacă nu ai încercat niciodată?

Fac o pauza şi mă uit din nou la el. Mă provoacă, iar eu nu reuşesc să-mi dau seama dacă-l plac cu adevărat sau îl cam urăsc. însă niciodată nu refuz o provocare.

- îndrăzneşte, continuă el şi îi simt mâna catifelată pe spate când mă împinge spre scaun.

— Ce rost are? întreb eu, înduplecată de ghionturile lui.

Traversând camera, urc treapta şi ating braţele aurii ale scaunului uriaş. Primul meu gând este că tronul ăsta e pentru regi, oameni impresionanţi, monarhi şi stăpâni, dar, când degetele-mi alunecă peste muchiile şi vârfurile elementelor decorative, îmi corectez ideea.

Eu de ce nu pot să mă aşez?

De ce mi-am lăsat mintea să fie manipulată să creadă în inferioritatea asta?

întorcându-mă, iau loc şi, în momentul în care partea din spate a coapselor se atinge de catifeaua roşie, mă simt bine. încrucişându-mi picioarele, mă uit în jos

X

ci'ire mR. '''"'"'ă

' <1'"'*nU''i,"''n''il>r e ' eschi,l<' J'X

»" " 1 a«*»- * °Pre'tc- însj N/S w» '»În« * '-ar

Permite' '>X>

* ţUw' p,arform? !?5

P'r" :'>P^ cum " f' Ră ai Pe «X ' ' ¿^S'e t8'e' S5 tt VenereZe' *

tfenun^1, •rtP- dar mi se pare fna

de 'i^ că locul unu^X

J^^^iuiPatnarhatui^S' ^^r^spunaiunzambet^s

^i^2:ipiacesâfieprovocat

El râ^e- #

' Da,dOamnre'mine şi se lasă în genuni AP°S ± u tându-se la mme. Când îşi nele ^fca'plecându-şi capul şi înclin^ ">roape de p"'°® -'«l înainte^111 .

• mi este nicio atracţie, dar tot simt

întte n°Hării traversându-mi şira spinării.

pa caldă a se pleacă înaintea mea şi este

ăswinasiV Ş' pU;t «ă-mi imaginez pe altcineva în locul k tător. îmi permi mă gândesc

I* 'Xnett se ridică, îmi atinge piciorul, mâ^. Secetele partea laterală a gambei, iar eu ndu-mi cu a 8 se e interzis, şi nu -intr•Un

_ Acum. imaglnroză-ţl ce-ar putea .să facă

cineva din poziţia arta, îini apune încet. Vocea lui răguşită par- rii-ini riteunl prin oasa Şl. când mă uit în j.» t* Pi ,mi ■ "aginezcâ alţi ochi mApriv««, J ∗ 18 el> îmi

(şi îndreaptA atenţia spre joncţiunea picioarelor

Enwrson se uită urât |a noi când mă ridic de ne scaun. îşi ţine braţele încrucişate, pumnii strânşi şi mă priveşte atat de fiirtos, câ parcă-mi vine să plâng

- Emerson, zic bâlbâindu-mă în timp ce traversez încăperea şi încerc să rămân cât se poate de relaxată

Nu mă interesează Garrett. Adică e superb, dar abia l-am întâlnit şi nici măcar nu-l cunosc... şi de ce mă aoăr? Nu ani făcut nimic greşit. p

- Asistenta ta era curioasă, răspunde Garrett de parcă atmosfera n-ar fi deja tensionată. Ştii că ideea pentru camera asta îmi aparţine, adaugă el.

- Evident, spune Emerson printre dinţi.

Apt» pnvirea-i aterizează asupra mea şi eu înghit în sec, încercând sa nu ma micşorez în prezenţa lui.

- Fereastra poate fi modificată pentru spectatori sau intimitate, iar palisada o sa se deplaseze în dreapta

- Palisada? întreb eu, năucită cât încerc să mi-o imaginez. Când văd placa de lemn cu trei găuri şi un lacăt obrajii mi se încing. O!

Garrett chicoteşte. Un zâmbet periculos îi dansează pe buze şi un licăr de neastâmpăr îi

luminează privirea.

Mă face să mă-ntreb care-i fetişul lui.

Oare chiar toţi oamenii au unul? Ca o zodie, aliniată personalităţii lor şi înrădăcinată în identitatea lor. O zodie secretă, obscenă.

aistore pe tal» Bnerson K ,,„ '
£ o *»d“-mi “dı
rosu-stacojiu. ... *1

_ Credeam că V-am zis că nu VTeau să te i^, treburile astea. I<!îi

_ Atunci, de ce m-ai adus aia? De ce • treb forţându-mi glasul sa ascundă tremuratul. m El se înalţă deasupra mea şi, momentan, mă seşte că e atât de aproape de mine: pectorali:i fermiîju mea, mirosul ameţitor de apa de colonie, huruitul fund al vocii lui.

- în clipa asta, nu sunt tocmai sigur.

Expresia lui rece şi aspră mă face să-mi doresc sâ mă prăbuşesc în genunchi. Nici măcar nu ştiu cu ce am greşit, dar m-am săturat să mă simt mustrată.

- Nu cred c-o să funcţioneze, şoptesc tremurări însă când încerc să scap din locul în care m-a în< căldura cu care-mi apucă braţul mă opreşte.

- Nu! strigă el.

-Nu?

Nu poate să-mi spună că nu am voie să demis» Nu când tot ce fac pare să-l scoată din sărite.

O respiraţie greoaie îi face pieptul să se mişte înainte ca expresia feţei să i se mai îmblânzească puţin-

— Nu, poţi să demisionezi, dar, când club, nu vreau să pleci de lângă mine sau să vor altcineva, în afară de mine, înţelegi?

— Nu-i corect!

— Nu ţi-o spun ca şef al tău, Charlotte. . Argumentul îmi moare pe buze când mă U1

- Atunci, ce...

- Eşti... prietena fiului meu şi e treaba mea să te nnitejez. Nimeni nu o să te rănească aici, dar nu mă simt confortabil te an,nc în bârlogul leilor din prima zi. Ai înţeles?

Temperatura corpului meu scade cu vreo sută de grade. Eu mă gândeam la pectoralii fierbinţi şi mâinile mari ale lui Emerson, iar el mă vede ca pe o puştoaică, una dintre prietenele fiului său. Sunt o idioată.

De ce nu putea tatăl lui Beau să fie urât?

- Hai să mergem să o vedem pe Maggie, spune Emerson, lăsându-mi braţul şi întorcându-se cu spatele la mine.

Pentru o clipă, rămân blocată, dar, când ajunge la uşă, aşteaptă să-l urmez. Odată ce ajung lângă el, mă atinge din nou liniştitor pe spate. Mă urăsc pentru cât de mult îmi place asta, însă nu suport ideea că e supărat pe mine. Cu blândeţe, mă împinge pe uşă afară şi în hol. De data asta, mă uit doar înainte, fără să-mi permit să arunc vreo privire la diversele camere deschise pe lângă care trecem în drum spre birou.

REGULA NUMĂRUL 9;
E util sâ te îmbraci cao prostituí,.

- încercam doar să te protejez, spUne în drum spre casă. e’ b

-Ce?

De când cu incidentul din camera cu tro pot opri din a-mi smulge de pe unghii oja nea ’ Detest cât de naivă mă simt, cât de autoritar son şi cât de mică sunt în prezenţa lui şi-mi s $ e fac. Şi, la naiba, vreau să fie conştient de toate aste * *

- Trebuie să fii prudentă pe lângă tipii ăia •
în jurul lui Drake. ’mai

Se uită la trupul meu şi-mi dau seama că se itf. ■, costumaţia mea scandaloasă. 3 L

- Este rău? întreb eu, ştiind prea bine că nu mi
interesează deloc.

Era nespus de chipeş, dar pur şi simplu nu pare genul meu. Desigur, după Beau, nu mai sunt sigură care e tipul meu.

— Drake nu e rău deloc. Este un bun prieten, dar ar regula orice mişcă şi tu eşti prea tânără, Charlotte.

îmi încleştez maxilarul şi mă întorc.

— Dac-ai să continui să mă tratezi ca pe un copd- atunci chiar nu ar fi trebuit să mă angajezi.

Observ că-şi încleştează maxilarul odată cu mine. Rămânem tăcuţi tot restul drumuhli. După ce intră în garaj, coboară şi se întoarce spre mine.

* -Ai vorbit cu Beau în ultima vreme?

fi surprind expresia peste plafonul maşinii şi zăresc o urmă de disperare pe chipul lui.

— L-am văzut ieri la mall.

El ridică din sprâncene şi îşi îndreaptă spatele.

— Ce mai face?

Mă gândesc o clipă la răspunsul meu. Oare să-nflo- resc şi să-i spun că Beau este grozav, şi nu bărbatul-copil care-şi dă aere de matur şi pluteşte în derivă? Oare l-ar face să se simtă mai bine? Decid, în schimb, să fiu directă:

— îşi vrea jumătatea de garanţie. Era destul de supărat pe mine pentru că nu i-am luat şi lui banii.

La cuvintele mele, Emerson se încruntă.

— Supărat pe tine?

— Da, din punctul lui de vedere, sunt doar o zăpăcită. O ratată şi o idioată.

Nu ştiu de ce-i spun asta, însă cuvintele pur şi simplu par să mi se rostogolească de pe limbă.

Confuzia lui se transformă în furie.

— Nu crede aşa ceva.

— Ba da.

Dau ocol maşinii, întâlnindu-l lângă portbagaj. Tace, de parcă ar delibera. Şi sunt sigură că se gândeşte la nişte metode de a-l determina pe Beau să vină aici să-şi ia banii. E o momeală cu adevărat grozavă, dacă vrea să-şi

vadă fiul.

Ceea ce spune în continuare mă surprinde puţin.

— Nu eşti aşa, Charlotte.

Pufnesc batjocoritor.

— Abia mă cunoşti.

•nA m* AP ncfl IR,Hlni <îe <îr «SUh f

Q* « lifaia h». **•

.trăgând u -m>" îmi cinând« pe un ton „1Ă, i'«*1

m,,i că T pas Rrc «ii i ' fund S> * nlj ţine drept în picioare. " %, durprinsoa jar eu su|)t (

• .ÏJS8«* “re " "" ı™

menta atât de mult, aş fi înfricoşată.

_ Bine, mormăi eu.

_ {m pare rău că te-a fôcut să te slmti aşa.

- E în regulă, îi răspund.

pentru că sunt copleşită de cât e de aproape, neii ronii mei nu mai funcţionează Ii simt respiraţia pe fa. caldă şi masculină, şi dacă aş fi once alta femeie, aş Wea să mă sărute. Cred că ar face-o.

însă nu sunt nicio altă femeie. Sunt Charlie. prea nani. Prea neîndemânatică, imatură şi insignifiantă.

- Şi-mi cer scuze că te-am mustrat azi la club. Garrett şi Drake au întrecut măsura. Nu a fost vina ta.

Ce s-a întâmplat cu Domnul Nememic Autoritar? Mi-era mai uşor să interacţionez cu el, decât cu Domnul Scuze şi Complimente. Nu ştiu cum să răspund, aşa că mâ retrag, trăgându-mi braţul din prinsoarea lui.

- Am înţeles. Da. Mulţumesc, spun bâlbâindu-mă.

— Dacă Beau îşi vrea banii, poate să vină să-i ia singur, adaugă Emerson muşcând din fiecare silabă când intră în casă.

Eu îl urmez şovăind.

aDamrnl^ Ş* bucàtâræ, unde Emerson îmi arată nevoie mj6 Cafea, apa unde tot CC , o,e,mà gaudesc la propriul meU tată

£ T Wo lunl í,e <*"d Emerson . msvorbiileu Benu Eu n-sm msi vorbit cu tatS * nial bine de doi ani. Nu ma sun8> nu ífnj f ™
í¡ nu-! angajează pe foştii mei ca să încerce să % răztaZ pe mine. Nu m-a forjat niciodată să accept dî ratata.

Mai târziu, când mă ocup de documente, îmi las pnnrea să zăbovească asupra lui Ememon în timp 2 lucrează ş> mă întreb ce vede când se uită la mine Oare chiar vede o fată suficient de tânără încât să-i fie fiică’

Apoi, în mintea mea, încerc să-mi dau seama r-nm ar fi ca un bărbat precum Emerson Grant să se uite la nune ca la o femeie mdeajuns de bună pentru el. Căldura ,m> inundă partea inferioară a pântecului când mă gân dese la Emerson în felul ăsta, la ideea de a fi femeia lui De a-i simţi mâinile pe trupul meu şi buzele pe pielea mea De a intra mtr-o clădire la braţul lui şi de a şti că, indife-' rent cine-ar fi m clădirea aia, eu sunt cea mai importantă pentru el. Şi pentru că l-am văzut în ambele ¡posteé şi ca tata, şi ca bărbat – totul se schimbă în minto m “

După serviciu, opresc maşina lângă bordură, în apropierea unei adolescente cu păr albastru care e atât de absorbită de cartea ei, că nici măcar nu mă vede venind.

— Urcă, delincvente!

în drum spre casă, sora mea se întoarce, părul albastru fluturându-i peste faţă din cauza vântului aspru de iarnă. De obicei, încep să lucrez la ora asta şi nu am niciodată timp să o

iau de la şcoală, aşa că e plăcut s-o pot surprinde cât parcurge cei aproape doi kilometri.

După ce urcă, se uită la ţinuta mea şi râde.

— Semeni cu o prostituată.

- Mulţumesc! Şi tu semeni cu un ştrumf.

Mulţumesc! Cum a fost prima zi <je,
. mi întreab» ea când m» îndepărta ?'>* r„
SP* <*ntrul comereial di" eea^Q; oraşului.

-A fost... interesantă.

N-am de gând să-i împărtăşesc surorii
14 ani toate detaliile smtstre egate de noul muncă O fi ea înţeleaptă pentru varsta ei, dar ** 4 *X*pentru asta. în plus, am hotărât să *Z?* e nici că lucrez pentru tatăl lui Beau. N-a fost nicio^^i înflăcărată a juniorului şi n-ar incanta-o prea roult angajata seniorului.

-Stai! Unde mergem? mă întreabă când curba spre casa noastră.

- Păi n-a apărut astăzi noul număr din be desenate japoneze? n®1«

Privirea i se luminează.

- Se cheamă manga şi, da, a apărut... dar probabo că s-a epuizat deja.

- Ei bine, merită să încercăm.

Când ne apropiem de magazinul preferat al lui Sophie, cel cu benzi desenate, îmi doresc din senin să fi mers acasă mai întâi, ca să mă schimb. Afară e o gaşca de băieţi adolescenţi, clar în toiul pubertăţii. Poţi să-ţi dai seama după acnee, hainele care nu le vin bine, părul unsuros şi zâmbetele care le dezvăluie aparatele dentare.

Ei bine... O fac pentru Sophie, gândesc câne coborâm din maşină. Ea se uită pieziş la mine când ne îndreptăm spre magazin, tocurile mele ţăcănind pe betonul uleios şi crăpat al parcării.

~ Isuse! zice ea în barbă.

Când trecem pe lângă ei, efectiv le simt privirile. în magazin e multă hărmălaie,

entuziasmul noului număr aparut astăzi umplând spaţiile goale. Un grup de fete care 78

chicot«*’ Ş» poartă tricouri K-pop şi rucsacuri Hello Kitty qc uită la revistele de pe peretele din spate în timp ce eu şi Sophie mergem spre standul gol unde ar fi trebuit să fie noua carte.

— Vezi? Umerii i se lasă şi mie mi se frânge inima. Probabil că numărul s-a epuizat de ore bune.

— Nu astăzi, Satană, răspund eu şi mă-ntorc spre bărbatul solid şi bărbos din spatele tejghelei. Scuză-mă!

îngheaţă când îşi ridică privirea de la consola de jocuri video pe care o demontează şi se uită fix – adică FIX – la sânii mei. Recunosc, port o cămaşă transparentă şi sutienul meu este negru. Mă afişez... ştiu asta, dar se uită la sânii mei de parcă l-ar fi băgat în transă şi nu poate să vadă nimic altceva din cameră.

- Bună! strig eu, încercând să-i distrag atenţia de la pieptul meu.

Şi, tocmai când dau să mi-l acopăr încrucişându-mi braţele, îmi dau seama că aş putea să profit de asta. Aşa că mă aplec înainte şi-mi las decolteul să iasă în evidenţă când îmi sprijin coatele pe blatul de sticlă.

— O, Doamne, mormăie Sophie în şoaptă în spatele meu.

— Pot... Pot să te ajut? întreabă bărbatul.

— Da, eu şi sora mea căutăm noua carte din seria Wonder Boy Cosmo. Cred că a apărut astăzi, spun şi îi zâmbesc cu toţi dinţii.

— O, s-a epuizat de azi-dimineaţă de la zece.

De data asta reuşeşte să se uite în ochii mei, dar pri- virea-i dansează între buzele şi sânii mei ca o mică minge de ping-pong în

mintea lui.

— Serios? întreb îmbufnată. Apoi oftez prelung, mă uit la partea din spate a magazinului şi observ cutiile nedeschise şi stivuite de-a lungul peretelui. Prinzându-mi buza inferioară între dinţi, îl privesc printre gene şi-l

,„„b: '

, . .en sec $> aPiîl fie îorteazfi s* "

SLrb.^ft>«^id^uPieptăna' ar * (;,N În

p,X^^rf_,analizezrumva' pentrucs%v

_ u^-mă Să verific în spate. M

Lipseşte o vreme. aşa că mă-ntorc spre Sophi doar clatină din cap la nune, mexprestvă când se ui> treacăt, la peretele Funk Pop.

Pupă câteva minute, Domnul Bărbos se întoarce», mâinile la spate. Aplecându-se către mme peste tejghea, îmi dă o carte groasă cu o coperta viu colorată şi CCca * pare a fi un căţeluş corgi îmbrăcat ca un cosmonaut.

_ N-ai primit-o de la mine, şopteşte el.

- O, Doamne, eşti cel mai bun, Travis!

Mă aplec şi-l sărut rapid pe frunte, lăsându-mi acolo urmele buzelor roşii, iar el se îmbujorează. în timp ce ascund cartea de fetele din magazin, scot cârdul şi i-l dau discret. încă îmi zâmbeşte când îmi dă chitanţa şi ne urează o zi plăcută.

în maşină, Sophie se arată încântată de noua ei carte şi-mi creşte inima.

— 0, Doamne, eşti o târfa, dar nu mă plâng!

— Nu sunt!

— Ei bine, mai îmbracă-te aşa.

Nu mai râd când mă gândesc la ce-a spus Garrett astăzi în camera cu tronul. De ce să-mi

fie ruşine? Toa lumea o face. Toată lumea se simte bine. îţi iroseşti via dacă te prefaci că nu-i aşa.

Nu m-am considerat niciodată o ne™, x dar nu pot să neg că m-am simţit bine câml SeXUală' tronul ăla şi m-am gândit la cineva – la **
care să găsească metode prin care să mă ^^aDUn,e ~ excitat să fiu admirată în magazin să-mi fo? M'a în avantajul meu. Să mă simt confortabil în n tn'PUl şi să scot asta în evidenţă. Să ştiu că deşi prOpna Plele sau nu am un ten perfect, nu înseamnă *că nu potT*

REGULA NUMĂRUL 10:
Când prietenii tăi devin ind|Scrp,.
nu le spune nimic.

- Cum *se descurcă fata cea* nouă?

Stau *la bar împreună* cu Garrett şi îj *ceilalţi. Nu am vorbit despre incidentul* de^^Pe club, dar, în ceea ce ne priveşte, chiar nu a^ ce *discuta. Pentru el, Charlotte* e doar o alr* – *pentru că exact asta este, şi* nu e nepotrivit* *vorbească sau chiar să flirteze puţin cu ea* D Ca ^*i *păstrez secrete faţă de cel mai* bun prieten *că nu ştie cum am ajuns să o găsesc* pe Charf t?*' *secret pe care nu mă aştept să-l păstrez mult ti* "' ÜQ

- *E perfectă, răspund după* ce beau n P' dU 0 gură de bere.

Garrett îşi manifestă surprinderea dându-se în spectacol: ridicându-şi braţele în aer, se poartă de para tocmai ar fi fost martorul celei de-a doua veniri a lui Hristos sau ceva de genul ăsta.

- încetează, mormăi eu.

- Oare e posibil? Emerson Grant e în sfârşit mulţumit de cineva? în seara asta, dau de băut!

- Foarte amuzant. în plus, ai uitat că e doar o secretară? Standardele şi aşteptările sunt considerabil mai mici.

E în reguli. Pot şi trec peste faptul că n-am 7eu Sunt pur şi simplu bucuros că pot să-mi recu- gis,,'Ofe]c douăzeci de ore pe săptămână din timpul P^.jci atât am Picrdut încercând sii găsesc fata per- n'f i pentru tine. Ca să nu mai zic de toată hârţogăraia ifC* re a trebuit s-o completez ca să stabilesc şi restabi-^Tsarcinile fiecărei fete. A fost epuizant.

|CSC _ Ei bine, mă bucur că eşti mulţumit, răspund eu. _ Nu. Eu mă bucur că tu eşti mulţumit. Râde şi ceVa. Lăsându-şi paharul pe masă, îmi aruncă o rivire curioasă. Oricum, unde ai găsit-o?

Mă strâmb. Presupun c-ar fi cel mai bine să-i

povestesc.

- Ei bine...

Chiar atunci, Hunter şi Drake dau buzna pe uşă, iar noi nu mai avem ocazia să stăm de vorbă. Hunter, partenerul nostru de afaceri, şi cel mai bun prieten al lui sunt doi dintre cei mai gălăgioşi, spurcaţi la gură bărbaţi de peste 30 de ani pe care i-am cunoscut vreodată.

Din urmă vin Isabel, soţia lui Hunter, şi Maggie, mâna dreaptă a tuturor. Amândouă se comportă adecvat în public, liniştit – spre deosebire de cei doi bărbaţi din faţa lor.

Ne salutăm toţi înainte sa ne ocupăm locurile la aceeaşi masă la care stăm în fiecare joi seara din ultimii opt ani. E într-adevăr locul

perfect să ne întâlnim, deoarece ne vedem rar în timpul săptămânii. în plus, e şi singurul potrivit pentru toţi, începând cu Drake, care vine direct de pe şantier în blugi şi cizme, şi până la mine, care port un costum la patru ace. Şi nu e nici prea vai de lume încât să nu ne simţim bine dacă le aducem pe fete aici.

— Ce mai este nou? întreabă Hunter după ce se întorc de la bar cu băuturile lor.

SARAC*T

_ fii Wne. «met8”n ı∘cm8i ne apune"ı» secretară f

’**’*ıw Magg'e. strângând din b,

fiu e dne m& aŞteptam pentru Eme> n, tot E

doar secretara mea, intervin eu, deşi nu

pare să audă^ cu întreabă

ZNuT"toicînnere6Ulăcuea!izbıltnestı> imediat- °

ai adus-o azi? Sigur nu

în neregu’â cu ea- care se apte

De ridicând sugestiv o sprânceana, iit ture conversa^' Drake e prietenul lui Hunte^

mormăi în paM™ şef de şantier pentru coastni^

în afara faPtulu1“ nu are nicio legătură cu afacWi

primei noastre lo 1 • adevărat stilul de viață, deşie noastră. Nu apreci J point şi•am cel mai mare,afeme ar reguU otioa

când am vorbit astăzi c are mai mult de

18 ani.

'■^r’nuli'nu? întreabă el în joaca Tânără, atrăgătoare

- Lasă-lîn pace, DraKe, w v

meu.

alea hanoi3 ci8- UmeJor 1UI Nu e vina lui că-i plac

şi eu dan /T lmi din partea cealaltă a mesei

cât vrea d ° tenn’n^n<Ju"ITii băutura. Poate sa

radi s*măaîgurdeaT **

ridic de la masă şi mă duc ia bar să comand

I un băutură. Pupă ce-i fac semn barmanului, îmi n * mit să mă gândesc din nou la interacţiunea de azi 1 (Cbnrlotte. Nu ştiu de ce am reacţionat aşa. N-ar fi fU. jt o încolţesc în felul ăla. La naiba, n-am fost în ,rC '|| meu. Ce dracu' ştiu eu despre cum e să lucrezi cu „ fot» de 21 de ani?

Charlotle e mai curioasă în privinţa afacerii decât

A aşteptam, iar eu mă lupt cu cât de adorabilă e ches- nl< asta şi în cât multe rahaturi o să mă bage. Trebuie să admit: curiozitatea neobrăzată, mai ales când vine vorba de perversităţi şi sex, mă excită extraordinar. ^e_ar fi mai bine amândurora dacă ar fi puţin mai liniştită şi îngrozită şi nu s-ar aventura să exploreze şi să aibă probleme.

Oare mi s-a întipărit în creier imaginea ei stând pe tronul ăla? Bineînţeles că da. Este superbă, iar eu mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei încercând să nu mă holbez la sânii ei prin cămaşa aia transparentă.

însă e iubita fiului meu – a fost, este, o să fie, nu mai contează. Ce dracu' e în neregulă cu mine?

Garrett mă urmăreşte când mă întorc la masă.

— Pari îngândurat, spune el. Ceilalţi discută despre ceva în partea lor de masă, aşa că-mi vorbeşte în şoaptă, ca să nu ne audă nimeni. E totul în regulă?

îmi trec o mână peste faţă.

— Totul este bine. Sunt doar stresat.

Deschidem peste şase săptămâni şi clădirea aia nu părea deloc gata.

Mă uit pieziş la Drake, să mă asigur că nu m-a auzit, dar e prea ocupat să povestească în detaliu despre o partidă de sex în trei, suficient de tare încât să audă toţi cei din bar.

Garrett mă bate uşor pe umăr.

Relaxe^-tr! Nu ente MM de Rrn y F
« L n să echipa'neiitul de acol * DuP* «7^
«rimai bine. ***>>
rf *^u din cap aptob«*«r- încereând s& ms \
tat de cuvintele lu^ %(

Nu-şi ia mâna de pe umărul meu în . nrix'este cum beau- pnve$__ Hei, nu te-ai supărat pe nune, nu? x ntrec limita ieri-

Dând repede din cap, afişez o expresie u

_ Nu, nu m-am supărat. E doar secret^ Am vorbit serios.

Ridicând mâinile ca şi când s-ar preda, dă

_ Te cred. Mă distram şi eu puţin. N-am vrut^

_ Garrett, este în regulă. Doar că... e prea ' nentru toate astea. Chiar nu am vrut sa o implic. '

Ştiu că e ipocrit să zic aşa ceva înainte să dau cuantelor. Avem o mulţime de femei de 21 de ani care lucrează pentru noi. Supuse, dominatoare, chelnerife artiste şi aşa mai departe. Cată vreme sunt majore, vâr- sta nu contează.

- Urma să-mi spui unde ai găsit-o, zice el incrun-tându-se întrebător.

Acum un minut, eram pe cale să-i povestesc, dar brusc, nu mă mai simt pregătit. Odată ce o să se afle d am angajat-o pe fosta iubită a fiului meu, situaţia o să se aynp,ce- E aproape ca şi când n-aş vrea să mă judece ceAn'am făcut încă. între mine şi Charlotte cu <jrnn»i

n,’m>c sexual. Am angajat-o

doar

dată mi «H 6 3 lncerca sa“mi recuperez fiul –

deocam* tează e *să nuînk^* fi^aia TOt *

nP8 pahaSuf ” SPUn " j0asă

- *Hei, zice* Hunter *ridic&ndu-ai* rv»u « să credeţi *ci* în sfârâit facem asta? Trebu“^ *T*

-*Mai* durează şase săptămâni Î a ' Maggie. Nu cobi! *’ 1 ăn*^*»nteşte* desehiie“^ „entele^auepuizat. Băiefi...

deschidem unl^ paharul “ “ “ Ga™> ridicând^'

Repetăm şi noi, ceilalţi, ce-a *zis el d •* rele înainte să le dăm pe gât dună ? cnim P^a- dăm seama ce înseamnă asta. La naih ai*Ju{,", cân<i ne *club de sex!* a> deschidem un

REGULA *NUMĂRUL* ip Nu-(i compara *şeful sexy* cu ta(. doar câteva secunde înainte de 41 linia inimii.

- O, Dumnezeule! mă bâlbâi când îmj . e-mailul şi văd poza unei femei suspendate de goală şi înfăşurată cu o frânghie neagră.

Pare c-ar fi fost prinsă într-o plasă de pescuit • toate că nu-i văd clar fundul, sunt dispusă sa pariez^ orientat către un loc excelent... de acces. '

Emerson se încruntă când se uită la mine.

- E totul în regulă?

— Aplicaţiile astea...

Un chicot misterios răsună din colţul în care stă, iar eu îmi ridic şocată privirea la el.

- Adică... ce este asta?

Bărbatul se ridică şi se apropie ca să vadă ecranul computerului meu. Sprijinindu-şi mâinile pe spătarul scaunului pe care stau, se apleacă peste mine şi se holbează la aceeaşi imagine.

— Se numeşte Shibari, spune încet, vocea lui pn> fundă huruind prin trupul meu.

A ,. 7 E ceva Pentru care... angajezi oameni? întreb eu, înghiţind aer.

A fost ideea lui Garrett să prezentăm

legarea fi-ânglui. nşa că avem nevoie de câţiva experţi pentru JPIIIDU st raţii-

_ Pare să doară, zic strâmbându-mă.

greu să privesc şi e chiar mai stânjenitor să uit la diversele fotografii cu femeia asta când tatăl lui Lu e în spatele meu.

- Ai fi surprinsă câţi oameni vor să fie legaţi şi... Mă-ntorc cu faţa şi mă uit în ochii lui. Când se uită şi el la mine, pielea mi se înfierbântă.

' - Asta-i ceva mai mult, răspund în şoaptă.

— Nu respinge un lucru, dacă nu l-ai încercat, zice el.

Trag aer adânc în piept, inhalând parfumul de mosc şi cedru al apei lui de colonie.

— Tu ai făcut-o? întreb cu precauţie.

- Ce anume? Să fiu legat aşa? Umorul i se strecoară în glas când se lasă pe spate. Sunt dezamăgită că nu mai simt mirosul apei de colonie. Nu.

— Voiam să spun că... Nu contează.

Situaţia devine incomodă. Ideea pe care o susţineam cu două săptămâni în urmă, şi anume că pot să fiu secretara proprietarului unui club de sex, fără să vorbim despre sex, a zburat practic pe fereastră. Tot purtăm conversaţii care, inevitabil, ajung să fie nepotrivite. Nu e de ajutor nici că nu ştiu când să mă opresc.

— Pun prea multe întrebări.

- Da, aşa este.

Nu mă ajută nici că, de două săptămâni, sunt din ce în ce mai atrasă de Emerson. Poate că e din cauza curiozităţii sau a problemelor cu tata, dar faptul că are 40 de ani mă încântă, în loc să mă scârbească. Majoritatea tipilor de vârsta mea sunt varză. Emerson este simbolul perfecţiunii. Tot ce-i

aparţine este scump şi de calitate superioară

şi până *şi tenul lui e curat şi fără* *CUsur .* trec degetele prin *barba lui scurtă şi vi^* *u* *uşor încărunţit.*

Şi pun pariu că un bărbat *de vârst* priceput în pat decât un tip cu o experienţă fa ,lu'* i» ani. Încetează, încetează, încetează! d∘ar^

Uitându-mă din nou la imaginea de pe gândesc la femeia din fotografie. E frumoasăi, c^n' şi brunet şi un corp *pentru care cele mai multe d'Un& am* ucide. Pentru o *clipă, îmi doresc să pot să am* în** rea necesară ca să trăiesc o viaţă ca a ei. Şi nu mă r?^ *bondage,* ci la faptul că ştie ce vrea şi *asta obţine *"er,a*

De atunci, din *prima zi, când* m-a *surprins* Garrett în camera cu tronul, Emerson nu m-a *mai I* cu el la club. Deşi menţionează că *trebuie să se* vadă"3* Hunter sau cu *Maggie, se încruntă şi adaugă „Mă* duc *ma'* târziu', ca şi când ar spune că preferă să meargă singur '

Dorinţa lui exagerată de a mă *proteja mi* se nare adorabilă şi enervantă totodată. *Tatăl meu m-a protejat* din orgoliu, intr-un mod care nu mi-a *părut nicioda*

XXSaă'mi SPUn¿ " Ce ™

Suit “ ^ntn* era *posesiv* * *încăpăţânat.* nu-mi dau seama în™ feí°teJeaZá *EmersOn e diferit*> *deşi*

Slujba în sine e floare la ureche. îi citesc e-mailurile, îi trimit mai departe aplicaţiile lui Garrett, chestiile banale lui Maggie, cele legate de clădiri lui Hunter şi cele financiare Im Emerson. Apoi îi aduc cafeaua prânzul întocmesc acte şt pretau mesaje când vorbeşte la’telefon ’

Şi chiar încep să mă simt mele haine. Am găsit un butic oitffo[1] .bil în n°iIe comenzile şi are cele mai drăguţe ţin^1* iivrează *ra* *P^ pe* care le-am văzut vreodată. Ador exi^ PFntru secretare Emerson în fiecare zi când vin la servi?*13 pe care o are nează trupul cu privirea. Am învăţat că\

mușcă buza inferioară și se uită în altă parte, nu îi place cum m-am îmbrăcat. Când îmi face un compliment simplu, cum ar fi «îţi stă bine”, cred că e în regulă. însă când se uită prelung, strângându-şi pumnii şi oftând profund, atunci îi place foarte, foarte mult.

Mă-ntreabă de viaţa mea personală mai mult decât mă aşteptam, iar eu îi povestesc despre Sophie – fără să-i dezvălui ceva intim sau să intru în prea multe detalii. îi spun şi despre mama şi că tata ne-a părăsit. Se încruntă când aduc vorba despre tata, însă nu zice mare lucru, probabil pentru că i se pare că nu e treaba lui să-şi exprime părerea.

Şi mereu mă întreabă de Beau, dar îmi dau seama că-i este greu să-l aducă în discuţie. Nu mai insistă să-l sun, nu după ce i-am povestit cum s-a purtat Beau cu mine. Şi, uneori, mă face să mă întreb dacă Emerson o să mă mai păstreze ca secretară când o să-şi dea seama că n-o să-l ademenesc pe Beau înapoi acasă. Dacă nu pot să-i aduc fiul înapoi, sunt practic inutilă pentru el – cel puţin în ceea ce-l priveşte pe Beau.

- Am nevoie de părerea ta, spune el de la birou când, cu un singur click, îi trimit lui Garrett fotografia fetei legate cu frânghie.

Emerson stă la birou şi se uită la computerul lui. Eu trag scaunul de lângă el şi mă aşez pe genunchi când mă aplec peste masa uriaşă din lemn de mahon.

— Ce s-a întâmplat?

- Petrecerea de deschidere a clubului este luna viitoare, iar eu nu pot să aleg un costum din astea două.

Tac şi mă uit la chipul lui înainte să mă

întorc spre ecran. Emerson Grant îmi cere sfatul în materie de modă. Este ca şi cum aş ruga eu un golden retriever să mă ajute să-mi calculez impozitul.

Pe ecran văd două modele, fiecare bărbat fiind îmbrăcat într-un smoching elegant care-i vine de parcă ar

fi fost croit doar pentru el. Primul este Co *până şi cravata şi cămaşa sunt* negre a straturi întunecate de lână şi sunt sigură Ă < ° M "¡D l-ar prinde al naibii de bine. pe

însă celălalt costum e de un albastru sati cu revere largi şi o cravată neagră peste cămaşa^,'n % îmi muşc buzele cât mă *gândesc la* Cej ' variante. Apoi, mă uit la el, cu faţa la o *distanţă* câţiva centimetri de *ochii lui de un verde pătrunzător*

Negrul ar *fi* sexy, dar albastrul peste pielea luj bro zată şi, cu pupilele lui *intens colorate, ar fi regal.*

— Cel albastru, *şoptesc eu, mutându-mi privirea* de la el şi uitându-mă din nou la ecran. Ce-o să poarte partenera ta? Presupun c-ar *trebui* să *încerci* să te asortezi cu ea.

în mintea mea, partenera lui e vreun *supermodel* cu o rochie de designer, *croită special pentru ea şi* doar pentru evenimentul ăsta.

— N-am nicio parteneră.

Mă uit din nou la el.

— De ce?

El ridică din umeri, *lăsându-se pe spătarul* scaunului.

- Nu ştiu. Contează?

f j ■ proPr'etarul unui *club de sex. Dacă* ^S±ăz«plecisingu^î,facw^eu-

O Căţea norocoasă se duce aracii ™ > ■■ tant, cel mai chipeş şi cel mai 1" ma' 'mpor' *cere.* Trebuie *să* fie *frumos.* s *barba t de la petre-*

Nu pare foarte amuzat.

mă COmbin întâ'n Plător ja m de deschidere a companiei mar ea petrecere mele.

Bine, cred că şeful nu e adeptul aventurilor de-itcwipte.

Interesant...

o

-Nu.

- Atunci, presupun c-ar trebui *-a* s cineva. Mă las pe spate, ftcându-mă comodă '"Tteascâ Pentru o clipă, mă uit la mâinile iui sprijiniri *Z*1“^' şi-mi vine o idee. Probabil c-o să fie jenant ** bırOU’ pățânată şi neînfricată din punct de vedere ^"‘i'"0*’ să-ţi văd mâna? re social- Pot

-Ce? întreabă el cu un rid pe frunte.

— Ştiu să citesc în palmă şi-mi place să văd liniile oamenilor.

- Eşti foarte ciudată, Charlotte, zice Emereon, în continuare la fel de confuz.

Râd încetişor când mă întind după mâna Iui uriaşă Trăgându-i palma înaintea mea, îmi permit să-l ating delicat de la încheietură până spre vârful degetelor Nu-i nevoie de o ghicitoare în palmă ca să-ţi dai seama că Emerson Grant a lucrat dintotdeauna la birou Nu are bătături sau cicatrici, iar unghiile sunt bine îngrijite De fapt, degetele-i sunt atât de catifelate, încât se pare că nu mă pot opn din a-i mângâia pielea, iar în cameră se lasă liniştea.

îi simt privirea, aşa că, în loc să mă gândesc la sentimentele mele de nesiguranţă, mă aplec înainte şi-i conturez liniile din palmă. 9

Mâna lui uriaşă o domină pe a mea când o trag spre mine.

— Linia inimii este lungă. E un lucru bun, adaug şi mă uit în sus, la el.

Totuşi, Emerson nu se uită la linii. îmi fixează

chipul cu privirea, iar eu sunt nevoită să-mi înghit emoţiile.

tău, Charlie. Şi tatăl lui Beau. Nuteinai^ ^

pr0Stii l Ce înseamnă asta? întreabă el.

Oamenii cu o linie lungă a inimii sunt, de n.
' celenţi spun cu un zâmbet jucăuş. S aniant?

Logic, glumeşte el, iar eu mă trezesc chico^ *

îmbujorandmm^ ţuieşti iubirea adevărată în

viaţa ta.

- Hnini... . . .

— Uite şi a mea e lun^' Z1C $1_1 arat unde lncepe

• -^ntală de la degetul arătător, şi continuă de-a "Xi »de. M â – în.rerupâ « eotel

— N-are toată lumea parte de iubire în viaţă? întreabă el şi nu pare impresionat

Strângându-i mâna deschisa în a mea, u arunc o

_ Nu orice fel de iubire, Emerson. înseamnă ca o sa ai parte de o iubire adevărată, mistuitoare, imbatatoare, care-ţi schimbă viaţa şi-ţi zguduie lumea. O iubire pentru care ai muri. Fără de care n-ai putea sa trăieşti. Una care-ţi îngreunează respiraţia. Pe care o simţi nu doar în suflet, ci şi în vene, oase şi muşchi. Peste tot.

îmi ating pieptul cu mâna, închid ochii şi inspir profund. Nu am vrut să mă las atât de purtată de val, dar simt efectiv cum lacrimile îmi înţeapă ochii, şi e umilitor, pentru că e imposibil să înţeleagă despre ce vorbesc.

însă când deschid ochii, el mă priveşte cu o expresie pe care n-am văzut să o mai afişeze

înainte. Ridul care-i apare de obicei între sprâncene a dispărut, iar privirea lui e blândă. Mă studiază de parcă m-ar vedea [1] euea pentru prima

- Asta-ţi doreşti, Charlotte?

Mă forţez să inspir.

- N-nni să mfi mulţumesc cu mai puţin.

- Bun! Se uită-n jos la mâna pe care mi-o sprijin \ ţ ncA de nwsft ş'0 *a' deschizându-mi palma aşa cum i-am

deschis-o eu lui. Şi liniile tale spun că o să ai o asemenea l iubire?

-Da.

Cu degetele, urmăreşte cutele palmei mele, iar eu uit să respir. Atingerea lui este atât de blândă, deşi e mult mai masiv decât mine, şi mă urăsc pentru că-mi imaginez cum mă atinge la fel pe sâni, pe spate, între picioare...

- Ş' ale tale zic acelaşi lucru, adaug eu, rupând tăcerea fragila.

într-un moment tensionat din cauza atingerii intime a mâinilor, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei Nu asa voiam să decurgă totul. Chiar am crezut că puteam să-i demonstrez că nu trebuie să rămână mizerabil de singur pentru totdeauna şi că m-ar fi tachinat în legătură cu cititul în palmă, insă nu m-am aşteptat la asta. lată-mă gân dind ca o proastă că iubirea uluitoare pe care mi-o doresc atât de mult ar putea fi, în orice univers, cu Emerson

- Am să te iau pe tine la deschidere.

La început, mi se pare că spune c-o să mă ia de nevastă şi mai că-mi vine să râd, pentru c-ar fi o glumă Apoi, conştientizez fiecare vorbă şi-mi dau seama că îmi cere sa-l însoţesc la deschiderea clubului, ca parteneră şi rostesc deodată: ' *

i — Poftim?

- Crezi că am nevoie de o parteneră, iar eu nu vreau să risc să plec acasă cu fata nepotrivită, aşa c-ar tre- , bui să vii cu mine.

s – Vorbeşti serios.

Un chicot profund îi răsună din piept.

— Da, vorbesc serios.

- Nu. Nu!

-Au! răspunde

- Emerson. Îl pri^ !n tara ta. $i iubita fiului tău. ‘ ,ia ’dei o

-Fosta. Un h

Fac o pauză. Chiar mă gândesc seri măcar n-a mai vrut să mă ducă la club du *a ast# v plat ultima dată, iar acum vTea să-l însoţesc 1^

- Oare oamenii o să... ştii tu? a desci, ide^

Doamne, parc-aş fi un copil.

— Facă sex în club? Da. probabil. în Poate r. noapte şi nici în public. Nu Prima trebuie să vezi nimi> vrei să vezi. l,n

Cred că transpir. Nu, sigur transpir.

Vreau să-l întreb de ce s-a gândit la mine. De vTea să mă ia pe mine, când ar putea să aleagă probabil orice fată din Briar Point? însă nu o fac. Preţ de o clipă, am să-mi permit să-mi imaginez că intr-adevăr vrea să mă ia pe mine, şi nu pe oricare alta. Să trăiesc fantezia un minut.

— Nu-mi permit o rochie.

— Ţi-o cumpăr eu.

Când deschid gura ca să-mi susţin mai mult punctul de vedere, mă opresc. De ce încerc să-l fac să se răzgândească în privinţa invitaţiei? Sunt invitată la un club de sex uitraexclusivist, doar pentru membri, chiar de către proprietar. De ce primele cuvinte pe care le rostesc nu sunt „La naiba, da!”?

— Bine. în regulă.

- Cred că e cel mai măgulitor răspuns pe care l-am primit vreodată de la o femeie pe care am invitat-o să iasa cu mine, îmi dă sarcastic replica.

— îmi pare rău, adică sunt entuziasmată şi

desigur că vreau să merg cu tine, dar pur şi simplu... nu e chiar locul meu. Haide, Emerson! Lucrez la un patinoar.

- Nu. hwrezi pentru Snlacioua Players Club, ca ^rctari a '”<*• fli llita,?

- Nu, dar, în weekend, tot prăjesc câmaţi în aluat M conduc mulţimea pe patinoar, ţ când se dansează pe Hokey Pokey«.

Un zâmbet încântător i se aşterne pe chip.

-Aş plăti să văd asta.

> -Nu-i nevoie. Poţi să vii în fiecare sâmbătă > seara, la şaPte jumătate. Se aprind luminile i negre. Vindem chiar şi beţişoare fosforescente, dacă vrei să participi.

- 0, chiar aşa? Nu ştiu prea multe despre cultura patinatului pe role. Crezi că sunt pregătit pentru beţişoa- rele fosforescente?

Mă tachinează, iar eu abia în momentul ăsta îmi dau seama că încă-mi ţine mâna. Sau, mai degrabă, că ne ţinem de mâini de când şi-a relaxat prinsoarea.

însă nu mă las distrasă de asta când mă aplec, tachinându-l la fel de mult cum mă tachinează el.

— De unde ştii, dacă nu încerci? Cred că te-ai descurca cu ele. Pentru Electric Slide cred c-ar trebui să depui mai mult efort.

— Ai să dansezi cu mine ca să nu fiu singur,

aşa?

nu-i

Zâmbesc, muşcându-mi colţul buzei. Şi, pentru că mi se pare potrivit, mă aplec înainte şi rânjesc.

— 0, iubire, n-ai să ştii ce te-a lovit când ai să dansezi pe Electric Slide cu mine.

Este amuzant. Râdem şi totul e o joacă inocentă şi în regulă... până când nu mai este. Până când râsetele nu se mai aud şi rămânem în

umbra flirtului sau a chestiei care s-a întâmplat între noi. Ne privim în ochi şi încă ne ţinem de mâini pe birou.

4 Cântec pentru copii (n. tr.).

L

înghiţim în sec amândoi.

Şi-mi doresc atât de mult să-J sărut dacă mi-ar plăcea măcar sau dacă ar fi prea' S „ *să-mi dau* seama dacă senzaţiile stranii din S* sunt ceea ce cred eu că sunt. Dacă într-adevăr f?[1] plac sexual pe Emerson sau dacă e doar imagjna?^ care zburdă.

îmi strânge mâna, un deget mângâindu-^ palma, şi e ca un ţipăt. E subtil, invizibil cu ochiul £ dar îl simt şi-mi spune să mă aplec înainte, aşa că o fâc r

Apoi se apleacă şi el.

Şi când îi simt suflarea pe buze, trupul meu strigi să-l sărut, să nimicesc distanţa, în timp ce-n creierul se declanşează alarme, avertismente şi sunete de sireni Nu, nu, nu, nu! E tatăl lui Beau – Ia dracu', e tatăl lui, Charlie! Ce faci? Nu pop' să-l săruţi! Pentru că, apoi ce-o să se întâmple? Dacă o să vrea mai mult? Ai de gând să-l laşi să te dezbrace? Să faci sex cu el?

Bine, asta sună înfiorător şi uluitor totodată.

Dar apoi, ce? Nu poţi să-ţi mai păstrezi slujba după ce i-o tragi. Ai să te ataşezi emoţional şi poate c-o să mai faceţi sex de câteva ori, dacă-ţi place, iar după aia el o să treacă mai departe şi tu ai să fii devastată.

Şi partea raţională a minţii mele are dreptate. Este o idee groaznică, dar el deja îmi atinge uşor buzele cu ale lui şi acum e prea târziu să dau înapoi. E o atingere catifelată, abia dacă poate fi numit sărut, însă în momentul în

care buzele noastre se ating uşor, alunecăm într-un spaţiu XX mise03''‘

Mana-i urcă pe braţul meu şi el se * x mă sărute mai profund, însă telefonul sună în ^ reuşească. nâ mamte sâ

Fată de liniştea care ne înconjoară, pare că e un pistol care se declanşează chiar lângă noi. Icnesc şi mă retrag grăbită. Nu mă opresc, ci sar de pe scaun şi traversez repejor camera.

Telefonul nu mai sună, iar eu mă întorc şi văd că l-a pus pe modul silenţios. Se uită îngrijorat la mine.

- Charlotte! spune el pe tonul ăla plin de autoritate. Ce s-a întâmplat? Vino şi ia loc!

- A fost o prostie din partea mea. îmi pare rău! M-am lăsat purtată de val. Presupun c-a fost doar intensitatea momentului. Nu ştiu...

- Charlotte! zbiară el.

— Ar trebui să plec. îmi cer scuze!

— Nu pleca! îmi strigă, însă eu sunt deja în anticameră, luându-mi haina din şifonier şi poşeta de pe bancă. Când mă mai rotesc o dată, îl văd la doar treizeci de centimetri de mine.

- Chiar îmi pare rău! Mi-e aşa de ruşine! îmi acopăr faţa cu mâinile şi-mi simt obrajii fierbinţi. în mintea mea, retrăiesc tot ce s-a întâmplat.

L-am sărutat pe tatăl lui Beau. Pe şeful meu. Pe tatăl lui Beau. Un bărbat de 40 de ani.

îi simt atingerea delicată pe încheieturi când îmi ia mâinile de pe obraji.

- Te simţi bine?

- Nu! strig eu.

- De ce?

— Pentru că...

Fac ochii mari.

- Pentru că ne-am sărutat.

- O, Doamne! exclam şi încerc să-mi acopăr din nou faţa.

— Charlotte, calmează-te.

- îmi pare râu!

- Nu-ţi mai cere scuze! N-ai greşit Cu y pleca. Stai jos.

Mă conduce în sufrageria de protocol r ' din faţă a casei cu bovindouri mari care dau s? % rul liniştit. îi simt din nou pe spate mâna care relaxez în siguranţa pe care mi-o oferă. â ?l

- Cred că ai dreptate, rosteşte în final, după fo multă vreme. Ne-am lăsat duşi de val, sub momentului, şi nu a fost vina ta.

Pare că urmează să mai spună ceva, iar eu mă cam îngrozesc de acel „dar . Oricât urăsc ideea de a-l săruta din nou, totodată o şi... ador. Ceea ce este foarte, foarte greşit. Şi, mai presus de orice altceva, nu vreau ca el sâ mă refuze. Mă doare până şi să mă gândesc la asta.

- Dar este o idee foarte proastă să ne implicăm într-o relaţie fizică.

- Ai dreptate, zic bâlbâindu-mă şi incapabilă să-i întâlnesc privirea.

— Nu vreau să pleci aşa. îmi pare rău că s-a întâmplat, dar dacă trebuie să *pleci, înţeleg.*

Nu vreau să plec. Brusc, mă *trezesc lipită de* prezenţa lui, tânjind iarăşi după atingerea lui care mă alină. O atingere uşoară a buzelor noastre şi eu m-am ataşat deja. Proasta, proasta de *Charlie!*

— Am sa rămân.

în mintea mea, vacarmul de critici aspre *la adresa* propriei persoane îmi zvântă în bătaie *egoul. De ce* te-ar vrea? Proasto! Chiar ai încercat să-l săruţi pe Emerson rant Un milionar chipeş care ar putea să aibă pe oricine.

L)e ce te-ar vrea pe tine?

uit !a P°^ea ?î-mi mişc neliniştită mâinile

rând

qj deodată, îmi atinge bărbia, iar eu ridic surprinsă ,flpnl până ne uităm unul la altul.

1 _ Nu e din cauză că nu te vreau. înţelegi?

E straniu cât de bine îmi citeşte gândurile. Totuşi, te doar amabil. încuviinţez din cap cu un gest solemn.

** ¿pot îmi mângâie bărbia cu degetele preţ de o vcundă. părând distras şi uitându-se mai întâi la ochii nwi şi. după, la buzele mele.

- Eşti o fată atât de cuminte, Charlotte.

Umerii mi se relaxează, parcă topindu-se când îmi ridic privirea la el, încălzită de cuvintele lui frumoase. Din senin, devin sentimentală şi ascultătoare, ca şi când aş fi intrat în transă din cauza propoziţiei ăleia scurte. în starea în care mă aflu, ar putea literalmente să-mi facă orice.

Şi-mi cam doresc asta.

Din păcate, îmi dă drumul şi se ridică.

— Bine, atunci. Hai să ne întoarcem la treburile noastre şi să ne prefacem că asta nu s-

n • 3 A 9 i 1

a întâmplat niciodată.

Şi, din moment ce aş face aproape orice ca să mă laude, mă conformez.

REGULA NUMĂRUL 12;
Masajul tălpilor e sexy

Mă mănâncă palma de zile întregi. De fiecare. < când am ocazia, mă uit la liniile care se întind de la ietura mâinii spre degete şi înapoi, gândindu-mă intensbi spusele lui Charlotte.

Sunt destinat unei iubiri măreţe. Am râs de asta vreo două zile. Apoi, ideea a început să mi se întipărească în minte. După Mărie, mama lui Beau, am renunţat la posibilitatea iubirii. Sincer, cu mult înainte. Noi doi am avut parte de distracţie, de zile vibrante pline de sex şi tinereţe când părea posibil să fim împreună o veşnicie, până când ea a rămas însărcinată pe neaşteptate şi am fost nevoiţi să înfruntăm realitatea de a fi părinţi şi pe cea a maturităţii.

Mi-e greu să cred că au trecut douăzeci de ani de când m-am dedicat iubirii. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar ideea unei relaţii a început să-mi pară mai mult o bătaie de cap inutilă.

Aşadar, puţinele lucruri pe care mi le-a citit Char- X“ abţine S‘nau CU!'Sul g"Or uşor deschisă şi pupilele dilatate 7 77 excitarea de pe chipul ei. Poate • sPerantа’ ^ama’ dacă sunt sincer. Un strop de entuziasm,

Charlotte mă influenţează încă

lucreze aici. $i nu în bine. Nu da ă °e când a
început să I02 C Vreau să-mi recapăt

. d nu mfl culc cu ea. Deşi planul ăsta se destramă MUR! mult pe «I ce »rece-Cum îmi P™ »e fi de folos, dacă |0’ i vorbeşte cu el?

” IMipA ce iese să aducă prânzul, îmi scot telefonul • • formez din nou numărul. Deloc surprinzător, ape- f ? « dii«C0onat aPre mesafceria vocală după doar câteva ° înde, ceea ce înseamnă că iar l-a respins.

Şi, de data asta, fac ceva ce n-am mai făcut până aCU L Bună, fiule! Tocmai vorbeam cu Charlotte... ăăă, Charlie, adică. Sunt sigur c-ai aflat că lucrează pentru cU. * Este o secretară grozavă şi vorbeşte foarte mult despre tine. Mă face să-mi fie dor de tine. Sper că eşti bine. Te rog să mă suni.

Când apăs pe butonul roşu, amuţesc. Par groaznic de disperat. Asta vrea el? Să-l implor? Să mă fac de râs sau să-l determin să-şi piardă respectul pentru mine?

După o clipă, uşa de la intrare se deschide şi Charlotte intră ţinând o pungă cu delicatese cumpărate de la magazinul din josul străzii.

— Era aşa de frumos afară, c-am decis să merg pe jos. Sper că n-am întârziat.

— Nu, deloc, mormăi fără să-mi ridic privirea.

Când mă uit la ea în cele din urmă, observ că obrajii îi sunt roşii din cauza vântului rece.

Stai aşa! S-a dus pe jos până la magazin? Sunt aproape doi kilometri şi jumătate până acolo. Şi afară nu e frumos. E februarie şi sunt doar şapte grade.

- Charlotte! strig rece în timp ce mă ridic.

De ce nu ai luat maşina?

Grăbindu-mă spre ea, îi iau sacoşele şi-i ating mâinile reci. Scrâşnesc din dinţi. Apoi îi ating obrajii cu degetele mari, iar ea tremură.

— Sunt bine!

Se *retrage, dar când arunc 0 Prj • zăresc maşina parcată lângă a mea şj ***

- E *totul în regulă cu maşina ta?*

Ea *înghite în sec, încercând să mă se îndrepte spre bucătărie, dar îi tai calea 7% bărbie, îi înclin capul astfel încât să se uite la*

Când umerii i se lasă, cedează.

- Cred că *bateria este de vină. Pot să ro nic să vină şi să o pornească, aşa că te asigur că chează aleea. îmi pare rău.*

Totul se încordează în mine când mă gând cum a mers prin vânt şi frig mai mult de patruzeci şi * de minute, doar cu haina pe ea, pentru că* n-a vrut să/ spună că *maşina ei n u porneşte.*

- De ce nu *mi-ai zis?*
- *Este în regulă, îmi răspunde cu un zâmbet forţat*
- *Charlotte!*

0 iau *de braţ, amintindu-mi să fiu mai blând decât* insista *instinctele mele. Dominatorul din mine vrea sâo* pedepeascâ pentru că a *minţit. Aş vrea să o zgâlţâi, sâo* strâng până o doare, *poate chiar s-o pun pe genunchiul* nu a învăţ^-odoar 21 Un nemern^c tată care ajutorul altei *baterii^ CUm să'?i Pornească maşina cu*

Nu-i maj ‘ aproape. an£ braţul *atât de tare, dar o ţin*

Să fiu mai •

VreaU-îm Z1CiŞiapoi^ta fsă DaCâ n'a?,na ta nu *P01 ™ ^1 chipul*

ei mă d^“’ morn>ăie” nˈa?ˈˈ,a mea’ai în(eIeS? , ^u mă deranjez , *1 ar dezamăgirea de pe*

«re merită să-şi sPun că n în ^*cut nimic pen-*
^b, if *încălzesc*

. ii mici şi reci în mâinile mele mari şi calde. Tremură ni când le aduc la gură, suflând aer cald pe pielea ei. (î’n n Îmi evită privirea, iar eu îmi dau seama că devin, orea intim. După reacţia pe care a avut-o în urma lui de săptămâna trecută, trebuie să fiu mai pre- Sărutul ăla a fost o greşeală, însă m-am trezit că caUt ¿lăsat purtat de val împreună cu ea. Este prea uşor 111 fi” în preajma ei şi să mă simt atât de confortabil, însă T-mi permit mă manifest>am 53 E frumoasă da'c-ar fi fost oricine altcineva» n_aş ezitat sa 0 duc în a’rmitorul meu şi să o fac să se simtă sublim. însă nu e d°cine. A fost, literalmente, cu fiul meu, iar eu am să fac ^ai mult rău decât bine dacă întrec măsura. Este pur şi simplu greşit.

— Hai să mâncăm! îi zic lăsându-i mâinile şi îndrumând-o către sufragerie.

De obicei, mănânc la birou când lucrez, iar ea mănâncă singură aici, însă astăzi simt nevoia să-i ţin companie.

- După ce terminăm astăzi programul, pot să te ajut să-ţi porneşti maşina.

— Chiar nu e nevoie, se opune ea, lăsându-şi sandvişul pe masă.

- E uşor, Charlotte. Serios, nu e necesar să chemi un mecanic.

Tot pare neliniştită când muşcă din sendviş, meste- cându-şi mai mult buza inferioară decât mâncarea. Şi-mi trece prin minte că nu se simte bine când altcineva face lucrurile în locul ei.

- Cred că te dor picioarele.

După ce muşcă o dată din sendvişul cu pastrama, se uită la pantofii ei cu toc.

— Mă crezi sau nu, dar mă obişnuiesc cu ei. De fapt, sunt destul de confortabili.

... nit din nou la picioarele ei ,| p ’¡L stiletto negri. Dând la 0 p„ *.^1 v

** pA-n'i picioarele- 'h,

'(YPziceeabâlbâindu-secuguraph, , ne bure cu un şerveţel.

®* Ai men« aproape cinci kilometri în...

.^¡duciprtMul.Măcaratâtsăfac^

|mping«ndu->n> scaunul m spate, , >

19 E „rea sexual? Nici nu ştiu. E doar Un' hat Mni'' t«buie să faC CeVa- n mine în<* *S”’ £ t dorinţa de a o pedepsi pentru că a minţit J Şi pcntnl e» a treCUt P™ aSta’ de d^l Sre că vreau mai mult decât să-, masez câ e ceva destul de blând. •

_ Serios? întreabă înainte de a-şi împacă«. Vişul în hârtia primită de la magazin.

- Serios?

înghiţindu-şi neliniştită nodul din gât, îmi privw chipul când îmi întinde piciorul drept. Cu delicateţă scot pantofii negri şi mă crispez când văd cât rău a™ degetele lipite intre ele. Poartă o pereche de ciorapi negri transparenţi, aşa că o mângâi pe picior şi-i spun:

- Scoate-i.

Respiraţia i se poticneşte. Trăgându-şi fusta-n sus câţiva centimetri, desprinde marginea ciorapilor da portjartier, iar eu îmi spun „Să-mi trag una!" în mintea mea. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu la asta. Îmi doresc să-mi pot muta privirea cât desprinde şi celăli: ciorap, insa cureluşele alea ascunse pe sub hainele ei sunt extraordinar de sexy şi, la urma urmei, sunt doarun bărbat.

Penisul mi se întăreşte în pantaloni şi ceea ce a început ca un masaj nevinovat al tălpilor, menit

să-i

»
0
6

^elioreze durerea şi mie conştiinţa, s-a transformat nir-un speriat senzual şi ce-o să fie mai târziu pentru minc o durere îngrozitoare de testicule.

O ajut să-şi ruleze ciorapii pe picioare şi să-i scoată, atâmându-i pe spătarul scaunului.

Tăcută, îşi muşcă buza şi-mi urmăreşte chipul când încep să-i masez bietele picioare bătute de pantofi.

Scoate un mormăit în timp ce-i fac masaj, iar eu sunt nevoit să-mi îndepărtez penisul tot mai erect de glezna sprijinită de poala mea.

- E plăcut? o întreb, tresărind când aud ce spun. Oare ştiu măcar să nu mă raportez mereu la sex? Aparent, nu.

- Da, răspunde ea încetişor.

Văd cum se topeşte pe scaunul ei, părând relaxată. Când îi apăs delicat bolta plantară cu degetele mari, îşi lasă capul pe spate, iar eu ştiu că am câştigat. .Asta era plăcerea pe care voiam să o văd, fără să primesc ceva în schimb.

- De acum înainte, să-ţi scoţi pantofii cât lucrezi. Să nu-i porţi toată ziua. Ai înţeles?

— Bine, răspunde ea cu un oftat.

Trec la celălalt picior şi procedez la fel şi totul e bine... până când îşi mişcă puţin mai mult piciorul drept şi-mi atinge în treacăt mădularul erect, pe toată lungimea lui. Se încordează şi se uită la mine şi, în clipa asta, mă simt cel mai mare ticălos din lume. Nu făceam asta ca să ejaculez sau să mă excit, ci pentru că voiam ca ea să se simtă bine, dar chiar şi acum până asta mă face să par un prădător. Sunt coşmarul celor de la Resurse

Umane, care aşteaptă să se manifeste.

Momentul se prelungeşte cât îi ţin talpa în mână, aşteptând ca ea să izbucnească, să se ridice de pe scaun, să mă acuze sau să plece şi să mă pălmuiască... pentru că,

*dacă oricine altcineva ar ating*e-*0 Cll*.
înfige capul intr-un par.

însă nu face nici măcar unul astea. în schimb, uitându-se în ochii m li nou *piciorul de penisul meu. Sau îmi im’* O* siguranţă *o face iar, de data asta cu* Un *ag'n ^? forţă, şi mă simt al naibii de bine. îi* masei*, p,c mai* în timp ce şi-l *sprijină pe celălalt de mădularul ' şi clar nu mai vorbim de ceva inocent.*

-Charlotte, şoptesc eu, fără măcar ■ *urmează să spun.* 53

Ar *trebui să-i zic să înceteze şi să-şi dea ni* ■ *acolo.* PC,Onj] de

-Da? îmi răspunde abia suflând, îmbietor

Momentul e tensionat, sexual şi foarte f periculos.

înainte să apuc să mai zic un cuvânt, telefonul îi suna pe masa de lângă ea. Mai că-mi feresc privirea, dar mă uit *din nou la ecran când recunosc numele.*

Beau.

tpipf, *rc ^age Picioar de şi îngheaţă cu mâna deasupra* telefonului. *Apoi se uită la mine.*

CânTn Unde” ** °r ^On Un PÍC prea entuziasniaf- *P6 ^unul meu. Act PaS J ^Utonu ^ ver ^ încremenesc* iasat Ştiam ca ar contL/0 *C3UZa mesa J u ^u i Pe care i l-am* tni mine. Şi, acuni *dacă ar afla că lucrează pen-* -Heim *Intanj Plă?*

^"" H ăresc “mbal to U a. Ud Ce zice eI ‘la
cuprinde *^rii i*
x lm> aruncă o Dri, «alaltă t,mp ce vor'

«os n *care-s sigur*

- Pa. lucrez. De ce? Işi muşcă buza şi se cocoşează mult. Pentru că aveam nevoie de o slujbă şi e mai ¿’e plătită decât cea de la patinoar. *

Urmează o pauză tensionată când îl aud, nu foarte ^ar, trăncănind. , ...

— Nu are legătură cu tme, zice ea un pic mai tare acum. Nu! Eu nu... Beau!

t Înţepenesc pe scaun. Pare vizibil afectată şi, cu fiecare secundă, din ce în ce mai agitată.

— Nu, n-am să demisionez. Am nevoie de slujba asta şi, în plus, ce conteaz^ pentru tine? Apoi icneşte înainte să se întoarcă spre mine. Te înşeli, mormăie încă uitându-se la mine.

Nu mai suport niciun moment şi mă ridic. Nici măcar nu ştiu ce fac în clipa în care-i înşfac telefonul şi-l duela ureche.

— Beau?

Când îmi aude vocea, el nu mai vorbeşte. Apoi, îmi adresează doar două cuvinte:

— Du-te dracului!

Şi apelul se întrerupe.

REGULA NUMĂRUL 13: Acceptă schimbarea. Schimbarea este bună.

îşi descheie metodic nasturii de la cămaşă în ce eu aştept stânjenită lângă maşina mea. Nu pot iau ochii de la degetele lui groase şi masculine când şi le strecoară prin fiecare gaură minusculă. Tricoul alb de bumbac pe care-l poartă pe sub cămaşă ii vine atât de bine, încât pot să disting conturul pectoralilor şi sfârcu- rile proeminente.

Isuse! Charlie! Sfârcurile? Te holbezi la...

- Ridică tu capota, îmi spune el, iar mie mi se usucă gura.

-Ce?

- Capota, Charlotte. Trebuie să ajung *la* baterie.

— Oh, mă bâlbâi eu şi mă grăbesc spre partea şoferului ca să găsesc declicul pe care mi l-a arătat Sophie ultima data când am fost nevoite să facem asta.

îl acţionez şi, când mă uit pe geam, văd că Emerson şi-a scos de tot cămaşa cu mânecă lungă şi şi-a lăsat-o pe acoperişul maşinii lui. Mă trezesc holbându-mă la urne- ni lui impresionant de masivi minună J – j ** J musculos este fără hainele de

până când începe să ridice, stricând,/ POai^ 'a
Ce... bărbat! Scuzaţi clişeul. Nu pn*ve^tea'
dar este cu atât mai în vârstă ca mine cu un
' Până şi mie mi se

pare ciudat să mă uit măcar la el aşa. Şi când mă gândesc c$ l-am sărutat...

Şi, în urmă cu doar câteva ore, îmi frecam piciorul de erecţia lui impresionantă în timp ce-mi masa tălpile Dunmezule, ce se întâmplă? Totul scapă de sub control dar mai că-mi doresc să nu se oprească.

Sunt nevoită să mă ridic pentru a-l vedea din nou şi ştiu că simte că-l urmăresc. Curiozitatea se transformă în cel mai mare defect al meu, determinându-mă să-mi doresc să fac ceea ce ştiu că n-ar trebui, dar cum să mă împotrivesc? Şi nu face decât să-mi pornească bateria; nu e cine ştie ce chestie complicată de mecanică, dar faptul că-l privesc conectând cablurile alea îmi măreşte pulsul. Căldura mi se adună în partea inferioară a pântece- lui când îmi imaginez că-i mângâi pieptul şi abdomenul musculos.

- Bine, pomeşte-o! strigă el din faţa maşinii. Când întorc cheia în contact, motorul scoate un zgomot, adică mult mai mult decât azi-dimineaţă. Şi, după o clipă, porneşte.

- Am reuşit! strig cu mâinile în aer.

Ridicând o sprânceană, se uită curios la mine înainte să scoată cablurile din baterie şi să închidă capota.

Când mă apropii să-i mulţumesc, el îmi blochează calea, întinzându-mi un cârd de credit.

- Ai nevoie de o baterie nouă. Şi trebuie să-ţi găseşti o rochie pentru inaugurarea de săptămâna viitoare. Una care să se asorteze cu smochingul meu albastru.

Mă uit cu gura căscată la cârdul de credit.

- Nu pot să-l iau.

— Trebuie, răspunde el atât de pragmatic, de parcă n-aş avea de ales.

— De ce-ai vrea să-mi cumperi o baterie nouă?

- Sunt tentat să-ţi cumpăr o maşi$_n$g

— Emerson, zic şi mă încrunt la el. n∘Uă‘

- Trebuie să mă pot conta pe faptul $_c$x , ciu, iar asta înseamnă că ai nevoie de un vehu?‚ª dere cu care să ajungi la muncă. Şi rochia este eveniment de-a) firmei, aşa că ia cârdul. p$_o$ti
cât vrei, nu există o limită.

— Emerson!

îl fixez cu privirea când se sprijină de maşinii mele. Expresia feţei lui îmi spune căi-$_{ar}$ mă pună la punct pentru c-am strigat la el, i$_{ar\ ea}$ mintea obscenă să rătăcească, întrebându-mă cun^1* ar face asta. exa;’

Chestia asta cu cardul de credit îmi dă impresi într-un fel, are legătură cu telefonul primit de la Beau n» parc-ar fi modul lui de a-şi cere scuze sau de a se reva faţă de mine, deoarece ştiu sigur că i-a zis lui Beau câ lucrez aici.

N-ar trebui să-l accept. Tot n-am habar de ce nu-i vorbeşte fiul lui. Mi se pare că mă priveşte prea puţin, iar eu nu am curajul să întreb, de teamă c-aş putea să-l supai şi mai mult pe Emerson. Şi, ca să fiu sinceră, de când l-am auzit la prânz pe Beau reproşându-mi că am acceptat să lucrez pentru tatăl lui şi chiar

acuzându-mă că m-am culcat cu el, nu mai am chef de nimic. Ca să nu mai spunea masajul ăla fenomenal pe care mi-l făcea Emerson la tălpi s-a dus naibii.

»Ţi-o tragi cu el? Charlie, îşi regulează secretarele. Crezi că-l cunoşti, dar nu ştii nimic. E pervers."

A trebuit să mă asigur că Emerson nu aude ultima parte şi cred că am reuşit. .Am vrut să-i zic lui Beau că ştiu totul despre firmă şi trecutul tatălui său cu secretarele, dar era prea ciudat să deschid subiectul de faţă Emerson.

încet, apuc cârdul.

— Eşti sigur? îmi permit s-o repar singura.

— Şi cu îmi permit.

Strâng din buze, dar iau oricum cârdul. Uitându-mă în jos, rămânem tăcuţi o clipă înainte să şoptesc:

- îmi pare rău pentru apelul de astăzi de la Beau. Nu mă aşteptam să fie atât de furios.

- E în regulă. Este evident că-i pasă de tine. Dacă nu te simţi în largul tău pentru că lucrezi...

îmi ridic privirea, şocată.

— Mă simt perfect. Nu-mi dau demisia din cauza lui Beau.

Bine, poate nu era nevoie să o spun aşa, dar gândul de a renunţa o slujbă atât de bine plătită, într-un mediu care-mi place, e ridicol. Mă enervează simpla idee.

— Bine.

Priveşte în depărtare şi nu pare să se concentreze la ceva anume, clar gândindu-se la multe.

— Prezenţa mea nu te jenează, nu-i aşa?

El ezită, iar mie mi se strânge inima. Mijeşte foarte puţin ochii şi-mi dau seama că are un motiv pentru care nu-mi răspunde repede. Nu se simte bine în prezenţa mea.

La naiba!

— Nu din cauza lui Beau, nu.

Ce vrea să spună cu asta? înseamnă că eu chiar îl fac să se simtă inconfortabil într-un fel, doar că nu în ceea ce-l priveşte pe fiul lui.

— Pe tine te deranjează prezenţa mea? întreabă el, ʳcpetându-mi cuvintele.

Şi, deodată, masajul tălpilor despre care nu vorbim stă între noi, ca un uriaş elefant invizibil. Cred că Emerson mă întreabă dacă faptul că se excită în preajma că e atras de mine înseamnă că întrece o limită. [a]

— Nu, îi răspund fără să ezit.

Şi este adevărat. Asta mă face să-mi doresc qs mai multe, cum ar fi dacă a intenţionat ca inasaii,?^ devină sexual sau dacă mă vrea aşa cum il vreau şi eu sâ

— Ai grijă cum conduci, Chai lotte, îmi zice îa^j să apuc să-l mai întreb ceva.

Apoi îl urmăresc îndepărtându-se, cu tricoul aik întins pe spatele musculos, şi-mi este puţin mai recţ fără el.

- Ce spuneai că trebuie să cumpărăm? se smiorcaje Sophie când intrăm în iriall.

- Am nevoie de o rochie elegantă pentru inaugurarea clubului de săptămâna viitoare.

— Ce fel de club este?

- Âăă... E ca o discotecă, îi răspund stânjenită când ne îndreptăm spre raionul dedicat ţinutelor formale.

Nu văd decât rochii de bal cu paiete şi pentru soa- cre-mici, iar asta mă descurajează. Nu e deloc ceea ce-mi doresc.

— E ca o discotecă sau e una în toată regula?

- Nu-mi mai pune întrebări.

Cu blugii rupţi şi tricoul cu trupa Nirvana, negru cu galben, merge în spatele meu. De obicei, în serile de vineri suntem la patinoar, iar eu urăsc să pierd ocazia de a-mi petrcec timpul

cu ea, aşa că m-am gândit c-ar fi bine să mă însoţească la cumpărături.
nmii i ^ar am 0 muWme! De exemplu, unde ai
escortă 6 munc^? De ce e nevoie să te îmbraci ca o
dansează?1™ ^? te duci în c^u^ur* un^eb

- De când am început să fiu plătită pentru asta. Şi dujba «[nl] flâsit-o pnn intermediul lui Beau şi nu mi se impune să mă îmbrac aşa cum o fac. Este alegerea mea.

- Ei bine, până acum nu a fost, aşa c-am devenit curioasă—

Nu mă priveşte în ochi, iar eu simt că nu e vorba doar de faptul că mă judecă. Mi se pare că e îngrijorată.

Aproape c-am renunţat la speranţa de a găsi ceva aici, aşa că mă întorc spre Sophie şi o întreb ce-mi doresc să ştiu de trei săptămâni:

— Par fericită?

în urmă cu doi ani, m-a întrebat acelaşi lucru când mi s-a destăinuit, dezvăluindu-şi unicul secret şi toată nesiguranţa ei. Pe atunci, părea oricum, numai nu fericită, iar eu mi-am dat seama că se întâmpla ceva, ceea ce m-a determinat să aflu mai multe. Mă temeam de moarte pentru ea, aşa că am făcut un pact. Ori de câte ori simţim nevoia să stăm de vorbă, întrebăm „Par fericită?”

Şi cealaltă persoană trebuie să fie sinceră.

Când şi-a pus cercei în urechi, m-a întrebat.

Când am început să ies cu Beau, am întrebat-o.

Şi când şi-a vopsit părul în albastru şi s-a machiat pentru prima dată, m-a întrebat din nou.

Pare puţin surprinsă de întrebarea mea şi poate crede că întreb din cauza lui Beau, şi nu din cauza noului meu loc de muncă, însă mă priveşte o clipă din cap până-n picioare, ca şi când ar căuta nişte semne.

— Da, dar...

— Dar ce?

Faţa îi pică puţin şi îşi fereşte privirea.

— Te schimbi, atâta tot. .

Oare? Nu simt că m-am schimbat şi, în afar haine, nimic altceva nu mi se pare cu ade Apoi mă gândesc din nou la camera cu tron

v„,rison despre dorinţe şi cât dc nor*,-.
spuS,E? mascul »ft,P,lor' ?i'mi d"" sc«ms ,.A ,
®*n J'Xdit viBţB mCa !''B schitT'»>atA|?"h'i ' jm dorit

dintotdeauna. dar nu m-am simţit ZN 5SXre<p»'!

i"r,s'"v'' *"'

Sexy. Sexuală.

De narcă eu aş fi cea care se află la cârma Phir experienţă De parcă aş putea să revendic once Xă simt bine, fără ruşine sau jenă. Beau nu m•a £ ÎuSată să mă simt aşa. Partidele de sex cu el erau £ dar mereu în condiţiile lui. De atunci mc, măcar mai atins un bărbat, Cară sa punem la socoteală să^ Sa. şi mi se pare că totul s-a schimbat.

Doar că nu mi-am dat scama că se vede şi

¡¡j eXteriOr , . x • * V – 4 .

— Hei, schimbarea e buna, zic inclinanuu-mi capei spre ea cu un zâmbet.

- Schimbarea e înfricoşătoare, spune sora mei fixându-şi cu privirea încălţările.

Inima mi se strânge.

- O, ştrumfiţo!

0 iau în braţe şi o sărut pe vârful capului. Ştiu« gândeşte: că tatăl nostru a plecat pentru că nu a putit face faţă schimbării. Că toată viaţa ei se schimbă în eu* zi şi că eu sunt ultima persoană pe care vrea să o pi

Dar schimbarea asta a mea nu este nu pentru mine. Deoarece simt că urmează să se în ceva important şi abia aştept să văd ce anume.

REGULA NUMĂRUL 14:
Când ai îndoieli, dansează!

Emerson: Vin sâ te iau la ora opt.

Charlie: Suna bine. Mulţumesc!

M-am pregătit prea devreme. Poate am fost pur şi simplu entuziasmată sau nerăbdătoare sau ceva de genul ăsta, dar de la opt fără un sfert stau în faţa casei mamei mele într-o rochie strălucitoare, albastră cu auriu, lungă până la pământ. Mi-am făcut manichiura împreună cu mama, iar Sophie m-a ajutat să-mi ondulez părul. Nu-mi amintesc ultima dată când m-am gătit aşa şi nu înţeleg de ce fluturii îmi iau cu asalt stomacul.

Insă când îi văd maşina, geamurile sunt prea fumurii ca să-i zăresc chipul. Mă surprinde puţin faptul că el conduce. Credeam că afaceriştii milionari sunt duşi de colo-colo de şoferi graşi, cu chelie şi care poartă costume negre, sau poate am citit prea multe dintre cărţile lui Sophie.

Când portiera se deschide, iar el coboară şi ocoleşte maşina ca să-mi deschidă mie portiera, mai că rămân fără suflare. Emerson e întotdeauna chipeş, dar în costumul ăla albastru de satin arată atât de bine, încât mă dor ochii. Părul castaniu închis e pieptănat pe spate, iar barba, binsă la perfecţie.

Tot uit cA este suficient de în vârstă î$_{nc}$|$_{t}$ tată, mai ales când arată atât de bine... p$_{are}$ ' vească la fel de mult cât îl privesc eu.

- Charlotte, spune cl încet şi se apropie de

- Bună! mă bâlbâi eu, stânjenită.

- Eşti... foarte frumoasă!

Ceva din tonul lui, dificultatea cu care cuvintele şi acel ceva pe care-l adaugă, de parcă ar ca nu e îndeajuns să-mi zică pur şi simplu că sunt fr' moaşă, îmi dă impresia că poate nu-mi face un conu* ment doar ca să fie politicos. Privindu-mă, pare apr^ bulversat.

- Mulţumesc, mormăi eu.

Apoi, se uită la casa mea şi înapoi la mine.

- Mama lucrează în tura de noapte şi Sophie est la o petrecere în pijamale, altfel, ţi-aş fi făcut cunoştin;i cu familia mea.

— Ai o casă frumoasă, răspunde el, iar eu chicotesc

E o casă veche de treizeci de ani, cu două etaje. Iarba trebuie tunsă şi, de aici, văd ferestrele murdare. Totuşi, e plăcut să-l aud spunând că e frumoasă, căd aşa este pentru mine. Deşi nu e nici pe departe la fel de luxoasă ca a lui.

— De fapt, locuiesc în apartamentul pentru oaspeţi din spate, spun şi-i arăt poarta laterală pe unde ajungi locuinţa de lângă piscină. A fost un factor decisiv când am cumpărat casa şi sunt destul de sigură că tatei i s-a p1'1*1, grozav că are şi un apartament lângă piscină.

- Eşti gata?

rlino Descllide Portiera din dreapta şi mă ajutăsă
u1\. I -n care suntem singuri în maşină, îi simt
apa – mai ameţitoare decât parfumul lui
obişnuit.
fiind alS"* în timp “ COnduCe’ mOntUr!

_ Ai emoţii? îl întreb eu.

Emerson gestionează stresul surprinzător de bine. A fost ocupat în ultimele câteva săptămâni, dar nu s-a arătat deloc îngrijorat de inaugurarea clubului.

— în legătură cu deschiderea?

- Da.

— Nu neapărat. Am o echipă bună. Ei s-au descurcat de minune cu toate.

— Te pricepi să-mparţi sarcinile, răspund eu, iar complimentul pare să-l mai liniştească.

însă dacă nu-şi face griji în privinţa deschiderii, care-i problema lui?

Vorbim despre nimicuri restul drumului şi, când ne apropiem de valet, afară nu e nimeni, cu excepţia celor doi însoţitori responsabili cu parcarea şi care ne aşteaptă. Unul dintre ei îmi deschide portiera, iar eu aştept ca Emerson să ocolească maşina şi să vină lângă mine. El îmi întinde braţul şi-l privesc agitată înainte să-l accept.

— Nu-ţi face griji, am să te apăr, îi spun eu.

— Să mă aperi?

Ridul ăla-i apare din nou pe frunte, ca şi zâmbetul de pe buze.

— De doamne. Ăsta-i motivul pentru care am venit, ai uitat?

— O, aşa este! Am uitat. Apoi se apleacă până când îmi atinge uşor lobul urechii cu buzele. Credeam că eşti partenera mea.

Buzele mi se întredeschid şi-l privesc. De când mi-a masat picioarele cu câteva săptămâni în urmă,

între noi nu s-a mai petrecut niciun incident, şi, recunosc, este chinuitor. în fiecare zi vin la serviciu sperând ca el să-mi atingă uşor zona lombară cu mâna sau să se aplece suficient de mult peste umărul meu în timp ce citeşte, încât sa-i simt respiraţia pe gât. Mica mea curiozitate şi

pasiunea subtilă s-au transformat într-o pasiune de săptămâni bune am aşteptat seara asta. $

îi strâng de braţ în timp ce ne îndreptăm 8n Chiar înainte să o deschidă, adaugă cu un zâmbet

- în plus, cu rochia asta, tu o să ai nevoi*** protecţie. ,e

O roşeaţă îmi colorează obrajii şi-l strâ tare de braţ. ş

Afară e foarte linişte, dar în secunda în care trece de uşile de la intrare, situaţia se schimbă. 01

Holul este întunecat, becurile roşii arunca lu^. difuze peste biroul de la recepţie şi muzica tare răsună în întreaga clădire. Invitaţii socializează pe la colţuri îmbrăcaţi în rochii elegante şi smochinguri. Petrecăreţii amuţesc atunci când îl recunosc pe Emerson, iar eu mă apropii şi mai mult de el, de parcă aş putea într-adevăr să-l protejez de oricine ar vrea să-l fure.

El dă din cap spre femeia din spatele biroului, iar ea îl salută călduros:

— Bună seara, domnule Grant!

Când trecem prin faţa biroului, îi zâmbesc. 0 cortină neagră şi grea separă holul de încăperea principală, iar Emerson o dă la o parte pentru mine. Aici nu este atât de aglomerat pe cât am anticipat, însă presupun că, într-un club atât de exclusivist, ar fi trebuit să mă aştept la asta.

0, Doamne! Emerson... este uimitor! exclam eu. cu mâna la gură.

* în jurul barului sunt adunaţi o mulţime de oameni Şi, m partea din faţă a sălii, un DJ se ocupă de muzic* ansatoarele la bară se dau în spectacol şi câteva Per ane nsează în mijlocul ringului de dans. Toate can^ Pnvate sunt deschise, iar eu mă întreb dacă oame o să facă sex acolo în seara asta. Măcar este legal? nu difcra cu nimic de 0 cameră de hoteI‚nu?

1 În spate e holul în care am găsit sala cu tronul, dar fngă uşă stă un paznic şi un cordon roşu îi împiedică pe (xuneni să intre. Fără un semn care să le spună ce este pe hol. pare ameninţător, deşi eu ştiu: camere cu ferestre şi o mulţime de oportunităţi de a-ţi trăi cele mai nebuneşti fantezii.

— Emerson! se aude o voce dinspre bar.

Ne întoarcem amândoi ca să-l vedem pe Garett îndreptându-se către noi. Când mă vede, se opreşte brusc. Deşi dă mâna cu Emerson, continuă să mă fixeze cu privirea.

Apoi, când mă arată cu degetul, întreabă:

— Charlotte?

— Chiar sunt de nerecunoscut într-o rochie?

— Arăţi splendid, spune el când îmi ia mâna şi o duce la buze.

— De-ajuns! se răsteşte Emerson, trăgându-mă deoparte, iar Garret şi cu mine râdem la unison.

— Vreţi ceva de băut? întreabă Garrett când un chelner trece pe lângă noi cu nişte cupe de şampanie.

El ia trei şi ne dă câte una. în timp ce sorb lichidul cu bule, bărbaţii discută despre inaugurare. îi ignor, permiţându-mi să cercetez

camera întunecată. La început, totul părea normal, dar, pe măsură ce privirea mea se acomodează, observ anumite lucruri: o femeie ţine o lesă legată de gâtul unui bărbat fără cămaşă de lângă ea, oamenii care tot intră prin camere ca şi când şi-ar alege preferatele şi un grup de ţipi care par foarte bogaţi stând la una dintre mese, în timp ce altcineva împarte cărţi.

Zăresc şi o fată care stă în genunchi lângă unul din- tre pariori. El îi mângâie părul când se uită fix la cărţile

din mâna lui. E» 1«« foartP urn.tă, zâmbi^. obrazul de Piciorul lui. %

Nu pot sâ-mi iau pnv.rea de la ea. gândindu- ^. n„a aia din biroul lui Emerson, când nu-a zIS sâ, b ehez. Asta face cu fetele lut? Le mânga.e pe cap de ar fi nişte câini?

De ce, teoretic, mă dezgustă? Dar să-l văd mân^ du-i creştetul cu dragoste, cu adoraţie... pare aprr)apţ romantic.

Surprind doi ochi negn, ameninţători, care mâ urmăresc din cealaltă parte a sălii, îndepărtându-mi durile de la femeia care stă în genunchi. Este un bărbat în vârstă, de aproape 60 de ani, iar ceva-mi pare straniu de cunoscut la el, însă memoria mea nu poate să-l identifice. Un strop de teamă se adânceşte în mine la gândul c-ar putea fi cineva din viaţa mea obişnuită...

- îmi acorzi dansul ăsta? şopteşte Emerson, strân- gându-mă de talie şi captându-mi atenţia.

Abia am observat că muzica s-a schimbat, că acum se aude un ritm erotic şi lent. Mai multe cupluri sunt întinse pe podea, frecându-şi trupurile unele de altele, iar eu înghit în sec,

ridicându-mi privirea la Emerson.

Cred că-mi simte neliniştea, pentru că se apleacă şi adaugă:

— Nu este Electric Slide, dar cred că te descurci.

Un râset îmi scapă de pe buze. La naiba! Şampania asta îşi face deja efectul. Sunt ameţită. Mă trezesc că-idau mâna şi-i permit să mă tragă pe ringul de dans. Preţ o clipă, mă-ntreb dacă oamenii se uită la noi şi cred câ * prea bătrân pentru mine. Apoi îmi dau seama că, în l ăsta, chiar nu există nimic interzis sau inacceptabil .Nu de mirare că toţi se simt confortabil aici. Este eliberat#

- Relaxează-te, Charlotte, şopteşte el, vocea lui profund« pătmnzându-mi în vine şi făcându-mă să mă topesc imediat în prinsoarea lui.

Braţele-i uriaşe mă cuprind când mâna-i alunecă peste fundul meu, trăgându-mă atât de aproape, încât îi simt bătăile inimii. Am senzaţia că Emerson mă ţine în siguranţă, culcuşită lângă trupul lui, şi, cu toate că n-am nevoie să fiu protejată de ceva, îmi place felul în care mă face să mă simt.

Trupurile noastre sunt una cu muzica. De fiecare dată când îmi ridic privirea la el, feţele noastre sunt atât de aproape că aproape ne sărutăm, dar oricât mi-aş dori să-i simt buzele lui Emerson, nu sunt sigură ca asta-şi doreşte cu adevărat de la mine, aşa că mă uit cu atenţie la diverse locuri din încăpere când, încă o dată, mă trezesc holbându-mă la femeia în genunchi.

— La ce te uiţi? îmi şopteşte la ureche, iar eu îmi muşc buza şi întorc capul.

— La nimic, îi răspund mormăind.

— Mincinoase, mă tachinează el.

— Bine, spun şi-l privesc pe Emerson. Asta faci tu cu celelalte secretare? Le mângâi în timp ce îngenunchează la picioarele tale?

Privirea-mi fuge la femeia care stă în genunchi şi-l urmăresc pe Emerson uitându-se la ea. Un zâmbet blând îi se conturează în colţul gurii.

— Uneori, spune fără să ezite.

O emoţie îmi flutură prin vene. E foarte ciudat să mi-l imaginez în rolul ăla. Nu suport să-mi închipui o altă femeie la picioarele lui, aşa că-mi imaginez cum m-aş simţi să-l privesc aşa. Să-l simt atingându-mă pe cap cu atâta tandreţe. Să mă

gândesc la el aşa, jucând un ro ata de dominant, de impunător... despre care susţine este inerent sexual, dar care pe mine tot mă starneş e.

SARA C ■ în ochi0 secund», cât mă gândea

Ne privim în ocn^bare. S

formulez următoare», acUtn 0 astfel de secretară?

-^allntreb direct „Vrei să fiu

P°' am *tabilU deja lnatW tru tine?', deo^ -t sunt

de curioasă Dar m& •»» Sus – indi**;$a o astfel de fată în locul rează puţin P* pentru el. Chiar mă doare eu... nu sunt ne AI

ăSta' i oleacă, iar eu trebuie să închid ochii p,

^Srât de puţin mai are pana sa mă săn£ că-

scope?^sămăucidă?

Oar^nceama nu secretareleunele, nu?

Sa#

) ~ erau foarte bune. Nu la fel de bune ca tine.

<*'pU'¿"oiţez să râd, încercând să-mi păstrez

calmul i, apropiere lui- mai bun djn

oosibilităţi! îi arunc o privire care spune multe.

0 s«re. Mă pricepută care e o supusa buna.

Zâmbetul ii piere când se uita la mine, pnvim aluneSidu-i de la ochii mei, la buzele mele. Cupon™- Iu mi spatele cu braţul, mă trage şi mai aproape detru- pul lui dur.

— Da... Păcat!

REGULA NUMĂRUL 15:
într-un club de sex, e în regulă să te holbezi,

îmi petrec următoarea oră lângă Emerson. Ori de câte ori încerc să mă mişc, el este acolo, cu o mână fermă pe spatele meu, şi niciodată nu pierde ocazia de a mă prezenta drept partenera, nu secretara lui, şi o face cu mândrie.

Şi după două pahare de şampanie, radiez. Mă verifică la fiecare câteva clipe, atent la chipul meu, per- miţându-şi să mă privească o secundă în plus înainte să mă tragă mai aproape.

Este normal ca el să mă trateze ca pe mai mult de o colegă de serviciu, ca pe o femeie cu care are o întâlnire reală? Nu mai ştiu ce este şi ce nu este normal.

îl zăresc din nou pe contractor, cel care mi-a făcut avansuri de faţă cu Emerson şi l-a enervat. Abia îl recunosc în smoching, dar zâmbetul îl dă de gol. Flirtează cu o femeie de la bar şi, după cum pare, cei doi o să-şi ia o cameră în orice moment.

Emerson mi-i prezintă pe ceilalţi proprietari. Pe Hunter şi frumoasa lui soţie, Isabel. O văd din nou pe Maggie, însă pare incapabilă să se relaxeze şi-şi face griji pentru orice până Garrett şi Emerson

o forţează, practic, să bea şampanie.

, de vorbS, eu rămân l&ng& E ei st*u ° «rin cameră. Observ de J at UXui s» m& S pe holul întunecat, du> S°n; oa«'enU iând cordonul înainte ca ei mU d le dă voie' na cortină neagră ascunde ceva. palI"r?înbetnăOaU&..c mâ omoară. Aşadar,^ dlSÎ* cunonW'ea Pjscute cu bogatul de la masa

n începe să di*c nicio femeie m genunchi, Emerson nU roa – . să mer& la toaletă. P°keT' punând că am croiesc drum spte w mă SS-* ^ totodată să nu mai hu lângă Var Xerator şi "mpostoare într-o lume care nc Şi- Mă sim^J nu e aici şi asta se vede, rni se potriveşte-
m o mea Toţi işi dau seama că sunt o impostoare.

Când ajung la cordonul roşu şi la cortina neam de pe holul interzis, paznicul se holbează la mine fără să scoată un cuvânt.

- Ăăă... E atât de mult zgomot aici, încât probabil nici nu mă aude. Unde e baia?

Ştiu *foarte bine că baia* nu este aici. Se încrunta la mine şi mai că mor de ruşine. Vreau să mă târăsc înapoi în mu pme şi să-ncerc să-mi conving mintea că asta nu d d can<î paznicul îşi ridică privirea o clipă Lm a^r°Abkator din caP sPre cineva din celălalt capăt la ridi^1 i la am ^mP mă întorc şi să mă uit când mi se JCC f°.rdon ro$u> iar anticiparea face sângele .d misescuigădetotdintrup.
căscat^dp86112?1? 05 Stau aco,o mă uit Ia el cu

?lne de»»«■ p™ “’ *

tec dincolo a nainte aPuce să se răzgândea^1 ajaeninţător 6 COrt^n^ ^ntru pe holul întunecat,

Parcă e mai lung decât îmi aduc aminte, însă cred că e o iluzie din cauza lipsei de lumină. Aici, în spate, nu sunt mulţi oameni, dar câţiva indivizi zăbovesc je-a lungul pereţilor şi, spre deosebire de atenţia primită în camera principală, nimeni nu se uită la mine. Sunt discreţi sau se uită unii la alţii şi niciun cap nu se întoarce în direcţia mea. Prin ferestrele de pe ambele laturi pătrunde o lumină blândă şi durează o secundă să-mi dau seama că oamenii adunaţi pe hol nu se uită la mine pentru că sunt ocupaţi... unii cu ceilalţi. Un bărbat lipeşte o femeie cu faţa de geam în timp ce-o penetrează lent pe la spate.

încercând să trec cât mai neobservată, mă strecor în colţurile mai întunecate, ca să nu fiu considerată vreo ciudată. Mergând încet pe hol, inima-mi bate atât de tare, încât o simt în urechi. Ce caut eu aici? Este o nebunie!

însă curiozitatea mea e prea puternică şi am ajuns până aici. Pas cu pas, înaintez lent pe hol. Prima fereastră este deschisă către o cameră prea întunecată ca să vezi ceva. Lumina slabă e albăstruie şi de celalaltă parte este mişcare – mişcarea rapidă şi puternică a cuiva care... ei bine, şi-o trage.

Mi se strânge gâtul când îmi feresc privirea şi apoi mă uit din nou.

Şi abdomenul mi se încălzeşte.

însă nu mă opresc şi întorc capul în partea celalaltă, unde femeia, încă îmbrăcată, e lipită de fereastră în timp ce face sex. Aud zumzetul blând al vocii bărbatului când îi şopteşte la ureche. Pot doar să-mi imaginez ce-i spune... şi gândurile murdare nu fac decât să mă înfierbânte şi mai tare. Dincolo

de fereastră pare să fie o cameră roşie în care nu se află nimeni. Pe perete atârnă o mulţime de chestii ale căror denumiri nici

mftcar nu le ştiu; presupun că sunt bice, Dai ceva de genul ăsta.

Nu-s pe gustul meu, aşa că merg mai . * pe lângă un cuplu care stă în mijlocul cam^« k chicotind unul la celălalt în timp ce se bucur?' lişte. Femeia îmi zâmbeşte şi bărbatul mă Sai mod care mă determină să grăbesc puţin politicos din cap şi-mi continui drumul.

Camera de vizavi e blocată de o cortină prin care trec raze de lumină. Aşa că, oamenii? ^ să folosească încăperile, fără a fi exhibiţionişti facă. De fapt, e cam dezamăgitor.

' h

Pe bune... Cine sunt eu?

Când ajung în sala cu tronul, pe care m-ana^ o dată înainte să fie terminat, fac o pauză. Suntoamei înăuntru. Trei, dacă nu cumva patru. Interiorul luminat, suficient cât să zăresc nişte siluete şi ceva r'. care, dar nu îndeajuns cât să recunosc feţele. Atunci im dau seama că asta înseamnă că noi îi vedem, darea pot să ne vadă.

îmi mut privirea de la holul întunecat la caroeni din încăpere pentru că, deşi ştiu că nu e dtsticiâ vizionării, mi se pare ciudat şi greşit să mă tot holbez.

în plus, e şi senzaţia stranie de a fi excitată... – public.

Chiloţii mei tanga subţiri din bumbac surtua^ fiecare frecare provocată de mişcarea picioarelor face să simt scântei pe coloană. Simt o nevoie pt^ de a mă atinge, ceea ce, evident, n-am să fac.Nul*® _ că nu s-ar cuveni aici, adică... uită-te înjur! Dar t ' simplu nu pot. Nu aş putea. Nu. Este prea ciudat .

lotuşi, mă opresc în dreptul sălii cu tr?nÎinn'-v

orţez să mă uit. Nu ştiu ce să fac cu mâinile ‘J[1]
>eip drT M °C Pr*vesc> a$a câ-mi încrucişez

tronU| uriaş Stfi o femeie şi o alta e în genunchi e. aşa cum mi-a descris Garrett. Cu faţa între în ia^r(,|e celeilalte, cu siguranţă face ce cred eu că face. PU" 'MÎ se usucă gura. Mi se pare total greşit să urmâ- „c aşa ceva, dar nu pot privi în altă parte.

FCSl 1 ângă tron e cineva, dar nu prea-mi dau seama ste un bărbat sau o femeie, însă doar o mângâie pe daC . * umeri pe cea care stă pe tron. I>i fiecare câteva ^P^je tipa îşi acoperă faţa sau chicoteşte atât de SCCU încât o aud peste muzica din sala principală. Pare aproape euforică, toată numai un zâmbet şi gemând, ezitând între jenă şi plăcere.

Intensitatea dintre picioarele mele a devenit dureroasă şi simt că încep să transpir. îmi strâng coapsele, întrebându-mă pentru o clipă dacă aş putea să am orgasm fără să mă ating deloc. Coapsele mi se freacă subtil, şi e ca şi când aş încerca să mă scarpin din cauza unei mâncărimi, prin trei straturi de lână.

— Te distrezi?

Icnesc şi tresar, dar o mână puternică îmi cuprinde mijlocul; mă trage lângă el şi-şi lipeşte buzele de urechea mea:

— Relaxează-te, Charlotte!

— M-ai speriat.

— Pari cam agitată, răspunde Emerson cu un rânjet menit să mă tachineze.

Mă simt de parc-am fost prinsă masturbându-mă sau uitându-mă la un film porno. Ruşinea mă cuprinde ca şi când aş fi stropită cu apă rece ca gheaţa.

— Nu cred c-ar trebui să fiu aici, şoptesc fără să mă întorc spre el.

Emerson mă ţine pe loc, aşa că amândoi ne uităm 'a Partida în trei din sala cu tronul.

— NU ai fost aici, dacă nu ţi s-ar fi permis, c-ai să găseşti zona asta. '

Aşadar, chiar i-a făcut semn paznicului 8ă lase să intru. Mi-am dat seama, dar sunt curioasă d, Ultima dată când am fost aici Emerson nu-şi am x«o legătură cu stilul ăsta de viaţă, msă acUni pare câ mă împinge spre el.

- Mi se pare foarte ciudat să-i privesc, Spiln şoaptă.

- Ei vor să-i priveşti.

Vocea lui profundă şi catifelată mă aprinde imediat.

O vreme, stăm în tăcere şi urmărim spectacolul din sala cu tronul, corpul meu vibrând de excitare.

- Nimeni nu poate să te vadă aici, Charlotte. Nu ţi se pare eliberator să ştii că poţi să faci orice vrei?

Deschid gura şi mă forţez să respir, deşi parcă o piatră de o tonă îmi apasă pieptul. Corpul meu s-a transformat într-o bombă cu ceas, gata să explodeze, iar mie-mi vine să ţip din cauza nevoilor mele trupeşti.

Emerson stă încordat lângă mine şi încă mă ţine de mijloc. în camera întunecată, bărbatul stă acum în faţa tronului, lângă cele două doamne. Se apleacă şi o sărută pe femeia care stă în genunchi, după care se tot mişcă până ajunge în spatele ei.

Gâfâi discret când îmi dau seama ce face: îi rid$ desface Pantalonii. Şi, în ciuda întuneric«'

FeneТreaTă ?Carea inconfundabilă a Şoldurilor lui când o parte în încercarea de a mă uita în lntorcându-ini PUternică îmi ţine UŞof n nou capul spre fereastră.

~PnV^-i!ŞtiucăvreL

vreau, dar durerea dintre picioarele mele Ch**r y in8U'portabllă. Genunchii încep să mi se ejte »P^Ememon mă tine mai strâns. înn'0'li,Ce B.fl întâmplat? îmi şopteşte la ureche.

Nimic, x'c bâlbftindu-mft, forţându-mă să vor- un ton egal. . . , .

* Aici, în spate, poţi să te atingi, Charlotte. Nu ts să te vadă nimeni.

P"' Nu! mă răstesc eu. Nu pot!

îmi mişc şoldurile şi simt ceva tare în partea inferioară a spatelui. Foindu-mă de-a lungul lui, el geme şi mă strânge mai puternic, împingându-şi coapsele în mine.

Inspir brusc şi privirea mi se înceţoşează. Este excitat. Emerson are o erecţie şi-şi freacă mădularul de mine.

- Simţi? îmi şopteşte el. Asta-mi faci tu.

Eu? Nu toată sexualitatea din jurul nostru? Ţipetele orgasmice şi sunetele trupurilor care se izbesc unele în altele?

Faptul că ştiu ce efect am asupra lui mă face să-mi mişc uşor fundul spre el, iar Emerson îmi răspunde cu un mârâit la ureche.

Poate din cauză că e întuneric sau pentru că asta e natura afacerii lui, dar nu mi se pare greşit. Mi se pare... corect. Nu depăşim nicio limită... doar împărtăşim o experienţă. E natural şi normal şi nu mi-e ruşine.

Mâna îi alunecă pe braţul meu până-mi cuprinde degetele, iar pe mine mă bulversează ceea ce face, până în clipa în care, cu cealaltă, îmi adună rochia şi o ridică până sunt expusă. Abia

respir sau gândesc atunci când îmi ghidează mâna spre partea din faţă a chiloţilor.

— Atinge-te, Charlotte!

Mc, ml ac acoto nrn a«™ «I mecc. S

"■“'’“’eMt»«»’s'1“-'if'T si"'

Ungi el. l^ndu i_mi apasă degetele pe ditori,' ţ chilot»’¡¿obosesc să mă împotrivesc. ' * măcar num cu tronul a mărit vito.

r-un ritm constant de femeia care şj ubindu-se m $. strigătele lor se aud acum, lai geOTdoar mă îndeamnă să mă afund şi mai mult în rea care P^^Ţce fată ascultătoare!

Cuvintele lui mă stimulează, fulgerându-mi trupul Cu degetele, îmi frec clitorisul rapid în cercuri şi mă simt foarte bine; este o uşurare. Mâna lui Emerson e peste a mea, însă nu mă atinge. În schimb, îmi apuci şoldul cu o mână şi-şi freacă mădularul erect de fundul meu.

vit Toate Sândurile legate de asta, cum c-ar fi nepotn-de hXr ÎbUrat d’n minte ~ dincolo de cliP» de W un sin Unecat Pentru că, acum, nu-mi doresc decât nn n/Ur-UCrU’anume să-mi dau drumul. Nici măcar nu-nu mai pasă că sunt în public.

mul, iubito!* f°arte ^rumoasă! Freacă-te până-ţi dai dru-

, cuvintele i •

spreaUde- cărora mă la\U Se ?presc> asemenea unui râu *Nu mi* , Pr?5 îndreptându-mă din* Podea r Cand am or °Chl’ de Ia sa,a cu tronul cand mf “ mana *'beră f>aSm’ mai că mă prăbuşesc b

* în braţe ă> " apuc Pe Emerson de costul"

— Perfect!

Buzele lui îmi ating uşor urechea anoi „K , şi gâtul Nici măcar nu mai aud _ urechile S pielea uni freamătă. Orgasmul mă tot doboară v? după val. Mâna Iu. o găseşte din nou pe a mea Le simt pe piele atingerea delicată a degetelor lu'i e, nu se opreşte băgandu-ş. degetele tot mai adânct chilotn mei şi mţepenesc m prinsoarea lui când aju *'e* |a dovada orgasmului meu. Jun8e

EI geme gutural la urechea mea şi ÎO- degetul umed, ducându-l la gură. Mă *întorc*™ văd

- Emerson, şoptesc eu, iar privirile ni se întâlnesc.

0 clipă lunga şi apăsătoare trece când lăsăm tot ce s-a mtamplat sa plutească în încordarea dintre *noi* î pare rău ca a întrecut limita asta? Mie-mi pare rău'

Nu nu-mi pare. Tot aştept ca ruşinea sau regretul să mă învăluie, dar nu se întâmplă. în schimb sum entuziasmata. Am senzaţia că sunt în pragul urnii lucni' important şi, acum, nu vreau să dau înapoi.

- a Partida;n trei din sala cu tronul s-a încheiat şi când ma uit din nou pe fereastră, una dintre femelă chiar de cealaltă parte a geamului. îmi surprinde priri rea pentru un moment, iar eu mă holbez la ea cu gura căscată. Ceva e c.udat de familiar la ea, ca şi cum L mal văzut-o undeva înainte. Apoi, îmi face discret semn cu ochiul şi-mi zâmbeşte viclean înainte să tragă

cortina

De îndată ce Emerson mă conduce spre ieşirea din holul întunecat al păcatelor, mă grăbesc la toaletă. Deodată, camera principală slab luminată e mult prea luminoasă. Am impresia că toţi îşi dau seama ce-am făcut.

Ştiu că tocmai m-am masturbat în public, urmă^ partidă de sex. 0

Nici în baie nu e prea multă lumină, şi asta. binecuvântare. Mă temeam că aici o să fie nişte ij" stridente, fluorescente. Mă spăl pe mâini la chiuvetă Până şi baia este elegantă, cu oglinzi aurii ornament şi blaturi din piatră neagră strălucitoare. e

în timp ce mă clătesc de săpun, mă uit la feniej din oglindă. Par fericită? a

Mai fericită decât atunci când eram cu Beau, cu siguranţă. Dar ceva lipseşte. Ce anume, nu ştiu.

Chiar atunci, dintr-o cabină iese o femeie care se apropie de chiuveta de lângă mine. Când îmi ridic privirea, încremenesc pe loc, dându-mi seama că este cea dm sala cu tronul, şi brusc ştiu de ce mi-a părut atât de cunoscută. Este Madame Kink.

Aproape că n-am recunoscut-o fără costumul din ?leC bici, dar cu siguranţă e aceeaşi dominaşi™ a runet!i Pe blog care mi-a zis tot ce voiam să

Grant * C'D- De încă mă web mai mult a Sâ ^U' Crec^că i_am accesat siteıul mult decât oricare alt utilizator. '

mine în *dina a*b*ne be 0 celebritate pentrU Hi tras-o în Dukr'lar eu tocmai am urmărit cum un tip alte femei. 1C> ln ce ea îi făcea sex oral une*

ÎIni analizează trupul, după

- E8ti . . § zâmbeşte.

căscată. U,toar®. spune ea, iar eu rămân cu g»rS

uluitoare. meia asta, zeiţa asta... îmi zice câ"'

SARA
CATE - Mulţumesc n,
134 ' Orm ^ stupefiată.

qA cu ochii 1« mine cât îşi usucă mâinile. Ştiu

^bui s* Plcc’da jSUe*“614- _ că ar • se pare că nu pot să mă mişc.

Nu-i aşa Apoi îmi că locul ăsta e uimitor?

pau aprobator din cap, neştiind cum să răspund.

_ Adică, să avem la dispoziţie un loc unde putem fim pur simplu noi înşine, să ne bucurăm de ce

să ne bucurăm, fără să ne simţim prost din cauza asta şi fără sâ fim judecaţi, continuă ea.

- Mda.

Sunt patetică pentru că efectiv nu-mi dau seama ce lucru inteligent aş putea spune. Se apropie de mine, mângâindu-mi cu degetele braţul până la încheietură şi apoi îmi cuprinde mâna în a ei.

— Emerson Grant e un zeu şi toată noaptea a fost obsedat de tine. Şi tu pari atât de agitată...

Simt un ţăruş de gheaţă în coloană când o aud câ-i rosteşte numele. Vorbeşte despre el de parcă l-ar cunoaşte sau şi l-ar dori pentru ea. Pe Emerson al meu.

— Nu sunt agitată, mint eu.

Mi-aş dori să fie adevărat. Mi-aş dori să fiu genul de femeie sexy şi încrezătoare, ca ea. Aşa cum îşi doreşte Emerson.

- Bun! Să nu fii agitată! Fii tu însăţi şi atât! Asta-i frumuseţea locului în care ne aflăm. Emerson ne-a dăruit unul în care putem fi, în sfârşit, libere.

— Nouă ne-a dăruit?

— Mda... Doar nu crezi că e doar pentru bărbaţi, nu-i aşa?

Nu-i răspund cât rememorez tot ce am văzut şi am experimentat în seara asta. Şi îmi dau seama... că are dreptate.

în maşină în drum spre casă, Emerson e tăcut, ce€a ce e acum stânjenitor, având în vedere tot ce s a

. ţn seara asta. în timp ce conduce, îl Sa un moment şi conştientizez cât de mult Stat pierea despre el de când ne-am cunos^S 2 văd un bărbat care nu e de nasul meu. Văd Un'J care mă face să mă simt valoroasa aşa cum nu că am nevoie, că merit.

Şi mă gândesc la ce-a zis femeia din baie. oa Emerson chiar e văzut ca un zeu? Şi chiar a fost obs^ de mine toată noaptea.

în urmă cu o lună, aş ii putut spune că se înşalâ că mă confundă cu un alt tip de femeie, cu una care ar putea satisface un bărbat ca Emerson.

însă m-am schimbat şi nu mai am aceeaşi părere.

Mă surprinde privindu-1. Uitându-se în direcţia mea, mă întreabă:

- Te-ai simţit bine în seara asta?
- Da, îi răspund eu.

Nu ştiu dacă întrebarea e una generală sau dacă vizează timpul petrecut împreună pe hol. Răspunsul meu e valabil în ambele cazuri.

— Dacă ţi-ar plăcea să revii, să ştii că nu trebuie să plăteşti niciun abonament. Totuşi, ar trebui să fad câteva lucruri: să ne aduci rezultatele analizelor sânge, care trebuie să fie în regulă, să semnezi ca eşti d? acord cu anumite clauze...

— Nu vreau să mă întorc fără tine.

SARA CATE Privirile ni se întâlnesc o clipă, iar eu mi-aş dor* multei ^deşte. $unt prea insistentă? Sper la P lucru? Îmi doresc de la e* *wtaSp"* 1. cure „u ma „„epu». 5[1]
]a braţ»',u'": să flu B §tiu că mă Pregătesc să-mi fie frântă inima inima.

Emerson şi cu mine suntem în situaţia asta ciudată în care nu mtrecem nicio limită, dar nici nu ne refuzăm desfrâul. Nu ştiu ce suntem unul pentru celălalt şi încă nu sunt sigură ce vreau. Nu ştiu decât că, atunci când se uită la mine aşa cum o face acum, vreau orice pot obţine.

Când ne apropiem de casa mea, el coboară ca să-mi deschidă portiera.

- îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine! îi spun şi, înainte să plec, mă apropii şi-l sărut pe obraz.

Aş vrea să-i pot mulţumi pentru momentul de pe hol, dar nu mă simt prea confortabil să-i zic „Mulţumesc că ai insistat să mă ating"; totuşi, mi-aş dori să ştie cât de importantă a fost experienţa pentru mine. Seara asta mi se pare crucială, iar el s-ar putea să nu afle niciodată, înainte să mă retrag, îmi cuprinde ceafa cu mâna, ţinându-mi faţa la doar câţiva centimetri de a lui.

— Doar în seara asta, spune în şoaptă când mă sărută pe buze şi, din cele patru cuvinte, înţeleg cum stă treaba.

Seara asta pare specială, ca şi când s-ar petrece dincolo de realitatea noastră de luni până vineri, de la nouă la cinci. Că, doar în seara asta poate să mă atingă, să mă facă să am orgasm şi să mă sărute, fără să afecteze regulile pe care le-am stabilit dinainte.

Mi-aş dori să mă sărute mai apăsat, însă

buzele lui doar le ating pe ale mele, aşa că-i simt barba pe faţă şi aş vrea să fie suficient pentru mine, dar nu este. îmi doresc mai mult, însă, ca şi în cazul Cenuşăresei, la miezul nopţii şi micul meu vis trebuie să se încheie.

îmi dă drumul mult prea curând, iar eu fac un pas înapoi ca să-l privesc în ochi.

- D«. domnule! îl răspund, iar el înghₑₐf. uitându-se fix în ochii mei când cuvintele mele între noi.

N-am vrut neapărat să spun asta, dar întâmplat şi, evident, a avut un efect asupra lui I pe faţă. Mâ-ntreb dacă se gândeşte la prima zi j în care a crezut că sunt noua lui supusă, când mi-a îngenunchez şi să mă adresez cu „domnule”, pen/'*^ eu exact la asta mă gândesc. ’ tru q

Mă retrag repede şi mă-ndrept spre poarta c către micuţa casă de oaspeţi din spate. El pleacă tot cuget la expresia lui şi la cum m-am simţit fa1*? secunda aia, când i-am zis „domnule”, ca secretar la dinainte. La faptul că, atunci când l-am întrebând vrea să fiu aşa pentru el, nu a zis clar „nu”. acă

Mă gândesc la asta toată noaptea şi trupul tresare de exaltare. u

A doua zi dimineaţă, mă trezesc plină de avânt pen tru că ştiu că, luni dimineaţă, totul o să fie diferit Pen- tru că vreau ca totul să fie diferit. Aşa că stau în camera mea aproape toată ziua, cercetând, citind şi încercând să înţeleg pe deplin ce anume îşi doreşte Emerson.

Nu – ce îmi doresc eu.

REGULA NUMĂRUL 16:
întotdeauna să vil pregătită.

Duminică, la un moment dat, primesc un mesaj de la Emerson.

Mâ întâlnesc cu nişte oameni la club mâine-dimi- neafâ, la ora opt. Tu intrâ în casâ, iar eu o sâ mâ întorc pe la zece.

Scriu şi-mi şterg de vreo zece ori răspunsul înainte să-l trimit în sfârşit.

Da, domnule!

El nu răspunde, iar Emerson trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, ceea ce înseamnă că l-am lăsat tară cuvinte şi că, în plus, o să primesc ce vreau.

Luni vin mai devreme şi folosesc codul pe care mi l-a dat ca să descui uşa de la intrare şi să trec direct la treabă. Am ales aceeaşi ţinută pe care am purtat-o în prima zi: fusta creion mulată şi bluza transparentă. Abia mă concentrez la sarcinile mele de dimineaţă în timp ce îl aştept, iar când se face ora zece şi un sfert, aud cum se deschide uşa garajului. Repede, îmi fac ordine pe birou şi mă reped spre mijlocul camerei.

Pot să fac asta. Pot să fac asta. Pot să fac asta.

Monologul motivaţional este singurul lucru care mă împiedică să renunţ deoarece, cu cât mai mu t m gândesc la asta, cu atât mai mult îmi dau seama c

o nebunie. Şi nu ştiu cum o să reacţioneze n furios, eu o să fiu umilită. Dacă o să fie surnw 0 «ă mulţumită. Şi dacă o să-i placă... Dumn„ ns,o *si?* cum o să mă simţi 2eul^. nU ş^

Aud uşa garajului închizându-se şi j " ca să mă calmez. Apoi, pun perna pe pod'"S.pir pentru sfaturi intemetului) şi îngenunchez la uşa pe care el este pe cale să intre, îmi pler f nd Cu fata ţin delicat mâinile în poală. 1 Iruntea

Simt un tremur de nelinişte până în oase cât î] aştept. Pantofii lui ţăcăne pe podeaua de marmură când trece prin bucătărie – apropiindu-se tot mai mult – şi vreau să renunţ. A fost o idee proastă. O să mă concedieze pentru că sunt atât de proastă.

Dar este prea târziu. Paşii lui ajung la uşa biroului şi se opresc. Liniştea este apăsătoare când stă acolo şi se uită la mine, iar eu nu îndrăznesc să mă mişc. Privin- du-mi poala, aştept.

— Ce... faci? întreabă el.

M-am aşteptat la întrebarea asta, deci sunt pregătită.

- Sunt o fată cuminte, răspund eu.

Domnule!

îl aud inspirând adânc. O să spună ceva dur sau să mă ridic sau să încetez. Cel puţin

am încercat.

În schimb, face cinci paşi asurzitori spre mine- de aproaPe încât să mă Simt ? " ci. Te spre bărbia mea * mi- ∘ridică_în FelS 0513 Când mă P^eşte, iar eu mă încăl^ ai Da Să mă rimt privirea aia este aurul. Dacă aş s-o îmbuteliez * fi ^tă.

- Ce fată cuminte eşti, spune Emerson, iar eu aproape mă topesc în podea. Vrei să înveţi cum să fii o supusă pricepută?

— Da, domnule! îi răspund eu.

El îşi încordează maxilarul când se gândeşte la răspuns.

— Bine, dar nu în fiecare zi, înţelegi?

încerc să-mi ascund zâmbetul, dar oricum se vede.

— Da. domnule!

— Vreau ca în unele zile să fii doar Charlotte, bine? îmi relaxez umerii când mă gândesc la cuvintele lui şi, apoi, dau aprobator din cap.

— Iar dacă nu-ţi place, nu trebuie să o faci. Sunt multe chestiuni pe care trebuie să le discutăm: despre limite, siguranţă şi altele asemenea, bine?

Dau din nou din cap, ştiind din ce-am studiat în weekend-ul ăsta că o să spună aşa ceva. Am aflat ca cel mai important lucru este comunicarea şi că trebuie să se stabilească nişte limite deoarece multe lucruri pot să meargă prost.

Motiv pentru care am venit pregătită.

— Mi-am scris limitele, îi răspund ridicându-mi privirea la el.

Emerson pare surprins momentan, mângâindu-mi bărbia.

— Da? Pot să le văd?

Dau din cap şi vreau să mă ridic, dar el mă apasă uşor pe umăr ca să nu o fac.

— Nţ, nţ! Târăşte-te până acolo pentru mine.

Deschid gura, iar corpul mi se încălzeşte.

— Da, domnule! răspund eu.

El se dă la o parte, ca să mă pot târî spre biroul meu, unde hârtia printată e lângă laptop. Luând-o de pe birou, ezit o clipă, neştiind cum să mă târăsc şi să 0 duc ’^’ţn dinţi,îmi răsPundee1, observând ne*igueranţâ

Şi fac ce îmi spune, muşcând hârtia în timp ce mă întorc ta patru labe şi i-o duc. Acum se sprijină de biroul lui, cu braţele încrucişate şi mă priveşte, medrat ce ajung în dreptul lui, mă aşez din nou în genunchi.

El mă mângâie uşor pe cap şi ia hârtia dintre dinţii mei. Apoi aştept cât se uită peste ce am scris. Asta este partea stresantă, deoarece pe lista aia am notat multe lucruri care m-au neliniştit puţin când le-am recunoscut.

- De unde ai luat asta? întreabă Emerson.
- .Am găsit pe internet o listă care putea fi printată. Este în regulă?
- Este excelent, Charlotte! răspunde după o clipă. Sunt mândru de tine!

Zâmbesc în sinea mea. Lista conţine peste două sute de limite, iar eu am fost nevoită să le clasific pe toate de la zero („Aşa ceva e prea dificil pentru mine”) până la cinci („Sunt foarte interesată, fa-o, te rog!”) Cele mai multe se încadrează la trei, ceea ce înseamnă că sunt curioasă în privinţa acelor chestiuni. Bineînţeles.

Ştiu că trebuie să-mi ţin capul plecat, dar nu pot rezista impulsului de a-i vedea faţa când citeşte lista. Ca recuri™* ’ II?ajor^tatea au fost greu de clasificat deoa- ăla de rplatT eU Emers°n nu avem încă genul atât mai multe vreau. Săımi depăşesc lunltele’cU xpresivă nuStafecin??“dteşteıfaţaTle citeşte... ne ^e

ce. Tot ce ştiu este că

Bătaie cu paleta, trei,

Bfttaie cu bătui... doi

Servire, cinci.

Legat... trei.

Unsul pantofilor, zero.

Sex. Niciun răspuns.

De fapt, tot ce se încadrează în categoria „sex” este nebifat, de la masturbare la fisting – zero pentru ultima variantă, dacă trebuie să-mi exprim disponibilitatea de a face aşa ceva.

Mi se pare că durează o veşnicie să citească lista, iar eu mor de nerăbdare. Tot aştept să fiu mustrată ca un copil. Şi regret că nu am acordat cel puţin un trei sau patru la categoria „sex”, dar cum puteam să o fac?

Dacă am aflat ceva în ultima lună şi jumătate este că ar trebui să cer ce vreau şi că sexul nu trebuie să fie atât de serios. Ar trebui să fie distractiv şi să te simţi bine, şi asta vreau... deci de ce nu am cerut asta?

De la şeful meu.

De la tatăl lui Beau.

Dumnezeule, la ce mă gândesc?

— Interesant! spune fără să mă privească, după care lasă hârtia pe birou şi îşi întoarce privirea la mine. Nu mă interesează pedepsele fizice, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa bătăii cu băţul şi paleta. Dar ai lăsat câteva nebifate, Charlotte.

îmi dreg glasul.

— Nu ştiam...

— înţelegi că sexul nu este necesar, nu-i aşa?

-Da.

— De fapt, sunt dispus să te învăţ ce trebuie să ştii ca să fii o supusă ca la carte, dar trebuie să

păstrăm o relaţie adecvată, adaugă el. Eşti în continuare angajata mea şi Prietena lui... Beau.

Sunt cuprinsă de dezamăgire.

— Bine.

_ Momentan, vreau sŞ te întorci la birou şi „ faci treburile de azi. O să lac. ş. <> să nu te adre^i J cu „domnule“, dacă ai o mtrebare. în altă ordine d(, * o să rămâi la birou şi, când o să am nevoie de tine, 0 chem şi o să faci ce-ti spun. E clar? ”te

Un alt val de dezamăgire mă cuprinde. Doar la birou? Asta-i tot?

- Da. domnule! răspund eu supusă.

- Bravo! Atunci, în picioare! îmi întinde o mână iar eu o apuc în timp ce mă ridică în picioare. Imediat % ajung în poziţie verticală, îşi coboară privirea de la faţă bluza mea, observând din nou sutienul negru, aşa cum a facut-o în prima mea zi. Aşadar, du-te! Treci la treabă' zice pe un ton uşor încordat, de parcă nu asta ar vrea şi spună. Ca şi când ar avea reţineri.

îmi petrec următoarea oră lucrând neliniştită pe scaun. Mă roagă să îi aduc o cafea şi să comand ceva de mâncare pentru prânz, însă, în mare parte, este o zi obişnuită de lucru. Dar, spre deosebire de toate celelalte zile la serviciu, sunt tăcută şi mi-e dor să vorbesc cu el.

După prânz, trebuie să participe la o conferinţă video cu Garrett, Hunter şi Maggie. Aparent, au ceva de discutat cu avocatul lor, iar pe mine mă nelinişteşte puţin ce se aşteaptă să fac în timpul convorbirii.

— Charlotte, vino aici!

Ridicându-mă de la birou, mă-ndrept spre

Enier- son, iar el îmi face semn să stau lângă el. Imediat ce ajung acolo, mă ia de mână.

— Vreau să îngenunchez! lângă mine cât vorbesch telefon, bine? Nu o să te vadă nimeni.

— Bine, mormăi eu, iar el se încruntă curios mine. Adică, da... domnule!

Foarte bine! Du-te şi ia-ţi perna!

Când mft întorc cu perna pentru genunchi, o aşez pe a Rămân în spaţiul de lângă scaunul lui, dar ascunsă b bii^u- şi nU"mi plaCe aSta' Emerson lucîează puţin ^calculator în timp ce aştept şi, sincer, încep să pun la ţdoialâ tot ce am ales să fac până acum. Nu la asta mă aşteptam. M-am aşteptat să-mi acorde atenţie, să fie ceva atrăgător şi, la un moment dat, am aşteptat ceva, orice, ca să mă simt bine. Unde este subspaţiul ăsta extraordinar despre care vorbeşte tot internetül?

Şedinţa începe, iar el şi colegii lui încep să discute, însă eu nu pot să fac nimic. Cel puţin înainte luam notiţe şi eram utilă. Este ridicol. Nu fac decât să mă holbez la biroul lui, ascunsă ca un secret obscen. Dar o să fac asta. 0 sa-i spun mai târziu că nu mi-a plăcut să fiu ignorata. O sa înţeleagă.

Când avocatul se alătură discuţiei, Maggie vorbeşte cel mai mult şi observ că Emerson începe să se încordeze, îşi coboară privirea la mine, încruntându-se, iar eu mă uit în sus la el. Totul pare greşit. Nu ar trebui să fac ceva?

Chiar atunci, întinde mâna şi îmi dă la o parte părul de pe faţă. Cu ochii încă aţintiţi la mine, imi mângâie părul în mod repetat.

Vreau să mă opun. Aş vrea să exprim cât de înjositoare este chestia asta şi cât de stupid mă

simt, dar este ceva ce nu am anticipat în privinţa fiecărei fărâme de atenţie pe care mi-o acordă. între noi există o legă- hiră viscerală şi este mai puternică decât orice am mai simţit până acum cu alţi băieţi. El mă atinge cu adoraţie Şi văd cum i se relaxează umerii când o face, încordarea apărând de pe chipul lui.

în fundal, Maggie şi avocatul vorbesc în continuar"e, ar Emerson nu ascultă; şi nici eu. în clipa asta ne a amândoi în lumea noastră.

El îşi dă scaunul înapoi şi se întoarce spre expunându-şi piciorul, iar eu un. sprijin «nstinctiv^ zul pe coapsa lui.

- Perfect, şopteşte aproape fără zgomot şi e(i tesc în lauda lui.

Nu ia nimic din ce nu dau de bunăvoie. Relaţia e simbiotică şi foarte puternică. Aproape ameţitoare închid ochii şi încerc să absorb felul în care mă a», bat încrederea şi calmul lui când îşi trece mâna mare pp. părul meu. Mă întreb dacă şi el simte la fel; am imprJ că da şi sunt aproape sigură că legătura este reciprocă,

- Emerson! strigă Maggie de la calculator, iar înţepeneşte, ridicându-şi privirea la ea. Strigătul ei sparge liniştea şi aproape o urăsc pentru asta. Poţi să-i spui lij Charlotte să transfere fişierele alea după şedinţă? Vreau să le analizez diseară.

- Da, pot, îi răspunde, iar eu îl privesc de jos.

Ei nu mă pot vedea pe cameră şi, spre deosebire de acum cincisprezece minute, brusc îmi place să fiu secretul lui obscen. Deoarece acum pare voit. Atenţia lui este voită şi asta e ceea ce vreau cu adevărat, mai mult decât sunt dispusă să recunosc.

Situaţia mă face să mă întreb dacă ceilalţi bănuiesc faptul că sunt aici jos, făcând asta pentru el în fiecare zi Ei ştiu ce-i place lui Emerson. Ştiu că el angajează fete pentru asta şi chiar dacă le-a spus că sunt doar secretara ui, ar putea bănui ca fac şi aşa ceva. Dintr-un motiv oare* Care’chlar ca ei să ştie. Brusc, vreau să ştie

toţi, dată nu am 7011 să fiu revendicată, dar dj*
aoartin 1S1 v1 parcă aş avea nevoie ca lumea să
ştie W Im Emerson Grant. Ceea ce e ridicol. ,
„ continuă iX'cmÎ^6' mult timp sunt^T 3 mCepUt
PentrU pnma
' nt ^Wată când se face ora cinci. Nu P6

,ă nu mi-au plăcut anumite clipe din ziua asta foarte ciudată. ci pentru că sunt pregătită să redevenim Charlotte şi Emerson. Doar noi.

Ridicându-mi privirea de la birou la ora cinci, îmi dau seama că nu prea ştiu ce să fac acum. Spun că s-a terminat scena şi îmi iau rămas-bun ca şi când nu s-a întâmplat nimic ciudat azi?

Aproape ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, se uita la mine.

- Ajunge pentru azi, Charlotte.

- Da, domnule! răspund eu din obişnuinţă.

Ezitând, mă ridic şi încep să-mi adun lucrurile. Simt cum mă priveşte.

— Ce părere ai?

Mă întorc spre el cu poşeta pe umăr.

- A fost diferit, zic ridicând din umeri, dar mi-a plăcut.

— Care părţi ţi-au plăcut?

Se sprijină de scaunul lui mare, uitându-se la mine cu ochii ăia verzi ca de lup.

— Aăă... Nu prea ştiu cum să răspund, deoarece sunt aproape sigură că mă testează. Nu prea contează ce îmi place, nu? Ca supusă, treaba mea este să-ţi fac pe plac.

El pare impresionat când zâmbetul strâmb şi şiret care a început să-mi placă în ultimele şase săptămâni îi apare pe chip.

— Ţi-ai făcut temele.

— Nu fac nimic de mântuială, Emerson. Până acum, ar fi trebuit să ştii asta despre mine.

El rânjeşte şi mai mult, încântarea văzându-se în ochii lui şi făcând gropiţe în obraji.

— Da, ştiu. Se ridică şi vine spre mine. Dar tot sunt cu adevărat curios, spune păstrând o

distanţă de caţ^a Paşi între noi. Care părţi din ce am făcut azi ţi-au p cu •

Expir şi încerc să par nonşalantă, ca şi , vorbi despre prânz şi nu despre BDSM.

- Mi-a plăcut că am fost utilă şi că '/ jutat te-an să te calmezi în timpul şedinţei. îmi 'ucr place să fac pentru tine.

— Şi mie îmi place asta.

Sentimentul siropos şi cald revine când îmi ndic privirea la el.

- Cum m-am descurcat? întreb cu respiraţia tăiată

Caut complimente şi este evident pentru amândoi dar lui îi place să le ofere, aşa c-am să le accept.

întinde mâna şi îmi atinge bărbia.

— Te-ai descurcat foarte bine, răspunde pe un ton grav pe care îl simt din vârful capului până în vârful degetelor de la picioare. îţi place să-ţi spun asta, nu-i aşa?

— Îhî.

îmi mângâie bărbia cu degetul mare.

— Aşa credeam şi eu.

Când îşi ia mâna de pe chipul meu, mă las din nou cuprinsă de dezamăgire, aşa cum se întâmplă zilnic. Mă simt aşa de fiecare dată când plec de lângă Emerson fără să mă mai atingă. Nu îmi este mai uşor, dar nu am cum să evit asta.

Plecând din casa lui, îmi spun acelaşi lucru pe care il zic în fiecare zi: nu o să-l am niciodată pe Emerson aşa cum vreau, deci ar fi mai bine să mă obişnuiesc cu situaţia-

REGULA NUMĂRUL 17:
Uit-o!

Mă uit în oglinda din baie, dar privirea nu se concentrează la bărbatul din faţa mea. Nu o văd decât pe ea în genunchi, în mijlocul biroului meu. Imaginea mi se repetă la nesfârşit în minte. Cum de s-a întâmplat asta?

Am ajuns prea departe? Deja am dat-o în bară cu graţie?

însă în mintea mea, copleşită de dorinţă, nu există loc pentru regrete. Ce-aş fi vrut să-i fac... Dumnezeule, aş fi vrut să o dezbrac, să-i ating faţa, să o pun în poala mea şi să-i mângâi corpul perfect în timp ce lucrez. Cu orice altă fată, asta aş fi făcut, dar niciodată nu am vrut să o fac aşa cum îmi doresc acum.

Ani la rând am acceptat că poftele astea dominatoare fac parte din mine. Am fost mulţumit, însă niciodată pe deplin satisfăcut cu oricine apărea. Acum, dorinţa este mai puternică decât oricând şi am noţiunea îngrozitoare că ea, Charlotte, ar putea fi chiar perfectă pentru mine, ceea ce reprezintă o adevărată problemă.

Este iubita lui Beau. E imposibil să continui cu schema asta!

La naiba, creierul meu încă nu poate să accepte refuzul, aşa că-mi îmi scot hainele şi dau drumul la apa de la duş. Ziua asta m-a zăpăcit şi trebuie să mă spăl ca să mă pot concentra din nou pe recuperarea fiului meu.

. nici rnfidularul meu nu poate
SeJpa'tÎ este erect, şi facă mă gândesc]a?>
refimit, când am mângâiat-o pe cap în gemut de
Placere apelU'Î să nu mai spun că încă mă gândesc la
* . – Uf' Sâmbătă seara pe holul voyeurilor. Am H
«SXt toată situaţia. Nu ar fi trebuit să o duc
gurare; clubului şi cu Siguranţă nu ar fi trebuit să
0 pe holul ăla. Şi chiar nu ar fi trebuit să o ating
aşa CUm * atins-o.

Dar am făcut-o detaşat. Am atins-o şi ¡-am
gustul, dar asta facem la club. Scăpăm de
legăturile pe^ nale şi problemele emoţionale din
viaţa cotidiană şi expe, rimentam liber ce tânjeşte
corpul nostru să simtă. Dacă nu aş fi mers acolo
cu ea, nu ar fi avut niciodată curajul să se atingă
şi să ajungă la orgasm aşa cum a făcut-o.

Mădularul îmi zvâcneşte odată ce-mi aduc
aminte de asta, de felul în care s-a mângâiat, de
sunetele pe care le-a scos, de gustul excitării ei
şi de cât mi-a plăcut să o ţin în braţe. Ca şi când
acolo i-ar fi fost locul.

îmi mângâi uşor scula, dar nu mă lasă în
pace. Şi nu o să mă lase să mă gândesc la
altceva în afară de Char- lotte, invocând în
mintea mea imagini cu ea, cu buzele perfecte
care-mi cuprind mădularul.

în imaginaţia mea, ea este între picioarele
mele la birou şi mi-o suge în timp ce lucrez.
Micuţa mea secretară perfectă!

La naiba! Lovesc cu mâna în gresia de pe
perete111 timp ce pe cealaltă o mişc mai repede.
E greşit ce fac. poate că o să mă ajute să o uit.
Este singura cale în ca* s-o am vreodată aşa – în
mintea mea. Dacă ar şti fa*“* mă masturbez
gândindu-mă la iubita fiului meu...

Insă deja sunt prea pierdut în fantezie. îi P .
mădularul meu şi felul b spune „domn“[1] 150

»te când jeturi calde de spermă îi ajung pe toată ^iiibcS peHtru că este ascultătoare. W’,a* geamăt interzis vibrează din pieptul meu când

7 ţn mftnă. Inima îmi bate nebuneşte, iar mădula- cj*cU e u vrea să înceteze. E clar că trebuie să mi-o trag, '"X cA situaţia e ridicola.
1*’ p4âine o să fiu nevoit să-i spun lui Charlotte că nu

. dominatorul pe care şi-l doreşte. Este nepotrivit, iar P0' l)Ule să mă concentrez la muncă şi să-mi recuperez CUHnsă când mă şterg cu prosopul după duş, găsesc un c i de la ea pe telefon. Ochii mai că-mi ies din orbite când văd fotografia primită.

E o imagine cu crucea Sfântului Andrei, un cadru imens de lemn în forma literei X cu funii la capătul fiecărui stâlp-

Imaginea e urmată de un mesaj.

Fac nişte cercetâri. Ai folosit vreodată aşa ceva?

îmi trec o mână peste faţă şi mă forţez să respir înainte să-i răspund...

Ar trebui sâ dormi.

Şi nu, nu am folosit. Nu îmi plac jocurile de rol dure.

Văd că-mi scrie ceva.

Caut pe Google jocuri dure.

Mormăi. Nu mi se pare corect să o conduc

spre stilul ăsta de viaţă. Dar e adultă. Totul este consimţit. Nu o forţez să facă nimic din ce nu o interesează. Clătinând din cap, îmi iau telefonul în pat şi mă acopăr cu cearşaful,

încercând asta, când primesc alt mesaj.

i conving mădularul sä ia o pauză înseara

Nici mi* nu cred că mi-ar plăcea asta.

Am o întrebare...

Ce e?

Totul e foarte- sexual. Este măcar posibil să faci asta, fără sex?

Mai am puţin să-mi arunc telefonul de frustrare. Mădularul meu pare să creadă că a fost invitat la o petrecere deoarece tânjeşte în boxeri, tresărind la sunetul fiecărui nou mesaj primit, ca un căţel care aşteaptă o recompensă.

Mă gândesc mult la răspuns. Problema este că nu ştiu dacă Charlotte mă întreabă asta pentru că vrea să fie sex şi speră că o să se întâmple sau dacă se teme cu adevărat de sex şi vrea să afle oricum despre stilul ăsta de viaţă. E foarte directă şi deschisă cu întrebarea ei, dar foarte precautä cu emoţiile.

în cele din urmă, decid să fiu sincer... şi prudent.

Este posibil. înseamnă doar câ alegerile sunt limitate. Da, activităţile dintre dominator şi supus sunt în mare parte de natură sexuală, dar dinamica nu este. Iar

dinamica este cea care îmi place cel moi mult.

Charlotte scrie răspunsul aproape imediat.

Deci nu ai făcut sex cu ultimele tale .secretare ?

Mormăi din nou. Oare ştie ce-mi face? Oare înţelege cât de mult o doresc şi cât de greu mă abţin când mă întreabă astfel de lucruri?

E dureros să răspund la întrebarea asta şi nu-mi place că trebuie să fiu sincer.

Am fâcut sex cu multe dintre ele.

Durează puţin mai mult să-mi răspundă.

O._

.Aştept încordat să-mi mai scrie. Aş vrea să-i zic pur şi simplu cât de mult o doresc, dar nu pot. în cele din urmă, când îmi răspunde, mesajul aproape mă distruge.

Nu-mi vine sa cred câ spun asta, dar îmi place sâ fiu supusa. Vreau doar sâ-fi fiu de ajuns, sâ te fac mândru.

Chiar dacâ nu putem sâ- @

Cuvintele de pe ecran îmi coboară pe şira spinării lent, ca o picătură de lavă, iar mădularul este mai mult decât pregătit pentru runda a doua. De fapt, chiar emoti- conul trist mă forţează. Mica încruntare de pe telefon mă face să vreau să dau totul naibii şi să mă duc la ea acasă în clipa asta ca s-o oblig să stea în genunchi, să-mi bag mădularul în gura aia perfectă şi să o determin să mă implore să i-o trag. Scriu repede răspunsul înainte să mă

gândesc prea mult la el, alegând să ignor complet ultimul mesaj pe care mi l-a trimis.

M-ai fâcut foarte mândru azi.

Şi eşti mai mult decât de ajuns.

Eşti perfectâ!

Organul care zvâcneşte în pieptul meu creşte când trimit mesajul. Este mai mult decât excitare. Mai mult

$XB&^C*TV a qau să o au^ cum. ™ ^SPW

, i-° lrag , douăzeci de am mai tânăr

de cM donrt aş ft fost c fi d riVo Haba;

.dom««'6 • , dc fa» 1 Dar> cu fiecare zi ate

ea ^Jalâsavo de fata asta.

n'aW dexw »t mat depend cu aU aj w

tKCe' iar când telei^ citesc deoarece sunt destul de

ka «cnpriat ca .

5SS:S«»>-^

Dumnezeule'b

REGULA NUMĂRUL 18:
Poartă un vibrator cu telecomandă numai pe riscul tău.

Nu e o zi distractivă – aşa am ajuns să numesc zilele în care trebuie să fiu doar Charlotte, iar el este Emerson, nu „domnule”. Nu sunt lăudată. Fără „Da, domnule!” Sunt doar o secretară obişnuită. Prostii!

Facem asta o dată la două zile, iar eu sunt tot mai dezamăgită în astfel de zile.

Din fericire, azi suntem la club. Emerson are o şedinţă cu nişte furnizori de jucării sexuale ca să aprovizioneze magazinul, deci presupun că la urma urmei nu mă pot plânge de ziua de azi. Când sosim la club, îl urmez spre locul în care s-au adunat toţi – Garrett, Maggie, Hunter, chiar şi Drake care nu mai poartă haine prăfuite şi cască de protecţie, ci o pereche de blugi mulaţi şi un tricou cu decolteu în V care lasă să i se vadă un smoc de păr negru pe piept. Privirea îmi zăboveşte asupra lui [0] clipă, iar el mă surprinde că mă uit şi-mi face semn din ochi, determinându-mă să roşesc şi să întorc capul.

îmi mut privirea la Emerson, care mă priveşte şi el, dar nu pare la fel de mulţumit ca Drake. De fapt, se încruntă la mine. Rahat... De

ce se uită aşa? Cu ce am greşit?

înainte să pot întreba, o femeie pe care nu o recunosc intră pe uşa principală. Este înaltă şi roşea a, 155

rhPàeiS cu curei e.^cared grà. Poartă un 'a|ia Mă trezesc holbându «Paœ mai mult o declaraţie în materie de moÆ ^va « foloseşte şi tai place cum u vine. E put dominantă şi atrăgătoare. Cu un zâmbet larg, Se £ zintă tuturor. . ,

Apoi, când se uită la chipul lui Emerson, opreşte.

- Bună, Emerson! spune ea cu un zâmbet stră- lucitor şi cochet, iar mie mi se ridică părul pe ceafă de îngrijorare.

- Monica, îi răspunde el, abţinându-se să zâmbească. Ce mai faci?

Este clar că se cunosc.

— Minunat! Tu?

- Bine, mulţumesc! Acum ai afacerea ta?

— Da, spune ea, ţinând mai strâns geanta. Şi afacerea merge strună.

— Sunt mândru de tine! răspunde el, iar zâmbetul fals pe care încercam să îl afişez se transformă intr-o încruntare.

Când îl aud că laudă pe altcineva, îmi vine să ţip-

— Ea e noua ta secretară? întreabă femeia uitau- du-se la mine.

- Da, Charlotte. Charlotte, ea este Monica Taylor. O fostă angajată de-a mea.

îmi mut privirea la el, dar Emerson niciun indiciu, afişând o expresie neutră. Când ea n măsoară din priviri, evaluându-mă, mă agit pe loc-

- Mă bucur să te cunosc, Charlotte!

cap subtil, ca şi când ar vrea aducă aminte ce mi-a ordonat. Mi-a spus

să o sălta ne ordonat să o fac. Nu face asta decât într-o zi-

jnrfm rolurile de dominator şi 9upu8ă j
etaleze? Pentru că vrea ea ea s8 vad« cât de bună ™
noua lui secretară? nuna este

Ei bine, păcat, deoarece deja sunt încăpăţânată

Nu vreau să-i cunosc fostele secretare. Mai ales când nu-o imaginez îngenuncheată în faţa lui, primind laudele în locul meu. p a

Brusc, îmi dau seama că pot fi înlocuită Adevărul mă loveşte ca un tren şi este chinuitor, aproape doborandu-mă la pământ. Adică, nu sunt proastă Ştiu că a mai avut alte fete înaintea mea, dar nu vreau să le cunosc. Mementoul crud că probabil a apucat să se culce cu el, iar eu nu, mă face să sufăr. Şi nu-mi place cum mi-a ordonat sa o salut, chiar dacă amândoi ştim că azi nu este una dintre zilele alea. Nu o să joc rolul pentru ea.

- Bună! zic aşadar, scrâşnind din dinţi şi afişând un zâmbet fals.

Cu coada ochiului, văd cum el se schimbă la faţă. îi meneşte maxilarul când se încruntă la mine. Mi se pare că stau într-o ploaie rece, ţinta dezamăgirii lui. Monica face ochii mari, dar nu spune nimic când salută restul grupului.

Din încăpăţânare şi de frică, refuz să mă uit din nou la Emerson.

Monica expune tot ce are pe vitrina de sticlă şi îşi începe prezentarea. A dus o mulţime de jucării, lucruri pe care le-ar putea folosi clienţii aici, la club. Penisuri de cauciuc, vibratoare, cătuşe, creme, loţiuni, lubrifianţi. A adus de toate. Şi vreau să fiu atenta, dar nu mă pot concentra decât la faptul că Emerson este frustrat pe mine, într-atât încât îmi reprim frustrarea pe care o simt faţă de el.

Şi nu mă ajută deloc că Monica se

concentrează doar pe Emerson. Imediat ce termină, Maggic îi pro Pune un tur al clădirii şi, momentan, sunt uşurata ca

SAR* CATB «RTR CARE MI‘A 4

I .m lin P’c *' ****1

Îe mbetU' S'rft",r"Or

b.wl dXJ n"0<’ W prennV tu clădim,

- VWT’*°n‘ ' Mft de fari6 c^n< ° ttim ţ| Piele.

Wi ^X^uiesc P? f<”™ ia as,i' a«t ne br»V 0 x

„lovesc. Fac re'icde un pa* «<i

* lovioS*

-r^r,onm

-Nu te mişca- vorbeşte serios?

^oTXu ea? O s-o ducă într-o cameră pri- vaU

şi... întorcându-mă.

Daciei crede că o să primească acum de la mine

un .Da. domnule!’ e nebun.

Urmărmdu-i cum se îndepărtează, ochii încep să mâ usture din cauza lacrimilor, iar eu las urme în cerc pe podea de la atâta mers, încercând să mă conving să nu fiu atât de nervoasă pe cât par acum.

Ce îmi pasă? Nu este iubitul meu. Nu avem meii® drept unul asupra celuilalt, iar el cu siguranţ n mâ atingă vreodată aşa, deci ar trebui să trec pes Este o prostie. O pasiune stupidă, însă nu o sa odată mai mult de atât: secretara lui perversă...u

Zăbovind lângă sala mare, păstrez c^slaU^uiniea Drake şi Hunter, singurii rămaşi care se uită la m de jucării pe care le-a lăsat Monica. Ei vorbesc inr eu nu ascult. Sunt prea ocupată să mă enervez c son este

singur cu Monica pe undeva în clubu b°

După câteva minute, îmi aud numele.

“ Charlie, vino aici!

Când îmi ridic privirea, Drake îmi zâmbeşte, ffl(.And«i-mi semn din mână să mă apropii. Spre deose- de Emerson, chiar mi se adresează aşa cum prefer mă apropii de ei, încă puţin ursuză, el îmi atinge braţ«[1]- . ..

— Ajută-l pe Hunter să aleagă.

Hunter clatină imediat din cap.

- Las-o în pace! Nu vrea să mă ajute.

Spre deosebire de Drake, Hunter este ceva mai rezervat şi abia mă priveşte în ochi. E singurul din grup care este căsătorit, iar soţia lui este superba proprietară a unui studio de yoga, deci nu prea pot spune că-l învinovăţesc. Nici eu nu aş risca, în locul lui.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

Drake se apleacă în faţă.

— Doamna aia a spus că le putem testa...

Ţine în mână un dispozitiv în formă de U. Este din silicon roz deschis, iar eu ridic din sprâncene când mă uit la el.

— Ei bine, fa-o, Drake! Testează-1!

Hunter râde, de vreme ce jucăria e în mod clar pentru femei. Este un vibrator cu o telecomandă neagră.

— Nu e pentru mine, spune uitându-se la mine printre genele dese şi negre. Dar el vrea să ia unul pentru Isabel.

— Păi, ia-1! Sigur o să-i placă.

— Cred că l-ar putea purta în public, în timp ce sunteţi la cină sau aşa ceva, însă Hunter crede că ar fi imposibil ca ea să îl ascundă.

El îmi lasă vibratorul roz în palmă şi degetele-i zăbovesc o clipă prea mult pe pielea mea când îşi

ridică privirea la mine. Drake se pricepe atât de bine să flirteze, încât ar trebui să fie condamnat, ca pentru vrăjitorie.

V ■ ,ftmbew' «a-aş provoca CCndM '*n'r'i Jur! Cu ocbn 7* . aş »minţi nimic. e\şi probabil nu nu micUl vibrator prinde v,aţJ

Apăsând un o ţmi face mijlocul să tresalte Esteunbâzâituso r' de niveiul vibraţiilor, răspUna ' Crcd Că ta când mă fixează cu privirea, mărina eu. cu gura "^'bâzâie strident în palma mea. intensitatea. JU

întreabă el. Să stai în public

- cât de sexy,cioare şi să nu poţi reacţiona, să Simţi asta înU* p' răspund eu în şoaptă.

_ Este impo Vreau să fiu şi&ur E1 -mc.

- Aşadar, mc.. trebuje să mă forţez să

respir. D ar nu vorbeşti serios, îi răspund

înclinân- du.mi capul Drake, şi patcă m.ar cunoaşte

Nu Z» gen«'de fată Care Să °n

n . ain cauză că sunt supărata pe Emersonsau Foate din ca daf fac Mvace

pentru ca deja am mai mult. Apuc vibratorul şi nu sărută. «Mi D»ke' * '' "" pare că ne-am putea

- Bine!

tel ae?„?P^e?t.e 'ibratia ?* zâmbe«te când iau un şervesore baia X r" T Jucăria, după care ma îndrept ter clătinând d"8 n0'iCU Coada ochiului, *• văd pe Hun- nez i ¿e n n Cap 'a Prietenul luL Chiar nu intenţio plăcea a r ,C CU Drak.e' Oricât de sigură sunt că mi-ar Emerson da Oarte ®r^i'- doar că l-ar înnebuni pe

> r ar pune în pericol şi slujba pe care o ador, mine ^brator,',^ ''t"" tremure mâinile când iau cu «ituatie ta ca^LT-Cablnă- Din nou, mă toMSC în,r" s-o fac, deci aşa rămână " "'h3 SP"S

^ria are 0 parte Rroasâ bombată şi una sub- . A tuşită. Conform instrucţiunilor primite de la ţire $1 C nrtea bombată intră ca să vibreze pe punctul G. ^°nlC %pune că am avut vreo experienţă cu băieţi care N[u] P^ască vreodată punctul ăsta G la care se face aluzie, sunt sceptică. Inspirând adânc, ridic fusta, îmi chiloţii şi introduc partea groasă unde trebuie.

1 U O! Se fixează oarecum, lipindu-se de clitoris. Şi pdiat ce îmi trag din nou chiloţii, mă simt ca şi când

101 vea un mic secret ascuns sub fustă. Este ciudat să am ce\a în mine când ies din cabină. Se mişcă pe clitoris la fiecare pas şi trebuie să mă opresc la uşa băii. Nici măcar nu e pornit şi deja mă îngrijorez că nu o să pot să mă controlez.

îndreptându-mi umerii şi ascunzându-mi zâmbetul, ies din baie şi merg spre Drake şi Hunter. Amândoi mă privesc, iar îmi reprim zâmbetul. Apoi văd că Drake îşi mişcă mâna dreaptă.

Brusc, jucăria bâzâie în chiloţii mei, iar eu fac ochii mari.

O, rahat! . , .

Este atât de bine... simt bârâitul înăuntru şi deja simt că mă umezesc.

- Stai, stai, stai! strig eu. Drake rade.
- Haide, asta-i cea mai mică viteză!

La naiba! Vreau să mă ¿mişcă din să îl scot, deoarece este imposibil. Apoi, e , nou mâna şi drăcia prinde viaţă, bazam clitorisul meu. w _ nodea în

- Drake! strig eu, aplecându-m sp timp ce mă forţez să nu am orgasm. N »

Când se opreşte, mă avânt spre e

_ Dă-mi drăcia aia! strig eu, dar tipul Q f
Sunt lipită de corpul lui. întinzându-mă dupj >
mandă în timp ce jucăna porneşte din nou. ,ek
împotriva voinţei mele, scot cel mai piţj umilitor
sunet. Este ca şi când s-ar auzi coloana unui film
pornografic pentru o secundă, iar l)rake ¡JJ
neşteînrâs.

- Ce ticălos eşti! strig şi-mi pun o mână
gură.

Nu pot să cred că tocmai am scos sunetul ăla fitul Hunter îşi acoperă faţa cu mâna, roşu ca o sfeclă, • încearcă să nu se uite în timp ce mă lupt cu Drake pen^ telecomandă, încercând totodată şi să nu am un orgasi^ în public, împotriva voinţei mele.

- Ştii că îţi place, răspunde misterios Drake, iar eu mă uit în ochii lui pentru o secundă.

O, rahat! După cum se uită la mine şi la cum îmi simt corpul acum, cu siguranţă ne îndreptăm direct spre ceva ce nu-mi doresc şi mă tem că, dacă nu pun piciorul în prag, o să regret.

Există doar o singură persoană cu care vreau sâ depăşesc limite şi, îmi pare rău Drake, dar nu eşti tu.

~ Ce se întâmplă? se aude o voce profundă $i guturală din partea cealaltă a camerei, iar eu îngheţ.

Bazâitul se opreşte brusc şi mă dezlipesc de mus- cu osu Drake. întorcându-mă repede, îl văd pe Emerso° nu1" xPn mine cu 0 expresie îngrozită. O, Dumneze- ’ ° să afle desPre vibrator! Adică, vreau să afle, deo3 0răzgâiată?™ 3 Saenervez-

Oare £Stamă * fi trădat Vcumv^t86 U?ă aŞa la mine, Ca afle.

Nu pot 3 aŞ rănit, sper cu disperaF acar o secundă. Porta ma

dezmăgesc nici m

Relaxează-te! Eu şi Charlotte făceam un experi- 7pUne Drake, iar eU îmi mUt privirea la el. o Dumnezeule, 0 să-i spună» nu4 a§a? J Nu e nimic, răspund eu repede, mergând spre

gniefso exPerJment? întreabă Emerson.

Drake ridică telecomanda.

_ Voiam să vedem dacă se poate comporta natural cu un vibrator controlat prin telecomandă.

Emerson întoarce lent capul spre mine, iar eu mă transform într-un mic grăunte de praf lângă el.

— îl porţi acum?

Mă forţez să înghit neliniştită. Drake râde.

— Da. Şi în caz că te întrebai, nu poate să se comporte natural. Nici măcar să meargă dacă e setat la viteza minimă.

îl urăsc pe Drake. îl urăsc foarte mult. Mai mult decât o urăsc pe Monica.

Bine, poate nu mai mult decât o urăsc pe Monica. Dar pe el îl urăsc mult.

— Ha, ha, ha! răspund eu sarcastic, încruntân-du-mă cu ochii mijiţi la Drake.

El îmi face semn din ochi, iar gestul mă determină să-l urăsc mai mult. Vrăjeli de tip atrăgător! Mă îndrept spre baie ca să scot jucăria, dar Emerson mă opreşte.

— Nu te grăbi!

Mă uit îngrozită când se duce la Drake, întinzând o mână după telecomandă. Când Drake i-o lasă în palmă, mă holbez ca şi când aş aştepta să se întâmple ceva catastrofal. Doar nu ar... nu-i aşa?

Emerson pune telecomanda în buzunar.

— Să mergem, Charlotte!

Expresia de pe chipul lui nu pare veseli voitoare. încă are maxilarul încordat când st S-3U b'ne' dinţi. Mă priveşte dur înainte să se întoarcă • din îndrepte spre uşa de Ia intrare. 51 să *

Mă uit repede înapoi la Drake, care nici măcar se deranjează să pară c-ar vrea să-şi ceară scuze *riT coteşte* în barbă. ' n,'

Da, îl urăsc.

Cu vibratorul fixat bine, dar încă oprit – mulţumesc lui Dumnezeu – mă grăbesc după Emerson.

— Unde mergem? îl întreb eu.

— Să luăm prânzul, îmi răspunde după ce-mi aruncă rapid şi nerăbdător o privire încruntată.

REGULA NUMĂRUL 19:
Nu toate pedepsele sunt rele.

CUUb

Am încurcat-o! Emerson rămâne tăcut în maşină lângă mine în timp ce conduce şi tot nu-mi dau seama dacă s-a supărat din cauza felului în care am tratat-o pe Monica, pentru că am flirtat cu Drake sau că port un vibrator fără permisiunea lui. Sau din cauza tuturor lucrurilor pe care le-am enumerat.

Problema e că... nu prea mai ştiu ce e bine şi ce e rău, iar asta nu pare corect. Dacă ar fi o slujbă obişnuită de secretară, o situaţie normală între cel care domină şi cel supus sau o relaţie romantică, aş şti cel puţin ce se aşteaptă de la mine. însă nu ne aflăm în niciuna dintre situaţiile astea. A noastră are câte puţin din toate şi este foarte neclară.

Şi mai este şi frica deranjantă că Emerson a fost plecat, făcând Dumnezeu ştie ce cu Monica în club. Aş fi supărată dacă aş afla că au făcut sex? Da. Am vreun drept să fiu? Nu.

în timp ce mă gândesc permanent la scenarii posibile, îmi dau seama că, de fapt, m-ar deranja mai mult dacă aş afla că o trata ca pe o supusă, obligând-o să facă plecăciuni, fiind un domn pentru ea, lăudând-o, în loc să i-o tragă. Nu mă înţelege greşit, mă doare să mă gândesc la aşa ceva, dar ideea că ea era o fată cuminte mă face să [0] »au razna. Asta nu poate fi permis. Cu

siguranţă ştie

cât de mult m-ar distruge asta şi este imPos-,, nu? 81
ils8 0f

Oprim în faţa unui restaurant]UXo care cu valet. Se află pe un teren de golf ar e deschide portiera când Emerson se îndr c'nf“va • de la intrare. îi spune numele amfitrioane^8 spl* minute, suntem conduşi la masa noastră A' ÎN Nu ieşim niciodată în oraş ca să mâncăm fPl8nuit asta’ unul şi încerc să mă port natural când mă"” ,rages<a du-l să mă împingă spre masă. înainte să ,ăsa» la scaunul lui. se apleacă şi-şi lipeşte buzell Î întoar« mea. înţepenesc imediat. e ae “recl^

- Poartă-te frumos, îmi şopteşte el • mă trece un fior. P ?te el> lar Pe mine

Să mă port frumos? Ce vrea să însemne asta?

Totul pare mormăi când chelnerul ne ia comanda de băuturi. Cer o apă deoarece, sincer, mi-e sete. Toată situaţia mă nelinişteşte. Este ca şi când aş avea o bombă cu ceas lipită de piept – sau mai degrabă îndesată în vagin, iar Emerson ar ţine detonatorul în buzunar.

Nu ne spunem nimic în timp ce răsfoim meniul, dar nu pot gândi. Abia citesc şi jur ca transpir.

~ sâ comanzi tu pentru mine? întreb eu. lăsând jos meniul.

El se uită la mine peste meniul lui.

— Ce e în neregulă? Eşti neliniştită? îmi ridic privirea la el.

— Da, evident.

— De ce?

Mă încrunt.

“ Ştii de ce. aştepta

- Suntem în public, Charlotte. Nu te P°1 să fac o scenă aici, nu-i aşa?

Expir profund, dar nu răspund. Se joacă din nou cu mine, iar m.e-mi, vme să ţip la el. Restaurantul este „nul foarte liniştit. Muzica la pian, în surdină, şi discu ¡¡le aproape şoptite umplu camera. Dar eu tot stau aici c„ un vibrator în mine şi ştiu că în orice clipă o să nor nească şi nu ştiu cum o să îmi păstrez calmul când o să se întâmple asta.

Ştiu doar că nu îl pot dezamăgi pe Emerson.

Când chelnerul revine la masa noastră, Emerson comandă pentru amândoi meniul zilei, şi anume pui în crustă de nuci pecan şi salată cu orzo. între timp, beau apa rece ca şi când tocmai aş fi alergat doi kilometri.

Stăm din nou în linişte şi mă încrunt la el, aşteptând să se mişte sau să spună ceva. în cele din urmă, decid să fiu cea care sparge gheaţa.

-A fost una dintre secretarele tale speciale? întreb încet, uitându-mă înjur ca să mă asigur că nu ne aude nimeni.

- Da, răspunde el sincer. De asta ai fost atât de nepoliticoasă cu ea?

— Nu am fost nepoliticoasă. Mi-ai cerut să o salut aşa că am facut-o.

- Nu ţi-am cerut, Charlotte, zice şi se lasă din nou pe spatar, îngâmfat şi chipeş, enervându-mă şi mai mult.

- Nu, nu mi-ai cerut. Mi-ai ordonat să o fac şi nu iaci întotdeauna asta.

- îţi place când îţi dau ordine?

Inspir, neştiind cum vrea să-i răspund.

— Uneori.

— Nu tot timpul?

— Nu ştiu. Eu doar... Nici măcar nu ştiu ce

încerc să spun.

Sunt agitată şi simt prea multe lucruri pe care, Parent, nu le pot exprima în cuvinte.

ştii de ce ţi-am ordonat, Charlotte?

2 pentru că ştiai că nu o plac.

Un zâmbet îi ridică uşor un colţ al gUrii

_ Deoarece voiam să ştie că eşti mai secretară obişnuită. Vo.am să fie clar că eşti a

Ol Deschid gura ca să răspund, dar nu .

El mă revendica? Arătându-i că sunt ‘ "S

sfl; % -■» o ■*«.*><

asta?

A

- De ce? întreb eu când reuşesc în sfâl^ îngaim cuvintele. 85

- Deoarece asta eşti, nu-i aşa? Asta dacă cumva ai vrea să revii la situaţia de dinainte... n,J

- Nu! spun eu fără să gândesc. Doar că nu ştiu de ce nu am vrut să te ascult. Pur şi simplu... nu^ vrut

El îmi rânjeşte din nou subtil.

— Interesant!

— Cred că eram geloasă.

- De ce ai fi geloasă? Ea este trecutul. Tu eşti prezentul.

Pentru că, în sinea mea, vreau să fiu totul. Trecutul, prezentul... viitorul. Dar nu pot spune asta. Este prea mult.

— Te-ai... culcat cu ea? întreb eu, practic şoptind. Da, îmi răspunde după o clipă de ezitare.

Gelozia mă usturã, dar nu pot să-i dau nicioreplid deoarece chelnerul se întoarce şi lasă farfuriile pe Miroase atât de bine, încât aproape uit subiectul ţiei. Şi nu pot să nu mă gândesc la el şi Monica, lasceiw nul m care e supusa lui şi fac

sex. u

. ~ Mănâncă, spune Emerson şi acum îl aSCl" '
mancarea e cu adevărat delicioasă.

Şi nu mă feresc să devorez tot fileul şi salata cu orzO Pare aproape mulţumit de mine când las furculiţa tos după ce termin. Totul este atât de bun, încât aproape uit de vibratorul încă nepornit din chiloţii mei.

După ce chelnerul ne ia farfuriile, mă uit din nou la Emerson. Cu burta plină şi puţin relaxată, capăt curaj să îl întreb în sfârşit ce vreau să ştiu.

— Te-ai culcat cu ea azi?

El pare şocat.

— Azi?

— Mda. în timp ce-i prezentai clubul.

— Chiar crezi că aş face asta?

— Nu ştiu, răspund eu.

Nu am stabilit o relaţie exclusivă. Adică, noi nici măcar nu facem sex, deci de ce nu aş crede asta? Dar are dreptate... chiar pare greşit să presupun că ar face asta.

El zâmbeşte.

— Nu, nu am făcut sex cu ea azi.

Expir prelung. De ce sunt atât de uşurată? Emerson se apleacă în faţă, studiindu-mă când mă întreabă:

— Te-ai fi supărat dacă aş fi făcut-o? înghit.

— Da, răspund cu sinceritate. Chiar dacă nu am dreptul să mă supăr, m-aş fi supărat.

— Bun! spune el părând mulţumit. Şi tu?

— Ce e cu mine?

— Flirtai cu Drake.

— Eu nu...

Mi se taie respiraţia când bâzâitul uşor din chiloţi >mi chinuie corpul de plăcere. Este surprinzător de liniştit când tremură în mine. Clitorisul se trezeşte brusc, fierbinte şi bine vascularizat.

_ poartă-te frumos, îmi şopteşte când Se roine îmi spune să nu fac o scenă, iar eu trebuie « □ Le forţele ca să nu mă zvârcolesc pe J SHi aXb, apuc şerveţelul din poală monturile mSjJ[11] Sse când îl strâng puternic, odată cu încordarea selor. Vibraţia nu încetează. P

- Atunci, opreşte-l, şoptesc eu.

- Cred că este o pedeapsă potrivită, nu-i aşa?

Pedeapsă?

— Nu flirtam, îi răspund eu, forţându-mă să rostesc cuvintele cu respiraţia tăiată. Şi dacă flirtam? Nu sunt...

El măreşte intensitatea şi tremur, lovind masa cu piciorul, sunetul sticlei care zăngăne răsunând prin cameră. Ochii se îndreaptă spre noi şi mă forţez sa rămân nemişcată când tot ce vreau este să-mi ridic şoldurile de pe scaun, să sar în aer şi să ţip când am orgasm. Dar chiar şi cu vibraţia constantă şi fără să-mi mişc corpul, parcă nu-s aproape. în schimb, mă forţez să nu am orgasm şi, în mod ciudat, mă doare.

Celebrul punct G despre care am auzit... ei bine, cred că tocmai l-am găsit.

~ 0 formă ciudată de pedeapsă, spun printre

-Da?

relaxa8^' vibra^^e încetează şi ar trebui să mă pot lăsândui-măT* mi'a fugit Pământul de sub picioare, păt suflul firă a*r chinuitor de disperată. îmi reca – 432^*•?
vibraţiile chiar n ° gură- Oricât de straşnice au f
tortureze. ' <^ “«* eci mā r°g în gând să nu mă

_ Daca flirtam cu Drake, nu mi-am dat seama de asta. Ar trebui să ştii că îi place să flirteze şi sunt destul de sigură că o face cu once femeie vorbeşte, deci nu este vi un ni ea.

- Dar ţi-ai pus jucăria, nu-i aşa? Aveai permisiunea să faci asta?

— Aveam nevoie de permisiune?

Atacul revine, de data asta mai puternic decât înainte.

- Emerson! spun eu suspinând. Expresia lui mă avertizează în timp ce mă forţez să mă relaxez, dar jucăria devine insuportabilă. încetează, te rog!

Dar vibraţiile continuă şi văd cum mă priveşte Emerson. Are pupilele puţin dilatate şi se uită îndelung la mine, ca şi când l-aş fascina. Apoi se apleacă din nou în faţă, întinzând o mână ca să mă atingă pe braţ. înţepenesc, contactul excitându-mă şi mai mult, ca un val de... dorinţă.

— Poţi să iei jucăria, mormăie el. Deschid gura şi privirile ni se întâlnesc. Şi îmi dau seama ce se întâmplă. Mă pedepseşte amintindu-mi cui îi aparţin de fapt.

Vibratorul se mişcă şi mai intens, iar eu îl apuc pe Emerson de mână, strângându-mi atât de tare coapsele, încât tot corpul mi se blochează. O senzaţie fierbinte explodează în mine şi mă străduiesc să rămân tăcută şi nemişcată. Sunt sigură că, dacă s-ar uita cineva, ar crede că este destul de ciudat ca eu să mă holbez la el şi să respir greoi în timp ce ne ţinem de mână, dar nu-mi pasă. Deoarece acum, nimic nu există în afară de masa asta; de ochii lui, mâinile lui şi valurile violente de plăcere care îmi străbat corpul.

Deschid gura şi gâfâi când am orgasm.

Trebuie să închid ochii când orgasmul e în toi.

— Bravo, fată! şopteşte el.

Corpul îmi tremură, iar orgasmul nu Se Op v 1 dSă va' mă d0b∘ar ’ ∗ar eUr 'mping S“W î' Va d Sunului ca să simt mai multă frecare. "> Pen'al Enierson, te rog şoptesc eu, implorând uşu S’mTmuUuS^ ’ V‘ raVa

_ îmi place când mă implori, şopteşte el. Spu ne-mi ce o să faci ca să îl opreşti.

Cu un mic suspin, mă uit împrejur ca să văd dacă ne priveşte cineva.

- Uită-te la mine! îmi ordonă încet, iar eu îmi întorc privirea la el.

-O să faci orice vrei, îi răspund. O să te ascult când îmi spui să fac ceva. Nu o să mai flirtez niciodată cuDrake.

- Bun! O să mă acuzi că am fost cu altcineva când sunt cu tine?

Mă uit mai atent şi clatin din cap.

- Nu...

— Ai încredere în mine?

Dau aprobator din cap.

- Iţi aparţin în aceeaşi măsură în care îmi aparţii, Charlotte. Sunt dominatorul tău, nu al alteia. Să nu presupui niciodată că ţi-aş face asta. înţelegi?

Cum de cuvintele lui au un asemenea efect asu- pra mea, lăcându-mă să mă încălzesc, să mă excit şi să tânjesc atat de mult, încât mă doare?

- Da, domnule!

Spune-mi acum, ce altceva o să faci?

n^n e ni se întâlnesc într-un moment încordat — O să...

OsTfi"0’lmÍ $∘pte?te misterios.

“ O să fiu cuminte.

Un zâmbet şiret i se întinde pe chip. în sfâr-qt. vibraţiile încetează. Ţinitul din urechi se linişteşte. Zdrăngănitul oaselor şi bâzâitul din vene încetează şi este ca şi cum aş fi revenit la realitate. Mă simt complet expusă, chiar dacă nimeni nu se uită la noi.

El achită nota de plată şi plecăm fără să mai spunem ceva. Chestia aia este încă în mine, dar cred că nu o să mă mai chinuie. Pare mulţumit de răspunsurile mele şi chiar nu am mai făcut nimic să merit o altă pedeapsă. Acum îmi dau seama câte trebuie să oferi şi să primeşti într-o relaţie. Şi câtă încredere.

Când ajungem acasă la el, scot jucăria, o curăţ şi o ascund în poşetă. Trebuie să o retumez la un moment dat, dar nu prea vreau să i-o înmânez pur şi simplu înainte să plec.

Cât stau la biroul meu, îl urmăresc pe Emerson cu privirea. îl urmăresc cum lucrează, gândindu-mă la Monica şi la cum i-a zâmbit.

Sunt înlocuibilă? O să se sature de mine într-o zi şi o să mă înlocuiască imediat cu o altă fată?

De ce mă doare atât de tare să mă gândesc la asta? Deoarece este mai mult decât o slujbă, nu-i aşa? Inima mea stupidă şi ignorantă s-a ataşat şi nu pot opri ceea ce simt pentru Emerson Grant – un tip faţă de care nu ar trebui să simt nimic.

— Ne vedem mâine! strig eu de la uşă când mă pregătesc să plec.

El îşi ridică privirea de la calculator, ochii lui blânzi, ca de lup, oprindu-se la chipul meu cu o expresie nouă şi aproape tandră.

— Poftim! spune şi bagă mâna în buzunar.

Când scoate telecomanda neagră şi netedă, deschid gura şi mă gândesc la ce s-a întâmplat azi la restau rant. Oricât de chinuitor a fost, mi-a plăcut.

_ pâstreaz-o, îi răspund cunoscând imnl. răspunsului meu. Iar eu o să păstrez cealaltă

El se încordează preţ o clipă şi mi se Pare nul se dilată cât aştept răspunsul lui. în cele djn^tlt>i.

Abator din cap şi un zâmbet delicat îi £ din jurul ochilor să se rideze. eMa

După ce ies pe uşă, stau în maşină şi îmj ... faţa pe volan. Eu şi Emerson intrăm uşor într-un terft nu periculos. Mai întâi, slujba. Apoi, aranjamentul soe cial. Momentul ăla de pe holul clubului. Ce s-a petrecut la restaurant.

Doar ne jucăm cu ideea de sex, ambii exprimân- du-ne practic dorinţa, dar având reţineri de dragul lui Beau. Ceea ce pot suporta. Nu am prevăzut senzaţia asta, dar cred că o să treacă şi că aş putea rezista.

Dar cum mă face Emerson să mă simt, ceea ce simt pentru el, cum inima mea pare să crească în prezenţa lui, faptul că mă plac mai mult când sunt în preajma lui şi că vreau să fiu singura fată din lume la care se mai uită...

Mă îndrăgostesc nebuneşte de Emerson Grant.

Am încurcat-o!

REGULA NUMĂRUL 20:
Stabileşte-ţi limitele... şi dorinţele.

Charlotte

Lista se află pe biroul meu când vin a doua zi dimineaţă – lista aia. Este deschisă la pagina patru, la întrebările fără răspuns. Mă holbez la cuvinte precum „anal”, „stimularea sfârcurilor”, „sex în trei”, „negarea orgasmului”, şi încă nici măcar nu mi-am băut cafeaua.

— Ce-i asta? întreb eu, uitându-mă la Emerson când intră în cameră, într-o ţinută impecabilă: pantaloni mulaţi albaştri, pantofi din piele maro şi o cămaşă albă cu nasturi care pare a fi cu câteva numere prea mică. A arătat dintotdeauna atât de bine sau creierul meu îndrăgostit începe să deformeze realitatea?

După ce ia o gură din cafeaua lui fără zahăr, o lasă pe birou şi se apropie. Stând cam la un pas distanţă de mine, se uită la hârtia din mâinile mele. Obrajii încep să mi se încălzească, comunicarea noastră nonverbală devenind tot mai intensă cu fiecare secundă.

— Mi-am dat seama că ieri am făcut o greşeala. Nu ar fi trebuit să folosesc... jucăria aia drept pedeapsă, deoarece pe lista asta nu ai dat niciun răspuns. De obicei nu fac asemenea greşeli.

— Dar am fost de acord, răspund eu repede.

Chiar este îngrijorat că a făcut ceva împotn voinţei mele?

— Dar trebuie să ştiu că eşti de acord. Tr >b am consimţământul tău dinainte pentru orice, Ch ** Nu doar pentru unele lucruri... ’ r otte-

Mutându-şi privirea de la hârtie, se uită]a f. mea cu ochii verzi şi pătrunzători, iar eu mă topesc im^ diat. Vrea să ştie cum stă treaba cu chestiunile sexuale Oare pot să răspund la întrebările alea?

— Dar ai spus...

Dumnezeule, nu pot să o spun? Nu pot să discut din nou atât de nonşalant despre sex. Fără o urmă de romantism între noi, tratându-l ca pe o activitate bifată de pe listă, ca şi când nu ar însemna nimic.

— Ştiu ce am zis şi doar pentru că tu spui că este în regulă să se întâmple lucrurile astea, nu înseamnă că o să se şi adeverească.

îmi plec privirea, sperând să transmit dezamăgirea pe care o simt după afirmaţia asta. Nu aşa am vrut să decurgă lucrurile, să fiu în situaţia de a spune: „Da, vreau să mi-o tragi bine”, doar ca el să spună că nu o s-o facă. Mă simt ca o idioată.

Oare să-mi salvez mândria şi să scriu un zero lângă toate lucrurile astea? Cum l-ar face să se simtă?

— Este mai bine să fii sigură, decât să regreţi, spune el cu blândeţe ca şi când ar încerca să-mi salveze orgoliul.

— Bine.

Toată conversaţia asta la prima oră a dimineţii îmi strică dispoziţia. Mă simt vulnerabilă şi jenată, ca *o* fată proastă care tânjeşte după şeful ei care nu are nicio intenţie să-i împărtăşească sentimentele. Sunt doar o altă Monica.

Proastă mai eşti, Charlie?

Dau la o parte pachetul când încep să lucrez, în mare parte răspunzând la e-mailuri şi ajutând la

nrganizarea formularelor comerciale pentru noul maga- ^din club. Toate mă distrag atât de mult, încât abia pe u prânz îmi dau seama că azi trebuia să fie ceea ce-mi place să numesc o zi „deosebită". Mă întreb dacă măcar şi-a amintit. Măcar îi pasă că nu îngenunchez lângă el?

Probabil că îmi place anxietatea, de vreme ce un gând paranoic se multiplică într-o sută, cum ar fi că mă întreb brusc dacă Emerson m-a dorit măcar ca secretară supusă sau dacă am fost doar o proastă care i s-a oferit pe tavă, iar el a fost prea politicos să refuze.

în timpul pauzei de prânz, mănânc singură în bucătărie. Cu căştile în urechi, ciugulesc ce mi-am adus de acasă. îi simt prezenţa în spate înainte să îl aud. Scoţând o cască, mă întorc spre el.

— Ce se întâmplă? întreb puţin supărată, făcân-du-l să ridice din sprâncene.

— De ce eşti îmbufnată?

Pare ciudat de calm.

— Nu sunt.

— Ba da, eşti. De dimineaţă eşti supărată. Ar trebui să fie clar că nu-mi place să fii răzgâiată, Charlotte.

Rămân cu gura căscată.

— Răzgâiată?

— Da. Te-ai purtat urât şi te-ai asigurat că o fii pedepsită ca să-mi atragi atenţia..

De data asta suspin zgomotos şi mă întorc pe scaun.

— Nu vorbeşti serios!

El îşi încrucişează braţele, stând în ţaţa mea ca o statuie enervată.

— Vorbesc serios. Ai făcut-o ieri la club, flirtând c Drake doar în ciuda mea.

Dintr-un motiv oarecare, mă ridic în tot e mai înalt decât mine, dar cel puţin d / leioare. El pare că mă ploconesc atât de mult. e data asta ntl

- Pot să flirtez cu cine vreau. Nu a avut tură cu tine. Ştii ce... Poate ar trebui să compu'0'^' un formular, ca să ştiu exact ce vrei şi să n k '?i cum stau lucrurile.

*muriin

— Deci despre asta e vorba, răspunde el dând din cap. Nu vrei să completezi formularul. Charlotte, nu te forţez să faci nimic din ce nu vrei. Formularul este pe^ tru protecţia ta.

Ridic mâinile, pufnind.

— Mda, înţeleg. Vrei să fiu complet sinceră, dar cum rămâne cu tine, domnule? Accentuez atât de sarcastic titlul lui, încât mi se încleştează maxilarul. Unde este formularul tău? De ce nu eşti obligat să recunoşti tot ce vrei, chiar dacă asta înseamnă să devii vulnerabil? Haide, Emerson!

Ies nervoasă din birou şi iau agenda de pe birou şi un creion din sertar. Lipîndu-i-le de piept, izbucnesc:

— Poftim! Scrie tot ce vrei să faci cu mine, ca să fim clari.

Ii vorbesc pe un ton care tachinează, plin de sarcasm, şi mă aştept să ţipe la mine sau să arunce agenda pe jos.

Nu mă aştept să mă înghesuie până mi se lipeşte fundul de birou. Se împinge între picioarele mele şi mă înclină pe spate, deci sunt fără apărare, scoţând un ţip^I când faţa lui ajunge la doar câţiva centimetri de a mea.

— Crezi că aşa vreau să fac asta? mormăie el pe un ton gutural. Crezi că nu mor de nerăbdare să aflu cum ai evalua lucrurile alea de pe listă, chiar

dacă ştiu că aş h cel mai rău tată din lume dacă aş face vreodată unul dintre ele?

îmi cuprinde spatele şi se ap . încât îl simt între picioare. H iai de mult,

Uitându-mâ în ochii lui, pu|sul doreşte- Practic, asta spune acum. a razna- Mă

înainte să mă gândesc măcar la „„ x continuă: n răspuns, el

- 0 să-ţi completez formularul dam • este nevoie. Vrei să-ţi spun că-mi doresc2 dar nu tul. Charlotte? Pentru că aşa este Vre ' S,rnt gus' te tachinez, să ţi-o trag, să te aplec * ating' 33 să-ti înroşesc fundul. Nu este nimic peSa^UDchi * 'Teau sa iţi fac, deci poţi lăsa deooarM h--- d,n ** nu fetiţo. Toate opţiunile ar primi cinci punctedeT6'0"111'

Scot un mic sunet. P e ue ia mine.

— Nu ştii cât de greu îmi este, Charlotte. Să te am pentru mine, dar nu aşa cum vreau.

— Eu... nu ştiu ce să spun... răspund în şoaptă.

— Completează naibii formularul! mormăie el, gura lui fiind la doar câţiva centimetri de a mea.

Şi brusc, se retrage şi pot să respir din nou. Inspir profund când îl privesc cum iese din cameră şi mă lasă singură aici şi cu gândul la spusele lui.

în tot timpul ăsta m-am temut să admit că vreau mai multe de la el, iar Emerson practic tocmai a recunoscut că şi el vrea..., dar că nu s-ar lăsa pradă dorinţei.

Nici urmă de el în următoarea oră când iau lista cu mine la bucătărie şi citesc fiecare rubrică. Un roi de fluturi îmi atacă stomacul la simplul gând de a experimenta lucrurile astea cu Emerson.

Exhibiţionism... cinci.

Sex oral... cinci.

Jucării sexuale... cinci.

Sex anal... Respiră adânc, Charlie... cinci.

Sunt prea entuziasmată? Acordând fiecâ câte cinci puncte, nu spun că doar vreau lucrunl ci practic *le cer. Şi nu este ca şi când aş da* scorni*6’’ pentru orice. Pe listă sunt câteva pe care clar nu doresc – refuz fistingul sau „duşul” cu urină. Darc^ pot să îi dau hârtia asta, unde peste tot e doar cinci?

îl ademenesc intenţionat şi sigur, poate sunt puţin răzgâiată. Este la fel de rău ca atunci când m-am folosi) de sânii mei şi de rujul roşu ca să cumpăr revista pe care şi-o dorea sora mea. îl manipulez intenţionat *pe Emer- son ca să* obţin ce vreau... E o cruzime, dar nu îmi pare rău. Sunt multe lucruri distractive *pe care le* putem face cu mine ca servitoare supusă, dacă sexul intră în discuţie, şi nu vreau să fiu o versiune pentru minori a Moni- căi. Vreau totul.

După prânz, las *lista pe biroul lui* Emerson. El încă nu a apărut, dar oricum mă întorc la lucru. Ei bine, îmi dau silinţa. Nu prea mă pot *concentra la nimic* cu con Armarea scrisă care practic *declară că o să fiu o jucărie* sexuală. Bonus: cu sex anal! *doar stând acolo pe* birou lui, aşteptându-1. Şi trebuie să fiu *de faţă când o s o* citească. Nu ar trebui să fie deloc jenant...

Este aproape ora două, iar Emerson tot nu a apă rut. Nu am terminat nimic şi mi se pare că trebuie sa discutăm după ce mi-a spus mai devreme adevărul. Aşa- dar, după ce pun ibricul de cafea pe foc pentru *doza* lui de după-amiază, îmi adun curajul să *investighez. Casa* lui Emerson este imensă, însă *am văzut doar parterul, unde se* află biroul, bucătăria, baia şi salonul. O scară mare din lemn duce spre etaj.

., ^FaCx’3Cet Câte un pas’ hirişându-mă pe trepte. Parii fokXTt r Ce SPre aIt *saIon şi se pare că* *Pe ăsta ctliar* iro.:t apeaua de pie,e este ^ă; văd un televizor cu ecran plat „nens şi câteva cărţi pe noptieră.

El nu este aici, aşa că merg tiptil în dreapta, unde te o uşă întredeschisă. Pare o invadare a intimităţii dar nu mă pot abţine.

Apropiindu-mă de deschizătura uşii, îi zăresc spanie în timp ce stă pe o bancă de exerciţii, cu picioarele podea. Deci aşa îşi întreţine corpul ăla perfect! Aparent. a transformat un dormitor în sală de antrenament. ,\re greutăţi, o bandă de alergat şi un aparat imens care nu ştiu ce face.

Iar Emerson nu poartă cămaşă.

Umerii bronzaţi şi musculoşi îmi atrag atenţia şi mă captivează. Judecând după cum stă cu coatele pe genunchi şi capul aplecat, Emerson e pierdut pe gânduri şi mă deranjează ceva la asta. Ca atunci când am îngenuncheat lângă el şi l-am liniştit, vreau să o fac şi acum.

— Cioc, cioc! spun şi bat la uşă.

El se întoarce şi mă priveşte îngrijorat.

— Ai dispărut, şoptesc eu, intrând în cameră. Nici măcar nu ştiam că ai aşa ceva la etaj.

Emerson ia un prosop şi-şi şterge transpiraţia de pe frunte.

- A trebuit să-mi vărs... agresivitatea, îmi răspunde stând încă departe de mine.

După confruntarea din birou, a trebuit să vină ca să-şi descarce nervii?

Apropiindu-mă, mă sprijin de oglinda de pe perete Şi mă uit la el.

— Ştii... spun eu zâmbind ca să-l tachinez. Ai Putea oricând să-ţi verşi agresivitatea pe mine.

El îşi pleacă fruntea când râd.

— Isuse, Charlotte!

- Haide, este o glumă! îi zic şi mă apropii.

Apoi, Emerson îmi cuprinde coapsa • strâns. Când îmi pun mâinile pe umerii lui r' respiraţie o clipă. ' amân

— Tu faci din orice o glumă, nu?

Ridic din umeri.

— Mi se pare că lucrurile sunt mai uşoare aşa

— Pentru mine nu este valabil, mormăie el încet

Mă mângâie pe picior în timp ce stau între genunchii lui. Atingerea lui este ca focul, trimiţând un fior prin corpul meu. Contactul ăsta interzis nu înseamnă câ doar depăşim limita – pretindem că ea nu există. Şi mă aplec spre atingerea lui ca să-i transmit mesajul ca vreau-nu, că am nevoie de mai mult.

— Am completat formularul, şoptesc eu.

— Bun! răspunde el.

- Ai* trebui să ştii că am marcat şi câteva zeroun.

Emerson chicoteşte.

— Câteva?

— Mda. N-am nimic cu cei cărora le place „duş cu urină... dar eu nu-s fan.

încerc să menţin o atmosferă relaxată, deoarece orice altceva este tensionat în clipa asta.

— E bine de ştiut, mormăie el.

încă mă ţine strâns şi când îmi trec mâinile peste umerii lui, îmi dau seama că eu şi Emerson am devenit apropiaţi de când am început să lucrez cu el, dar câ acum este prima dată când chiar neain atins aşa.

- Are vreun folos să încerc să evit asta? Se uită în sus şi mă priveşte când mă trage mai aproape şi îmi dau seama că urmează să mă sărute. *îşi mişcă mâna ţot mai sus pe* coapsa mea. Pentru că, trebuie să îţi spun Char- lotte, m-am cam săturat

să încerc.

îmi împletesc degetele la ceafa lui şi îl trag mai oe Din unghiul ăsta, sunt atât de aproape, încât apr° utea săruta dacă aş vrea; şi vreau să o fac. 1 a§ P – Atunci nu mai încerca.

Mă aplec, iar Emerson închide ochii, strângân- ju-mă mai tare. Chiar înainte să ni se atingă buzele, se aude soneria.

Deschidem ochii şi ne uităm unul la celălalt.

— Aştepţi pe cineva? îl întreb eu.

El se încruntă când scoate telefonul şi accesează camera de supraveghere amplasată la uşa de la intrare. Apoi se schimbă la faţă, de parcă a văzut o fantomă, sărind de pe bancă, practic împingându-mă.

— Cine este? întreb eu.

Emerson se uită la mine cu ochi mari.

— Beau.

REGULA NUMĂRUL 21:
Când este posibil, alungă ispita.

Niciodată nu am îmbrăcat atât de repede o cămaşă. Isuse, ce naiba este în neregulă cu mine? Raţionamentul pentru care nu ar trebui să o ating aşa pe Charlotte s-a deteriorat lent în timp. Şi, exact când eram pe cale să cedez şi să fac ce vreau să fac de două luni, vine Beau şi bate la uşă.

Charlotte este în spatele meu când ajung la parter. îşi aranjează fusta şi se îndreaptă spre biroul ei ca să încerce să se poarte natural când deschid uşa.

Şi iată-1! Nu mi-am mai văzut fiul de şase luni şi poate că mi se pare, dar arată diferit, mai matur. Are aceiaşi ochi verzi şi acelaşi ten bronzat, însă cam atât a moştenit de la mine. în rest, seamănă cu mama lui.

Bucle de un blond-nisipiu. Pomeţi înalţi şi zâmbet larg, deşi nu prea l-am văzut de ceva timp.

~ Hei, momăi eu ca un idiot, deschizând uşa mai mult ca să il invit înăuntru.

La început, nu se mişcă.

— Am venit doar să iau CAO.u xi * J i

bc uită onunde, numai la „ • x puţin pe picioare şi neliniştea îl . ™ea . nU Se mlŞCă în dce s«-şi bage mâinile buzunare.

- Bineînţeles! Intră! îl poftesc Şl mă dau la o parte.

El face doar un pas pe hol când o vede pe Charlóte în birou, prin uşa de sticlă. Ezită, oprindu-se o clipă când se uită la ea. Mă simt gelos deoarece, evident, nu-şi P°atc muta Privirea* Charlotte este frumuseţea întruchipată şi chiar dacă nu aş fi spus-o când a început să lucreze pentru mine, acum este şi întruchiparea sofisticării. De fapt, este cea mai bună în ambele sensuri. Cumva, regală şi amuzantă totodată. Sfioasă şi ridicolă în sensul bun.

Beau face un pas spre ea.

— Charlotte este o secretară excepţională! Isteaţă şi organizată. Sper să nu fiu nevoit să o înlocuiesc vreodată.

Mă simt mândru când o laud de faţă cu el şi surprind momentul în care îşi încordează maxilarul. Nu-mi place să vorbesc despre prietena lui ca şi când aş cunoaşte-o mai bine şi nu îl pot condamna. Dar gelozia asta are două sensuri, deoarece şi eu o simt.

— Intră să o saluţi! spun eu, punând o mână pe spatele lui.

Când ajuntem în biroul meu, Charlotte se ridică în picioare şi îl întâmpină pe Beau cu o îmbrăţişare.

— Mă bucur să te văd! zice ea.

— Şi eu mă bucur să te văd. Arăţi...

Ea aşteaptă jenată ca el să-şi termine propoziţia şi îmi doresc să o fi terminat în locul lui.

Superb.

Minunat.

Uluitor.

Oricare variantă s-ar potrivi, dar el ajunge să spună:

— Diferit.

Ea zâmbeşte încordat.

Diferit în sensul bun, sper.

' şi.
lo. o
S»'»«-™ ¡»>

§ Ini Ce simte de fapt despre el? E ÎN^‘ ţie? n vadă’ E nerăbdătoare să-i facă pe plac,cJ S.în sXmb, zâmbeşte încordat ş. nu pare în apel^ taPreToX eu! răspunde nerăbdătoare Char|otte ”'^WarcăTătră lase singur cu fiul meu, în schimb el o urmează în loc să rămână cu mme.

_ Puneţi-vă la curent cu noutăţile, spun eu. Eu

■ mi im terminat antrenamentul şi trebuie să X ă mă schimb de hainele astea şi să mă spăl. Fiule, o să ţi aduc cecul ăla când mă întorc.

— Bine, răspunde el şi aş vrea să pot spune ca nu este nimic jenant între noi, dar este.

Fiul meu pare să creadă că, dacă am un club de sex, sunt un fel de monstru. Un pervers şi un infractor. Nu pot să-l determin să se răzgândească sau sa îl fac să aibă altă părere, iar asta ne-a ţinut la distanţă o jumătate de an, dar refuz să cred că relaţia noastră nu se poate repara.

Când mă întorc după vreo zece minute, îi aud \ or bind în salon. Mă opresc în bucătărie şi ascult.

— Mă simt ca un ratat, mormăie el.

— Nu eşti un ratat, răspunde ea. Ai o Perioa dificilă. Şi ce dacă trebuie să locuieşti o vreme cu m ta? Nu este pentru totdeauna. O să te pui pe PlC1° totul o să fie bine.

Sunetul liniştitor al vocii ei mă face să zâmbesc

— Mi-am pierdut slujba, casa, pe tine...

LAUDĂ-MA iuţeşte, iar eu simt că mi se ridică părul pe Şi în clipa aia, îmi dau seama: Charlotte înseamnă -entm Beau. Fie că sunt sau nu desnărtiri ™ ceva pentru el. Şi, foarte posibil) pentru ea. Cum de m-am putut băga între ei? S am făcut lucrurile pe care deja le-am fâcuP Cum - Nu m-ai pierdut, răspunde ea cu blânda î juDtem prieteni, Beau. n"ete- încă

Vorbeşte atât de încet, încât pare că st™ , unul de celălalt. Este linişte, apoi aud i ^r°ape

din a trage cu urechea. °Pn acum

Mai dă-mio'şansă, mormăie el şi nuraăpot ^cct^re

birmri^em N^pre^ştiu'c^fa^v mer^n<^ t^că relaţia cu

BeTuXd^XtÎ

A Ei se îndepărtează unul de celălalt pe canapea, iar eu îmi ridic privirea ca să văd chipul ei. Ea se încruntă la mine» cu ochii mari şi cu o expresie de frică, ca şi când ar fi fost surprinsă. Şi încearcă să îmi evalueze reacţia.

— Scuze ca întrerup'. Hai să îţi dau cecul ăla!

Aşezându-mă la birou, bag mâna în sertarul de sus şi scot carnetul de cecuri. în timp ce îl completez, Beau se ridică în picioare şi vine la mine.

Rămâne cam la un pas distanţă. Când îmi ridic privirea spre el, observ că nu se uită la mine sau la ceva, ci la birou îi urmăresc privirea şi brusc mă umplu de groază. F tarul pe care i'a comPletat Charlotte stă cu faţa * °rmUnp birou, deschis la toate întrebările alea obscene 1T1 SUS

»cordul. îl ia» întorcjepede, d,,

ntru care îşi d& a" mijind gânditor ochn. Fiul meu

****.“£*=■ *în ***

S-' »»«*“■»’*s*" “ cta"o”' * “■

v -De cesum _eraonue.
, jumătatea mea er

îmi relaxez umerii.

— De cât *ai nevoie ca să te descurci în următoarele* luni, fiule?

— Nu-mi trebuie banii *tăi! izbucneşte el.*

— Nu ţi-i dau pentru ca *ai nevoie de ei. Ţi-i* dau pentm ca vreau să o fac.

— Ei bine, nu-i vreau!

— Beau... se aude vocea blândă a lui Charlotte când vine lângă el. încearcă doar să te ajute.

Tresar. Ultimul lucru pe care îl vreau e să-mi ia partea, indiferent cât de bine mă simt. O să-l îndepărteze şi mai mult de mine.

— Crede că poate plăti pentru tot şi *că asta o* să rezolve toate problemele noastre, spune el, uitându-se cu răceală la mine.

— Nu-i adevărat.

Charlotte intervine din nou, de data asta punând *o* mană pe braţul lui.

Măcar îşi

cu mine de câteva luni[1] ^ata n,CI m^Câr nu a *vorbit să mă* ajute financiar nU mai sPun câ n"a *încercat se uită la* ea

s "e sau «stul familiei.

pentru ea! « * calmeazâ, Haide> fiuJeJ Fă•o

- Bine, Spune ei

Completez cecul cu zece mii de dolari şi îi spun rexină pentru mai mult când are nevoie. Pare o Momeală, dar nu-mi pasă. Apelez la orice l-ar aduce îna- M în viaţa mea. Chiar dacă este supărat pe mine din

uza asta.

Charlotte pare mulţumită pentru o clipă când îi ¿au cecul, deci nu ştiu de ce spun ceea ce urmează să-mi din gură. Probabil din instinct de conservare.

- De ce nu o inviţi pe Charlotte la cină? spun eu, iar ea întoarce capul spre mine. Bineînţeles, dacă vrea.

Bag mâna în buzunar şi găsesc portofelul, apoi scot o bancnotă de o sută de dolari. Beau se uită la Charlotte cu speranţă în ochi, dar ea încă mă priveşte.

Vreau ca Charlotte să nu mai fie o alegere. Dacă este cu adevărat cu Beau, atunci nu mai trebuie să rezist impulsului de a o avea pentru mine, deoarece alegerea ar fi anulată.

Nu-mi place cum se uită acum la mine, cu dezamăgire, furie şi vinovăţie.

— Ce spui, iubito? Vrei să iei cina cu mine?

El o cuprinde de talie, iar eu trebuie să-mi întorc privirea.

— Sigur, răspunde ea cu blândeţe, iar asta mă ucide.

După ce îşi adună lucrurile, îmi face semn cu mâna, ceea ce este mai mult decât poate suporta fiul meu. îi răspund dând din cap. Este un chin să o privesc cum pleacă alături de el, dar fac asta pentru mine din- tr-un motiv întemeiat. Charlotte

nu este a mea, indiferent cât de mult mi se pare că este.

REGULA NUMĂRUL 22:

Dacă o vrei, *ia-o!*

— Poate că, în loc să ieşim în oraş, mai bine comandăm ceva şi să ne petrecem timpul la tine acasă, spune Beau când pune mâna pe coapsa mea în timp ce conduc.

Şi-a rugat un prieten *să-l aducă acasă la tatăl lui, ceea* ce mă face să mă întreb dacă ăsta a *fost de la* bun început planul său. Pielea mă înţeapă doar pentru că mă atinge.

Nu-mi dau seama dacă Beau, sau eu, sau toată dinamica dintre noi s-a schimbat, însă nu mai este nicio atracţie, nicio scânteie, niciun tăciune din ce a *fost* înainte. Tipul ăsta de care eram foarte *îndrăgostită, pe* care l-am lăsat să mă doboare atât de mult... nu mă mai poate răni.

Nu mai par aceeaşi fată de care s-a despărţit şi poate că nu mai sunt. îmi place noua versiune a mea, cea pe care Emerson m-a ajutat să o reconstruiesc.

Dumnezeule, până şi gândul la numele lui mă face să mă simt stânjenită! Am avut un moment intens şi sunt destul de s.gură că urma să avem unul mai important, dar apoi a apărut Beau şi Emerson nu m-a putut îndepărta destul

de repede. Doare, mai ales dună discursul cu „nu ştii ce vreau să-ţi fac”. în c)ipa în £fi , ® . intrat pe uşă, speranţa mi s-a spulberat e nui iui a

ı — Ăăă... Pare 0 'dee bună. Pizza?

| – Desigur. Putem comanda de la tine de acasă.

! — Bine, răspund eu zâmbind forţat.

- Deci, chiar îţi place să lucrezi pentru tata? Labă el.

- Da, îmi place. Şi spune că pot avansa spre o fcţie în conducere.

Beau pufneşte.

- Sper că nu cu afacerea aia.

Apuc strâns volanul când intru pe alee. Nu ştiu de multe publică Emerson despre club sau dacă încă bseşte matrimonialele ca faţadă, deci hotorăsc să păs-p discreţia.

: — Ce e în neregulă cu firma lui?

j – Ştii ce fac ei acolo, Charlie! Haide, nu o face pe loasta!

— Nu o fac pe proasta, răspund eu.

Chiar atunci o văd pe sora mea mai mică în partea lălăită a curţii şi mi se strânge inima. Stă în faţa casei Luna dintre prietenele ei, amândouă uitându-se la Betoane când îşi ridică privirea şi îl vede pe Beau cobo- Bnd din maşină.

K: Rahat!

— Hei, ştrumfule! Vrei nişte pizza? strig eu.

Ea îşi mută privirea de la mine la Beau înainte să patine din cap.

Nu, mulţumesc!

Regretul mă loveşte puternic. Sophie este deza-Bagită de mine şi urăsc asta. Nu l-a plăcut niciodată pe Beau, deci cu siguranţă nu o să ni se alăture la pizza.

— Haide, iubito! spune Beau, cuprinzându-mi fcnerii cu un braţ, iar eu simt că Sophie se uită la noi

când dispărem în curtea din spate, în(|r direct spre casa de oaspeţi.

Toată fiinţa mea îmi spune să anulez tot duc acasă şi să uit că s-a petrecut vreodată. în ma Beau are aşteptări în seara asta şi chiar nu vreau nevoită să îl dezamăgesc. Pentru că nu o să se întâm V nimic între noi.

în urmă cu două ore, credeam că o să mă apropii mai mult de Emerson.

Când intrăm în mica mea locuinţă, mă uit la telefon, căutând orice semn de la Emerson, dar nu văd nimic. Beau se aşază pe patul meu şi pare mai vesel decât înainte, încât aproape îmi pare rău că trebuie să ii spun că seara asta nu o să se termine cum vrea el.

- O să mă schimb cu alte haine, îl anunţ şi mă îndrept spre baie, dar mă apucă de mână înainte să ajung acolo.

— Charlie, stai!

Brusc, sunt în poala Iui. Şi nu spun numic. De ce nu spun nimic?

— Nu voiam să fiu singur cu tine doar pentru sex, spune el, iar eu fac ochii mari.

— Beau, noi nu...

— Chiar mai vreau o şansă. Ştiu că am fost un iubit de rahat. Pur şi simplu aveam probleme cu tata.

îmi relaxez umerii şi mă cuprinde compasiunea.

~~ De ce nu mi te-ai destăinuit?

A Nu Pomenesc faptul că m-a înşelat deoarece atunci se încinge situaţia şi devine imposibil să-l fac să vorbeascasau recunoască sincer ceva – orice. Ştii că tau esteadn.ăcfiatnde N" Voiam

- Nu e un ciudat, răspund eu

_ E posibil să fie chiar un star de filme porno sau proxenet, Charlie. Toată afacerea lui se roteşte în 1 sexului şi al perversiunilor. Nu este normal...

- Totuşi, este normal, îl contrazic eu, încercând scap din braţele lui, dar el mă ţine strâns.

Nu-mi place că nu mă opun mai mult. Şi parcă el ci nu mă aude în timp ce tot vorbeşte despre cât de grozitor este tatăl lui. Mi se ridică fierea în gât.

- Şi credeam că, dacă el este pervers..., poate că unt şi eu. De aceea... am făcut ce am făcut.

îmi înţepeneşte spatele.

- Vorbeşti serios? izbucnesc eu. îl învinuieşti pe tatăl tău pentru că m-ai înşelat? Ai lăsat o colegă nouă de serviciu să ţi-o sugă în camera de relaxare deoarece tatăl tău e

Văd cum se gândeşte la răspuns, dar acum sunt atât de furioasă, încât îmi vine să ţip.

— Ţi-am spus că aia a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. Ţi-am spus că treceam printr-o perioadă dificilă şi...

- Beau, ne-am despărţit dintr-un motiv. Nu ne potriveam...

— Iubito, am nevoie de tine.

Mă trage mai aproape, băgându-şi faţa în gâtul meu şi totul pare nepotrivit. Iubito, am nevoie de tine? De când îmi spune el „iubito”? Şi cu siguranţă nu a avut niciodată nevoie de mine.

Asta se termină chiar acum. Mă îndepărtez în sfârşit de el şi mă ridic în picioare. Beau pare dezamăgit, încruntându-se şi strângând din buze.

— Nu ai nevoie de mine, Beau. Trebuie să te matunzezi, continui eu. Sau poate ai doar nevoie de cineva să te pună la punct, deoarece nu mai revin

la ce a

— Despre ce naiba vorbeşti?

- Vorbesc despre cum nu m-ai făcut niciod mă simt bine în pielea mea când eram împreună v** beşti despre cât de grea a fost viaţa ta... Ei bine, ai vat-o pe a mea? întreb eu, fluturând din mâini.’

— Te-ai schimbat, spune *el* strâmbându-se, jareiJ râd.

— Da, probabil că da. Pentru că, dacă tu crezi că tatăl tău este un pervers, atunci şi eu sunt perversă.

El se ridică grăbit, făcând ochii mari.

— Charlie... spune şi simt un avertisment în tonul lui. Ai fost în clubul ăla?

— Da... Am *fost şi* nu mi-e ruşine.

Am nevoie de toată forţa ca să-mi ţin spatele drept şi să mă uit mândră în ochii lui Beau când spun asta. El mă studiază, asimilând noua informaţie, ca şi când şi-ar imagina că mă supun la toate perversiunile care crede că se petrec la club.

Aş vrea să îi pot spune mai multe, dar îmi dau seama că nu mai contează ce crede Beau. Charlie cea din urmă cu patru luni nu ar fi recunoscut *niciodată* asta, şi poate că, dacă Beau mi-ar fi spus despre tatăl lui când eram împreună, i-aş fi împărtăşit părerea. Dar asta s-a întâmplat înainte ca Emerson să-mi deschidă ochii. Nu faţă de club – ci faţă de mine.

Acum am pe cineva care mă preţuieşte, care vede ceva la mine când mă priveşte, ceva ce eu nu am văzut

toareşiÎrferfă mă Să mă simt “teligentă, atrăgă- nie al iXlÎoS de

— Spune-mi adevărul «u- . ~ culci cu tata? c^,ar acum, îmi cere el. Te

Pufnesc, scuturând din cap.

Nu răspund eu convinsă, deoarece nu mă culc rson, dar îmi doresc să o fi făcut. Beau... Inspir ■ ^”'‘nainte să continui. Te iubesc. Probabil că o să te

'mereu deoarece ştiu că există ceva bun în tine, ittll€SClatia noastră nu o să funcţioneze. îmi pare rău! daF r Mă aştept să izbucnească, însă nu o face. Cred că

I afectează că a aflat că Charlie merge în clubul de Jn schimb, pare resemnat.

- Ai pe altcineva, nu-i aşa?

Pentru o clipă, sunt luată prin surprindere. Asta a ‘nteles din ce-am discutat? Nu-i răspund şi este suficient 'ca să-i confirm bănuielile. Există oarecum altcineva. Şi poate că nu este o relaţie – la naiba, probabil că nu o să fie niciodată o relaţie –, dar mie îmi convine. îi urmă- Îresc o clipă expresia ca să mă asigur că nu bănuieşte că acel cineva este tatăl lui, dar el nu mai spune nimic. Pare doar... trist.

După ce m-am despărţit de Beau, am rămas în sfârşit singură şi mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit... să fiu eu. Deoarece nu existam în preajma lui. El exista ca centrul universului, iar eu eram umbra lui.

1 — Lasă-mă să te duc acasă, spun eu, atingându-i braţul.

Beau confirmă din cap fiind foarte serios.

Sophie nu mai este afară când plecăm, dar îmi doresc să fi fost. Vreau să îl vadă plecând, ca să ştie că situaţia nu este de fapt cum pare a fi.

în maşină, Beau este tăcut. Casa mamei lui este în partea celalaltă a oraşului; locuieşte într-

o vilă demodată. Nu i-am cunoscut pe părinţii lui înainte să ne despărţim, dar până şi ideea de a o cunoaşte pe femeia asta care a fost cândva căsătorită cu Emerson mă face să simt micături pe piele. Când intrăm pe aleea casei, el înţe-peneşte pe scaun.

- Cred că tata o să fie dezamăgit, spune el ,,ar încep să intru în panică.

— De ce?

— în mod clar încerca să ne împace, Charlotte adaugă el chicotind.

îmi rosteşte numele la *fel ca* Emerson, imitându-şj tatăl. Şi nu prea ştiu cum mă face asta *să mă simt.*

Ciudat. Mă face să mă simt ciudat.

— O, da, şi mie mi s-a părut *la fel.*

Un fapt pe care deocamdată îl ignor intenţionat, căci mă enervează prea mult să mă gândesc la asta.

— Poate cândva o să îmi revin suficient încât să te merit, spune el uitându-se la bord şi mi se frânge inima auzindu-1.

Tot timpul am crezut că nu sunt suficient de bună pentru Beau, iar acum... totul s-a schimbat.

întinzându-mă peste scaun, îl îmbrăţişez.

Am să te susţin mereu.

era «iî? îmbrăJ>Şează şi el înainte să *deschidă porti-*
pleacă Sfre U?a *^trare. Privindu-l cum*
onală, Emerson şî Bea^lT^ E *cu celălalt. Şi* *av*â *a**
război *n^u_se* *cu ei înşişi şi* unul zată, asta spune “ vedere
Emilia mea *dezorgani-*

că Emerson încerca să n gandesc la ce a *spus, şi anume*
gândesc la asta, cu atât Cu cât mai mult nlâ
Crede că este singurul mU * enervez.
cum *rTmâ* *atra<SiTa faCe Sacrificii- Se poartă*
cum rămâne cu mine? *n* , J’ar afecta J .
fiul lui, de parcă ar fi atâ?^e eă nuXÎ“’ ** ’ . Nu contează ce
Xj
învăţat să urmăresc ce vreau?U? Nu e< este 1
este cel care m-a

Cu cât mai mult mă gândesc la asta, cu atât mai mft enervez. Intrând pe autostradă, mă trezesc că WU ieşirea spre casa mea şi merg pe următoarea. Poate j nebunie, dar este imposibil să mă duc acasă când ^/gândesc la atâtea lucruri pe care abia aştept să i le spun.

REGULA NUMĂRUL 23:
Dacă nu reuşeşti nicicum,
cere politicos!

Tremur. S-a înserat, iar eu stau în faţa verandei Ini Emerson, ştiind ca urmează să-i vorbesc şi tot nu ştiute o să spun. Simt ceva, dar nu găsesc cuvintele cu care să le asociez. Tot ce ştiu este că m-am săturat să nu am ce vreau – şi îl vreau pe el.

Lumina de pe hol se aprinde chiar înainte să deschidă uşa. îmi ţin fruntea sus şi mă gândesc la ce sa spun.

- Charlotte? întreabă el când mă vede. Unde este Beau?

— L-am condus acasă.

— De ce?

— Pentru că nu-l mai vreau.

— Nu spune asta! izbucneşte *el.*

— Ai citit formularul? L-am completat. L-ai citit? A Un mic rid îi apare între sprâncene, Emerson fiind “ T* ¿£DftlZ ?e bom^neala mea. înainte să poată direct snn»hîrnU M r”38’ dau buzna înăuntru şi merg în urma mea, iar când de acum câteva ore, drn- *căm P∘ar!? tinuta de* serV1C]U dezvăluindu-i pieptul şi părul este <^escbeia^’ ating, să-mi trec degetele prin\n ?ne2eu,e∗ vreaU sâ de pe piept? Acum îmi *place*

părul

El ridică mâna ca să-şi maseze fruntea, părând ^enuat când îmi vorbeşte:

- Charlotte, chiar nu putem face asta. Formularul, supunerea, nimic. Nu putem.

- De ce nu? răspund eu.

în caz că păream că îmi protejez sentimentele, nu o mai fac.

- Eşti iubita fiului meu! rosteşte cu atâta disperare şi nelinişte pe chip.

- Fosta iubită! răspund strigând.

- Chiar contează? Mă face mai puţin ticălos dacă este actualul sau fostul tău iubit?

— Cum rămâne cu ce vreau eu? De ce mă refuzi? întreb strigând.

- Nu ar fi trebuit să te angajez. Totul a fost o greşeală.

îşi atinge părul, uitându-se la podea, iar eu rămân iară cuvinte, prea tristă ca să fiu supărată şi prea supărată ca să fiu tristă.

— De ce zici asta?

Deodată, îşi lipeşte trupul de al meu, cuprinzân- du-mi cu o mână spatele şi cu cealaltă maxilarul. Faţa lui este la doar câţiva centimetri de a mea când şopteşte:

— Deoarece nu m-am aşteptat să fii atât de perfectă. Nu ştiam că o să fie atât de greu să nu te ating. Iar apoi am venit în ziua aia şi te-am găsit în genunchi... închide ochii, lipindu-şi fruntea de a mea. Isuse, Charlotte! Habar n-ai ce-mi faci.

— Ba da. Pentru că-mi place cum mă simt când sunt cu tine. Văd că mă doreşti şi cât mă adori. Câţi oameni ajung să simtă asta cu cineva? De ce mi-aş refuza aşa ceva?

~~ Niciodată nu am putea sa spunem nimic nimă- nui, răspunde el, mutându-şi privirea la buzele mele.

Nu ar putea fi o relaţie adevărată. Meriţi mai mu,t decât să fii secretul murdar al cuiva.

Ştiu că are dreptate şi că, la un moment dat să mă urăsc pentru decizia impulsivă, dar în clipa nu-mi pasă.

- Vreau orice pot să obţin, răspund eu. Te doresc? Abia rostesc cuvintele înainte ca el să mă sărute. Se petrece atât de repede, încât ne pierdem în curentul nuclear de buze, limbi şi dinţi, lihniţi de dorinţă. Gura lui are gust de burbon; ma sărută cu mişcări prelungişi puternice ale limbii care mă fac să simt fluturi în stomac.

Practic levitez, încercând să ţin pasul cu mişcarea lacomă a gurii lui. Şi când geme cu buza mea de jos între dinţi, murmur şi eu. Am nevoie de el ca de oxigen, inhalând la fiecare mişcare a limbilor noastre, când ne mâinile ni se ating şi ne pipăim cât de mult putem.

Aşa cum am bănuit, mă simt ca-n Rai când îi simt trupul musculos. îmi trec mâinile în sus şi-n jos pe spatele lui, savurând senzaţia pe care mi-o oferă pe sub cămaşa mulată de bumbac. în clipa asta, nimic nu-l înfăţişează pe Emerson ca pe un bărbat cu douăzeci de ani mai mare decât mine. Şi nu mi se pare că nu-l merit pentru că nu-i de nasul meu. Pare că ne potrivim, după o aşteptare de câteva luni şi care merită fiecare secundă chinuitoare de dorinţă.

Stau cu spatele lipit de perete când mă sărută pe gât. Emerson abia respiră. Este ca un om lăsat să moară de foame şi căruia i s-a oferit în sfârşit o masă. Mă apucă lid când mir " • *Că' jn®?urându-mi picioarele în jurul ŞoSS din

gând după el. eu izbucnesc, str

— Fata mea vrea asta nu » « n face din nou. '

şa? murmură când o

- Da! strig eu, trăgându-l r^nt *
Pentru încă un sărut.

- Atunci treci în genunchi şi scoate-1!

Nimeni nu s-a mai pus vreodată în genunchi mai rcjx'de decât o fac eu acum. Căldura mă loveşte în intestine doar Ia sunetul comenzilor lui sexuale. Vreau mai mult – am nevoie de mai mult. Vreau ca Emerson Grant sâ mă domine aşa cum nu a mai făcut-o niciodată, să-mi spună toate lucrurile obscene pe care vrea să mi le facă şi pe care vrea să i le fac eu. O să mă supun la toate comenzile, fără ezitare. Vocea lui este ca lava care-mi curge pe şira spinării şi eu sunt o supusă moleşită, dornică să fac tot ce-mi spune.

Sunt atât de nerăbdătoare să-i ţin mădularul în mână, încât mă chinui să-i deschei fermoarul în timp ce el îmi mângâie uşor părul. Brusc, am o senzaţie ciudată: nu-mi vine sa cred că se întâmplă asta şi, totodată, îi mulţumesc lui Dumnezeu că în sfârşit se petrece – sentimentul creat e unul de euforie carnală şi entuziasm.

Când în sfârşit îi deschei nasturele şi fermoarul, văd vârful mădularului care aşteaptă, roşu şi zvâcnind, ieşind prin partea de sus a boxerilor mulaţi. Coborând uşor elasticul, studiez lent priveliştea. Mă uit la mădularul lui Emerson Grant, la doar câţiva centimetri de faţa mea.

— Acum ce fac? îi şoptesc uitându-mă în sus şi privindu-l excitată.

Bărbatul zâmbeşte înainte să-şi muşte buza.

— Ce vrei să faci cu el?

Imitându-l, îmi muşc şi eu buza.

— Vreau să-ţi sug mădularul, spun pe un ton dulce, prefăcându-mă inocentă.

El se apleacă şi-şi apropie chipul de al meu.

— Trebuie să îmi ceri frumos.

— Domnule, îi şoptesc pe buze, pot, te rog frumos, să-ţi sug mădularul?

Emerson mormăie, strângând pumnul în părul meu în timp ce mă sărută cu atâta forţă, încât mă doare.

— Eşti fenomenală!

Lauda lui îmi încălzeşte pântecul. Chiloţii mei sigur sunt deja leoarcă şi jur că ar fi de ajuns doar să fiu atinsă pe clitoris ca să am orgasm. Credeam că momentul de pe hol a fost cel mai pasional pe care l-am trăit vreodată, dar asta era înainte să-l cunosc mai bine pe Emerson Grant.

Cu mâna încă în părul meu, se îndreaptă şi îmi împinge faţa spre vintrele lui. Trăgând betelia şi mai jos, îmi trec limba de-a lungul mădularului, ajungând la vârf şi cuprinzându-l cu buzele. El suspină şi îşi împinge şoldurile. îmi place reacţia lui şi vreau să-l fac să aibă mai multe. Aşa că-i ling scula fără întrerupere, tachinându-l doar ca să-l simt încordat şi să-l aud gâfâind.

Când deschid în sfârşit gura şi îi iau mădularul pe limbă, geme atât de tare, încât simt vibraţiile.

— La naiba, Charlotte!

Da. Am nevoie să-l aud mai mult, gândesc în timp ce-mi mişc capul în sus şi-n jos, găsindu-mi propriul nproJi1 u^n.d?'1 penisul cu salivă. Când îmi atinge să intre maî^dâ măŢînec ^ac ° pauză înainte să-l las şi sunt aDroanp^î ax un mornent dat, nu mai respiră mea. Nu am mai scu'îpaUau dea.drumul în &ura face-o pentru el. Aş ffce orice en^ 3CUm'

în loc să-şi dea drumu/Tr?1™ strigăt gutural şi mă ridică Hp GURA MEA' SCOATE UN

— încă nu! zice aspru sărutându-mă pe gură cu o nnfts m* duce sPre birou,

Puu. p. W„„

Cu o smucitură rapidă, o sfâşie arU a a de mijloc. 202 ’ ncand nasturii prin

rx Imediat îmi smulge şi sutienul. Suspin când ^ra lui îmi găseşte sânii.

Îmi frec şoldurile de el când mă muşcă uşor de sfârcul drept. îmi mângâie celălalt sân cu mâna, trăgând de sfârcul sensibil şi aprinzându-mi corpul ca un joc de artificii.

— o, Dumnezeule... suspin eu.

Coborând, îmi ridică fusta ca să găsească chiloţii de dedesubt.

— întinde-te! îmi ordonă senzual, aşadar o fac.

Mă uit la tavan şi parcă-s beată; vederea mi se înceţoşează şi-i simt faţa lui Emerson între coapse. Cu nasul băgat în umezeala chiloţilor, inspiră adânc.

Vreau să fiu conştientă de mine. în oricare altă situaţie sau cu oricare alt bărbat, aş face-o, dar cu el, îmi permit să simt fără să mă gândesc prea mult la miros, că au trecut câteva zile de când m-am epilat, sau dacă este cumva jenant că sunt atât de excitată.

— Dumnezeule, eşti udă toată, şopteşte el. îşi strecoară degetele sub betelia chiloţilor şi-i smulge cu o nerăbdare violentă. Şi nu ezită înainte să-şi treacă limba lată peste deschizătură cu un geamăt lacom. Eşti delicioasă!

Jur că nu se dezlipeşte ca să respire şi nu ştiu cum de nu s-a sufocat după cel puţin cinci minute în care mi-a lins lacom păsărică. Sunetele pe care le scot nu seamănă cu altele pe care le-am mai scos. Nu mă prefac şi nu mă forţez cu Emerson. Totul este atât de minunat!

— O să-mi dau drumul, gâfâi eu cu picioarele lipite de urechile lui.

El murmură şi mai tare, trimiţând vibraţii fine direct în vaginul meu. Când simte că încep să-mi

tremure coapsele, îşi strecoară un deget în vaginul m şi-mi suge nerăbdător clitorisul. eu

întâi unul, apoi două degete înăuntru, pe care le îndoaie exact cât trebuie, iar eu îmi amintesc de pune- tul ăla G greu de găsit, de care până ieri nici măcar nu ştiam că există. Totul pare prea mult şi insuficient totodată, ca şi când nu aş mai suporta încă o secundă, dar nici nu vreau să se oprească vreodată. O să izbucnesc sau o să mor sau o să ţip sau aşa ceva. Apoi, el măreşte ritmul şi mormăie lacom între picioarele mele.

Corpul îmi explodează de plăcere. Cu mâinile în părul lui, am orgasm şi-mi ridic şoldurile de pe birou, începând să pierd noţiunea timpului. Corpul meu e pri- zonierul euforiei câteva ore în loc de câteva secunde, iar când încep să îmi revin din orgasmul care nu vreau să se termine, simt un bâzâit slab în degetele de la mâini şi de la picioare.

Emerson se ridică în picioare şi se şterge la gură.

— Eşti foarte frumoasă când ai orgasm, mormăie şi mă sărută pe abdomen, apoi pe sâni.

Conştientizez vag că deschide sertarul şi scoate ceva. Când îmi ridic privirea, deja îşi pune un prezervativ.

— Trebuie să ţi-o trag acum, şopteşte pe gâtul meu.

Excitarea îmi loveşte vaginul ca fulgerul. Chiar dacă abia am avut orgasm, mai vreau. încrucişându-mi gleznele în jurul taliei lui, mă uit în ochii lui Emerson când îl trag spre mine.

— Sunt gata!

. Vârful mădularului se apasă pe vulva mea umedă când îmi pune picioarele pe braţele lui Şi cu o smu- citura rapidă, mă trage în mădular bifând i A • ....
pi«. Ţipătul cre-n,; i„. p.
du-mă cu privirea, se împinge puternic, oprindu-se

doar după ce mă penetiează complet, doar ca să-l scoată şi să-l bage din nou. îmi îndoi degetele de la picioare şi apuc biroul cu mâinile. Plăcerea penetrării este atât de intensă, încât îmi vine să plâng.

începe să mărească ritmul, mormăind la fiecare împingere, şi orice loc atinge în mine pare un cod ascuns şi neexplorat al extazului, deoarece simt că o să am din nou orgasm. Cu picioarele mele pe braţele lui, se izbeşte în mine fără oprire. Sunt extaziată, dar de data asta diferit, mai puţin intens, însă mai mistuitor... şi atât de plăcut.

- Iar am orgasm! strig eu, iar el continuă în acelaşi ritm în timp ce stau întinsă cu ochii închişi pierdută în extaz.

Ridicându-mă, mă sărută pe gură cu o muşcătură dură.

- Deschide ochii, Charlotte! îmi ordonă el, iar eu mă supun. Dumnezeule, îmi place să ţi-o trag! murmură când privirile ni se întâlnesc.

îl cuprind de gât cu braţele, privindu-i chipul când mi-o trage. Memorez expresia plăcerii de pe faţa lui, sunetele pe care le scoate când geme la fiecare mişcare. Eu îi fac asta, îmi reamintesc. îl înnebunesc şi îl fac să-şi piardă controlul, iar el o ştie.

Privindu-ne în ochi, mi-o trage mai profund şi mai repede, gemetele lui devenind ţipete de plăcere, îmi înfig unghiile în spatele lui când mă agăţ de el. Când ejaculează, camera practic vibrează de la sunetele pe care le scoate.

Rămân fără cuvinte şi îl privesc fără să mă gândese la nimic. Momentan sunt cuprinsă doar de emoţii ' satisfacţie, adorare şi dorinţă. Foarte multă dorinţă.

îl sărut din nou, lipindu-mi pieptul de al 1lui, S1mţindu-i bătăile rapide ale inimii în timp ce gafaim

amândoi. Şi când ne îmbrăţişăm, spun o rugăciune în minte:

Dumnezeule, Te rog ca bărbatul ăsta să fie singurul care mi-o trage tot restul vieţii, pentru că este imposibil să existe cineva mai bun!

REGULA NUMĂRUL 24: E mult mai plăcut să lucrezi când ţi-o tragi cu şeful tău sexy!

Charlotte

Emerson mă duce pe braţe în camera lui, unde mă dezbracă atent până rămân goală în faţa lui. Apoi se dezbracă şi el. înainte să urce în patul imens, mă sărută din nou, de data asta cu blândeţe.

Trăgând pătura, îmi face semn să urc şi, când mă trezesc cu trupul imens şi gol deasupra mea, zâmbesc. Cum s-a întâmplat asta? Şi de ce sunt atât de fericită?

Când mă uit la el, mă gândesc la cât de multe s-au schimbat în ultimele două luni. Cum au evoluat sentimentele mele pentru el. Când am încetat să-l consider prea bătrân? Prea inaccesibil. Prea... tatăl lui Beau?

Căci acum îl consider al meu. Ceva... al meu, nu ştiu. Mai mult decât şeful meu, dar nu numai iubitul meu.

Domnul meu.

De data asta nu ne grăbim. în schimb, stă deasupra mea, coatele lui încadrându-mi chipul când îmi mângâie părul şi mă sărută pe obraji, gât şi piept. Ne-am potolit arşiţa, dar nu ne-am satisfăcut apetitul.

Caută în noptieră un alt prezervativ, iar eu urmăresc cum şi-l pune, cu ochii fixaţi la felul în care degetele lui îl derulează peste mădularul tare. Când se apleacă din nou deasupra mea, mă ia în braţe, strângându-mă

când mă penetrează. Şi, în tot timpul ăsta, corpul i se mişcă languros şi senzual, buzele noastre sunt lipite şi inimile bat la unison.

Probabil că am adormit deoarece mă trezesc după două ore, culcuşită la pieptul lui Emerson. El este treaz şi mă mângâie pe spate în timp ce citeşte ceva pe telefon.

— Cât e ceasul? întreb eu.

— Abia e trecut de miezul nopţii, îmi răspunde el, sărutându-mă pe frunte.

— Probabil că ar trebui să plec, spun eu, dar chiar dacă o zic, îl strâng mai tare în braţe şi nu mă pot imagina ridicându-mă din patul lui cald.

Când îşi coboară privirea la mine, văd o urmă de nemulţumire în ochii lui.

— înţeleg. Nu aş vrea ca mama ta să-şi facă griji.

Ceva din replica lui mă face să mă simt minoră. Am 21 de ani şi, cu toate că e o casă de oaspeţi în curtea din spate, tot locuiesc oarecum cu mama. Sentimentul neliniştitor că nu îl merit pe Emerson revine.

— Sunt sigură că deja doarme, deci nu e mare lucru, dar trebuie să lucrez mâine.

îi zâmbesc cu buzele lipite, iar zâmbeşte şi el, mân- gâindu-mi abdomenul gol cu mâna lui catifelată şi mare.

— Mâine cred că poţi să vii un pic mai târziu.

— Nu vreau. O să fiu aici devreme.

— Bun!

. în sfârşit mă forţez să ies de sub pătură şi să îmbrac din nou fusta.

arătând ^re^u^un trebuie să conduc aşa, spun eu, arătandu-, camaşa mea care acum nu mai are nasturi.

- Imposibil! zice el, strâmbându-se.

Complet dezbrăcat, se dă jos din pat şi se duce la şifonier de unde scoate un tricou. Nu ştiu ce culoare sau are tricoul, deoarece mă concentrez la fundul gol al lui Emerson Grant.

Se întoarce spre mine, iar eu fac un efort să nu mă holbez la goliciunea lui. Adică... tocmai am avut chestia aia în gură. De ce ar trebui să mă ruşinez acum?

— Eşti bine? mă întreabă când observă că nu fac nicio mişcare ca să iau tricoul de la el.

Strâng din buze şi-mi ridic privirea la faţa lui.

— Sunt bine.

El râde când îmi scot cămaşa şi o înlocuiesc cu tricoul lui. Spre dezamăgirea mea, îşi pune din nou boxerii negri înainte să mă conducă spre uşă.

- Aş vrea să poţi rămâne, îmi şopteşte îmbrăţişându-mă.

Inspir parfumul pielii lui, al tricoului pe care îl port şi-mi doresc acelaşi lucru.

- Şi eu.

- Dar abia aştept să te văd în genunchi dimineaţă, îmi zice în şoaptă şi simt un fior pe spinare. îmi ridic privirea la el, cu poftă trupească în ochi. Să porţi ceva sexy mâine, Charlotte!

- Da, domnule!

- O să ne distrăm mult, adaugă el, iar cuvintele alea zăbovesc în mintea mea tot drumul spre casă şi chiar după ce urc în pat, retrăind fiecare clipă perfectă din seara asta.

în dimineaţa următoare, port ţinuta care îi

place foarte mult – bluză transparentă şi fustă mulată. Probabil niciodată nu am fost mai entuziasmată să merg la

lucru, însă presupun că nu am anticipat nicicând că o să mi-o trag la serviciu şi o să am mai multe orgasme.

Descui uşa şi intru când ajung la el acasă cu cinci minute mai devreme. Nu este în birou, iar eu mă gândesc să îl caut prin casă, dar ştiu că ar prefera să mă găsească aşteptând.

După ce îmi scot sacoul şi pantofii, iau perna de pe scaun şi mă aşez în mijlocul camerei. îngenunchez taman când îi aud paşii îndepărtaţi, undeva în casă.

Cu privirea plecată, corpul meu se înviorează de anticipare când aud ţăcănitul pantofilor lui pe podea. Emerson tace o clipă înainte să vină spre mine, atingân- du-mi bărbia şi ridicându-mi capul, astfel încât să mă uit la el – exact la fel ca în prima zi.

— Ce fată cuminte, şopteşte el, iar eu îi sorb cuvintele care sunt un val de serotonină pentru sufletul meu.

îmi transmit că sunt în siguranţă, adorată, preţu-ită, şi că nu am nicio grijă.

El se aplecă şi îşi lipeşte uşor buzele pe ale mele. Este un sărut rapid şi blând şi deja îmi doresc mai mult. După ce se îndreaptă, se duce la birou.

— De acum o să ai nevoie de mai mult somn, Char- lotte. Dacă o să stai în oraş până la unu noaptea, trebuie să rămâi acasă până Ia zece a doua zi, ai înţeles?

— Da, domnule! spun eu mieros.

— Deşi aş prefera să nu umbli deloc pe străzi noaptea. Poate că ar trebui să iei în calcul opţiunea de a rămâne până dimineaţă.

Zâmbesc în sinea mea, cu ochii încă fixaţi la podea.

— Da, domnule!

Când stau în genunchi, iar el este „domnule”, nu Emerson, îşi joacă rolul foarte bine. Doar puţin diferit de

cine este în mod obişnuit, îmi place puterea pe care o emană. Mă face să mă simt... cumva. Nu ştiu cum să

—„

Lfinesc sentimentul ăsta, e ca şi când el este totul şi imic nu există dincolo de camera asta. Nu am alt scop, îLa ce mă face să mă simt cu adevărat liniştită. Niciun J^scop înseamnă şi lipsa grijilor. Nicio plată la casă sau soră mai mică şi chinuită. Niciun tată plecat de acasă, Eicio familie dezorganizată. Şi niciun fost iubit. Aici, suntem doar eu şi el. Sarcinile mele sunt simple şi satis- fecătoare – să îi fac pe plac domnului. Nici măcar nu îmi finai pasă ce ar spune cineva sau ce ar crede despre aranjamentul nostru. Mă face fericită.

— Vino aici, Charlotte! îmi porunceşte, iar eu mă Rârăsc supusă spre el. Ridică-te în picioare!

Mă ridic în picioare, păstrându-mi privirea în | pământ. îmi pipăie bluza în jos, trimiţând un val de L excitare prin trupul meu.

îmi atinge un nasture şi chiar sper că nu are de r gând să-l smulgă la fel ca ieri, pentru că o să rămân fără bluze. Descheie primul nasture.

— O să-ţi scot asta azi. Este în regulă?

Dau nerăbdătoare din cap.

— Foloseşte cuvinte, Charlotte! înghit în sec.

— Da, domnule!

Şi mi se usucă gura când îmi descheie bluza, nas- ; ture cu nasture, şi o scoate de pe mine până rămân în t feţa lui doar în sutien şi fustă.

— Şi asta? întreabă când îşi trece degetele peste pielea mea, deasupra fustei. Trebuie să mă forţez să mghit din nou.

L . ~~ Da, domnule, răspund eu, de data asta mai mult

îmi face semn să mă întorc şi îmi descheie fermoa- lisând fusta să cadă pe podea. Aerul rece

din biroul 8lrn* atinge fundul şi mi se face pielea ca de găină.

El tace o clipă, eu stând cu spatele, în timp ce degetele lui îmi ating delicat braţele şi aştept să îmi ordo^ Sunt pregătită să mă aplece peste birou sau să mă pu^ în genunchi.

Mă sărută uşor pe umărul stâng, făcându-mă să mă încălzesc între picioare.

— Treci la treabă! îmi spune şi mă loveşte uşor peste fund.

— Da, domnule! răspund eu, muşcându-mi buza ca să nu zâmbesc prea larg.

Se dovedeşte a fi dificil să mă concentrez la lucru, dar reuşesc să citesc câteva e-mailuri şi să trimit documentele fiscale de care avea nevoie contabilul în primele câteva ore de muncă. Simt cum mă priveşte Emerson din când în când. Mă urmăreşte cu o privire lacomă, dar nu mă uit la el, savurând atenţia lui în timp ce lucrez.

Când îi aduc cafeaua, îmi atinge picioarele goale, trecându-şi degetele peste interiorul coapsei şi facân- du-mă să vreau să explodez, dar îmi joc rolul.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule? întreb cu un mic tremur în glas.

Mă înnebuneşte intenţionat. Nu ştiu dacă acum se joacă cu mintea mea pentru că asta nu face parte din fantezia lui cu secretara sau dacă doar creează tensiune. Poate după program, când renunţăm Ia roluri, o să putem să ne ducem în camera lui şi să facem lucruri scandaloase. Deşi, dacă sunt sinceră, sper oarecum să facă sex cu secretara. Presupun că este o fantezie pe care nu ştiam că o am.

— Momentan, asta e tot, Charlotte.

Numele meu se rostogoleşte pe limba lui ca mătasea care alunecă printre degete. Nu-mi mai pasă că nu-m! spune Charlie. Mă face să cred că sunt doar a lui şi mu place asta.

înainte de prânz, lasă pixul pe birou. Mă uit la el sj văd ce nu e în regulă.

- Azi mi-e greu să termin ceva, Charlotte. Mă disceci şi nu mă pot gândi decât la cât de frumoasă este păsărică dintre picioarele tale. Se apleacă şi se încruntă şiret la mine.

Schiţez un zâmbet.

- îmi pare rău, domnule. Pot să vă ajut cu ceva?

- Da. De ce nu vii aici să citeşti e-mailul ăsta pentru mine? rosteşte el într-un fel care îmi spune că o să facem ceva mai mult decât să citim un e-mail.

- Da, domnule! răspund eu, împingând scaunul în spate şi venind spre el.

El îşi atinge uşor coapsa, facându-mi semn să stau în poala lui.

în clipa în care mă aşez pe piciorul lui, mă apucă de talie cu mâna stângă, ţinându-mă lipit de el. Deja este excitat şi-i simt pe fund erecţia. îmi mişc uşor şoldurile ca să mă fac comodă, ştiind că asta o să-l înnebunească puţin.

Cu mâna dreaptă, deschide un e-mail.

- Citeşte-1! e ordinul lui.

înghit, aplecându-mă şi făcând ce mi-a spus.

- Domnule Grant, găsiţi în ataşament formularul de taxe pentru contractorii dumneavoastră independenţi. Vă rog să citiţi instrucţiunile de aici pentru mai multe informaţii. Vă mulţumesc, Miles Ward, CPA.

- Apasă pe adresă, adaugă Emerson. Mă mângâie pe stomac, atingându-mă pe sâni şi strângându-l pe cel drept. Apăs pe adresă şi se deschide formularul de taxe. Citeşte-1.

— Pe tot? întreb eu.

El îmi ciupeşte sfârcul drept, iar eu ţip.

— Mă iei la întrebări, Charlotte?

— Nu, domnule! răspund eu.

în mod clar este un limbaj fiscal şi foarte n] deci nu prea ştiu ce scop are asta. Chiar trebuie totul acum? De parcă ar ţine minte? afle

Totuşi, fac aşa cum îmi spune.

- Formularul 1099, venituri diverse, pentru toate persoanele cu care faceţi afaceri, pe care le-aţi plătit în anul...

Degetele de la mâna lui stângă îmi intră în chiloţi şi îmi ating clitorisul. înţepenesc deoarece mă simt foarte bine după câteva ore în care am aşteptat să fiu atinsă. închid ochii şi murmur la atingerea lui.

— Continuă, mormăie el, oprindu-se. înghiţind

neliniştită, deschid ochii şi mă supun.

— Fiecare persoană de la care aţi reţinut taxa pe venit după regulile de reţinere, indiferent de suma plătită...

Mă opresc din citit când bagă un deget, alunecând uşor prin umezeală. Scot un mic geamăt de plăcere.

— Continuă, Charlotte!

Când citesc următorul paragraf de jargon monoton, mi se pare că mi-e greu să respir, ca să nu mai zic sa vorbesc. îşi bagă adânc degetul în timp ce îmi mângâie delicat cu mâna clitorisul şi de fiecare dată când încerc să îmi legăn şoldurile ca să simt mai multă frecare, îmi opreşte corpul apucându-mă strâns de şolduri.

Abia dacă mai citesc corect; sar cuvinte şi mă mişc deoarece ştiu sigur că nu este atent Ia nimic din ce menţionează documentul ăsta de la Fisc, dar ştiu că încearcă să mă testeze.

Citeşte din nou ultima parte, mormăie când mă freacă şi mai tare cu degetele, băgându-le în mine fără

să mă lase să mă mişc niciun centimetru.

_ Toate firmele... care raportează că satisfac par-ii cerinţele, să raporteze... La naiba, sunt prinsă între şi iar! în ceea ce priveşte un cont din US..., mi se Jge vocea,... pentru scopurile capitolului patru, aşa sunt descrise în secţiunea de regulamente unu...

patru-

Am orgasm. Mă ţin de birou şi mi se înceţoşează privirea.

- Citeşte în continuare, mormăie el.

Ţip.

- Patru... punct cinci... secţiunea şase.

- La naiba! strigă el.

Ridicându-se grăbit, mă apleacă peste birou. Caută un prezervativ în sertar, scoate unul şi îşi desface cureaua. Gâfâi pe biroul lui, păsărică pulsându-mi de la orgasm şi aşteptând nerăbdătoare să-i simtă mădularul.

Cu o mişcare rapidă, îmi dă jos chiloţii subţiri de bumbac şi mă penetrează dur, strivindu-mi corpul de birou. Dumnezeule, ce bine mă simt când mă umple! Ţipetele mele piţigăiate umplu camera când mi-o trage neîndurător. îşi înfige degetele în coapsele mele în timp ce-şi izbeşte corpul de fundul meu.

- Uite ce îmi faci, Charlotte, mormăie el, părând un om distrus. Stai aici, în chiloţii ăştia de curvă. O faci intenţionat, nu-i aşa?

— Da, domnule, suspin eu, apropiindu-mă de alt orgasm.

îmi place versiunea asta dezlănţuită a lui Emerson, foarte diferită de şeful serios care este de obicei. Şi îmi place că-l fac şi mai mult să fie aşa.

— îţi place să ţi-o trag pe biroul meu, târfuliţo?

Vocea lui este încordată şi ştiu că o să ejaculeze.

[s]imt obscenă şi-mi place să mă înjosească.

- Da, domnule! aproape ţip de la valul de senzati’ pe care le simt în corp.

— Eşti o târfuliţă, nu-i aşa? mormăie el.

— Da, domnule!

- Asta primeşti pentru că mă ispiteşti. Spune-mi că-ţi pare rău, Charlotte!

Mişcările lui devin tot mai dure, făcându-mă să ameţesc în timp ce am orgasm şi jur că mi se ridică picioarele de pe podea. îmi tremură corpul, păsărică zvâcnind în jurul mădularului său.

- îmi pare rău, domnule! strig eu gemând, cu respiraţia tăiată.

Loviturile lui de pedeapsă încetinesc atunci când ejaculează gemând zgomotos şi, la doar o secundă după ce termină, mă ia în braţe. încă în mine, mă întoarce şi mă sărută atât de pasional, încât aproape mă topesc. Braţe puternice mă cuprind de talie, strângându-mă tare.

Ar trebui să mă simt atât de bine pentru că îmi doresc prea mult? Nu doar sexul, deşi e minunat. Dar felul în care mă face Emerson să mă simt, atât de sigură şi iubită. Adică... abia m-a făcut târfuliţă şi tot mi se pare ca nu-mi vorbeşte niciodată condescendent sau că mă umileşte, nici măcar când jucăm roluri unde chiar îi sunt inferioară.

Totul pare ireal de ironic. Ca şi când nu ar trebui să funcţioneze, dar funcţionează. Şi ştiu că e doar un lucru temporar şi nu ar trebui să mă ataşez, dar în sinea mea sper că Emerson o să treacă peste faptul că am ieşit cu fiul lui şi o să lase relaţia noastră să devină adevărată.

Şi, când vine vorba de speranţă, chiar ar fi trebuit sa-mi învăţ lecţia până acum. întotdeauna se termină cu

dezamăgire.

REGULA NUMĂRUL 25:

Dă-i ocazia să te surprindă

şi o va face.

- Nu crezi că sunt puţin cam mare pentru o *piñata?* întreabă Sophie în timp ce stau cocoţată pe o scară în mijlocul patinoarului.

- Ăăă... Sunt cu şase ani mai mare decât tine şi o să lovesc chestia asta şi o să-mi placă fiecare secundă.

Ea îşi dă ochii peste cap. Când cobor, admirăm munca mea.

- Cred că arată minunat!

— Arată ca un penis uriaş cu herpes, răspunde ea, iar eu suspin.

Râde când o împing cu cotul.

— E o ciupercă! Am lucrat la ea toată noaptea.

— În primul rând, este o ciupercă otrăvitoare şi cred că partea de sus ar trebui să fie mult mai mare.

- Ei bine...

- Glumesc! râde ea, îmbrăţişându-mă şi strângându-mă cu putere. îmi place!

— Mulţumesc! îi spun şi o îmbrăţişez şi eu.

- în plus... o s-o lovim până ies chestii din ea, deci poate să fie şi un pen...

— Sophie Underwood! strig eu. Ai 15 ani! Vorbeşte frumos!

Chicoteşte când fuge spre masa unde mama ar atl jează gustări şi băuturi. îmi bâzâie telefonul în buzu na. rul de la spate şi îl scot.

_ 0 să-i spun mamei ce ai zis! strig la sora m ea când deschid telefonul ca să mă uit la mesaje.

îmi creşte pulsul când văd numele lui Emerson. Mesajul lui mă face să mă opresc o clipă.

Trebuie sâ vii imediat.

îi răspund repede.

De ce? Ce s-a întâmplat?

Mi-e dor de tine. Ar trebui sâ discutâm despre lucratul în weekend. Doar nu te aştepţi sâ-mi citesc singur e mailurile două zile la rând.

Zâmbetul mi se întinde de la o ureche la alta şi ştiu că arăt ca o idioată când stau acolo şi zâmbesc atât de larg, încât mă doare.

O sd vin diseară, răspund eu.

Ce faci acum?

Trebuie să mă gândesc o clipă la ce să-i răspund. Am vorbit cu Emerson despre viaţa mea personală, dar asta a fost când eram doar o angajată. Totul s-a schimbat. Nu ar trebui să fiu atât de neliniştită să îi mai împărtăşesc ceva. Nu este ca şi când am avea o relaţie. Doar ne-o tragem – mult — şi ocazional ne jucăm de-a şeful şi secretara.

Dar cu toate partidele de sex şi preludiul, mi se pare ciudat să pomenesc despre lucruri din viata normală. El vrea să mă vadă goală şi să mi-o

tragă pe b>rou, dar n pasa de viaţa mea de acasă sau ce fac să mă distrez? Vreau să spun că da, însă asta sper eu

Intenţionez să-i dau o replică uşuratică, de genul Mă gândeam la ce mi-ai făcut ieri”, dar nu asta îmi ¡criu degetele. în schimb îi trimit...

Pregdte^sc petrecerea pentru ziua de naştere a surorii mele, la patinoar. Azi împlineşte 15 ani.

Este linişte o vreme. Nu văd niciun mesaj. Niciun text sau fotografii.

Duc scara înapoi în debara şi când închid uşa, îmi vibrează telefonul.

La ce orâ e petrecerea?

La trei. O sâ se termine pânâ la şase şi o sâ vin.

Sunt sigură că sora mea o să fie ocupată să stea cu prietenele ei. Are doar două prietene ale căror părinţi le lasă să rămână la noi acasă peste noapte, iar ea le-a invitat pe amândouă în seara asta, deci ştiu că o să fie ocupată când am să plec pe furiş.

Emerson nu îmi răspunde, dar petrecerea este pe cale să înceapă, aşa că abia observ. înainte să-mi dau seama, le dau patine prietenelor ei şi coordonez dansul. Patinoarul e aglomerat sâmbăta, iar avantajul de a fi prieteni de familie cu proprietarul este că avem tot locul la dispoziţie pentru petrecerea lui Sophie.

Când mă uit la ea şi văd că zâmbeşte larg între două fete la fel de ciudate, trebuie să îmi reprim impulsul de a plânge. Este nedrept câte probleme a trebuit să înfrunte în ultimii câţiva ani. Agresată la şcoală. Abandonată de propriul tată.

Ştiu că sora mea îşi face griji pentru mine şi aş vrea să nu-şi facă. M-a văzut într-o relaţie proastă şi de-a lungul unui an în care m-am simţit ca o ratată, ^ta mă face să mă întreb ce ar crede despre Emerson.

L-ar accepta, chiar dacă nu ştie ce se întâmplă în tele uşilor închise? Sigur, el mă tratează ca pe un ob^ când vreau să o facă, dar când nu jucăm jocuri, este afectuos şi iubitor.

- De ce zâmbeşti? întreabă mama când îmi aduce un pahar alb de plastic plin cu suc.

— Sunt fericită când o văd zâmbind, spun eu dând din cap spre Sophie.

— Da, şi eu. Ea se întoarce spre mine. Ştii... să te văd zâmbind mă face şi pe mine fericită.

îmi îndrept atenţia spre mama.

— Bineînţeles. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că... ai zâmbit mult în ultima vreme.

încerc să mă port nonşalant, să ignor asta.

— Ei bine, situaţia e bună. Am un salariu frumos, Sophie se descurcă bine. Tu pari mai puţin stresată.

— Îhî, răspunde ea peste marginea paharului.

— Unde vrei să ajungi?

— Eşti sigură că nu este cineva...

— Mamă! Nu fac decât să mă duc la muncă şi să vin acasă. Unde aş putea să cunosc un tip?

Ea râde şi zâmbeşte şiret când încearcă să-şi ascundă faţa.

— Ziceam şi eu. Ai privirea unei fete care tocmai şi-a...

— Te rog să nu termini propoziţia aia!

— Sunt asistentă la urgenţe, Charlie. Crezi că o mică discuţie despre sex mă scârbeşte?

— Isuse! mormăi, ascunzându-mi faţa cu mâinile, în timp ce încerc să-mi revin din groaza faptului că mama a zis că arăt de parcă mi-am tras-o bine, ea spune:

_ Asemenea bărbaţi nu vin des la patinoar.

_ Ce? întreb eu, ridicându-mi capul.

Scrutez camera şi mi se opreşte inima când îl văd Emerson Grant traversând patinoarul ca şi când nu cel mai ciudat lucru din lume. Ce nai...

Dintr-un motiv oarecare, mă ascund după tej- hea. ta scurt ^mP ^UP^ ce ma ^as Pe 8enunc^t îmi dau seama că e o idee stupidă să mă ascund.

- Ce faci? îl cunoşti?

Daca rămân ascunsă, poate o să plece. Ce caută aici? Chiar a fost un pas mare să îi spun despre petrecerea surorii mele. Sunt foarte sigură că nu sunt pregătită să le cunoască! Şi cum rămâne cu Sophie?

- întreabă de tine, adaugă mama. Mătuşa ta Shelly tocmai i-a arătat unde să vină.

La naiba! Poartă-te natural, Charlie!

Când mă ridic în picioare, încerc să par nonşalantă, dar el se uită imediat la faţa mea. Fireşte că mă încântă că îmi dă atenţie. Este ca şi când aş sta sub o lampă cu ultraviolete, absorbind căldura. El schiţează un zâmbet.

- Ei bine, bună! spune pe un ton nonşalant pe care nu l-am mai auzit.

— Bună! mă bâlbâi eu jenată.

Mama îşi drege glasul, prinsă în schimbul nostru priviri.

0, Emerson, ea e mama mea, Gwen. Mamă, el este- şeful meu... Emerson.

Mama întinde nerăbdătoare o mână, zâmbind.

" Mă bucur să te cunosc!

" Facerea este a mea, Gwen!

Phv Se bucură de încă un moment lung în care-

1

ş e Pe Emerson ca şi când ar fi un reper

naţional.

în cele din urmă, se uită din nou la mine.

— O să văd dacă Sophie are nevoie de ceva, spu ea,
lăsându-ne să discutăm. ’ ne

Imediat ce mama se îndepărtează, mă încrunt la Emerson.

— Ce naiba faci aici?

El râde, ca şi când ar fi ştiut că o să mă enervez. Ca şi când i-ar plăcea să mă vadă nervoasă.

— Ai spus ora trei. Ştiu că nu am fost invitat, dar voiam să te văd în mediul tău.

Bine, e chiar drăguţ din partea lui! La naiba, de ce este atât de drăguţ? Aveam o înţelegere: să păstrăm secretul şi să ne distrăm când putem. Dar acum a cunoscut-o pe mama şi el arată al naibii de bine în tricou şi blugi!

Mă aplec peste tejgheaua lăcuită şi îmi apropii faţa de a lui.

— Bine, ascultă!

încă rânjeşte îngâmfat, iar eu vreau să îl lovesc
şi sa îl sărut în acelaşi timp.

— Aici sunt Charlie, nu Charlotte, bine? Fără
„da, domnule” şi secretare aici.

— Bineînţeles, râde el.

Mi se pare ironic să fiu eu cea care îi dă ordine lui Emerson Grant, dar presupun că deja nu mai suntem în mediul nostru, aşa că totul dispare. Şi lui i se pare amuzant. îşi coboară privirea la buzele mele. Ridic repede un deget.

— Şi nimic de genul ăsta! Eşti şeful meu.

— Ei ştiu...

— Că eşti tatăl lui Beau? Nu, dar sunt sigură că
o să afle până la urmă.

Chipul lui rămâne relaxat, afişând un mic
zâmbet, şi mi se pare foarte ciudat. Nu seamănă nici
pe departe ȷ şeful pe care îl văd în fiecare zi, dar

cumva îmi place, u am mai văzut niciodată latura asta a lui Emerson şi lise pare că e doar o altă parte din el de care mă bucur umai eu.

- Deci, dă-mi voie să o cunosc pe sărbătorită, daugă el, atingând tejgheaua.

Simt un strop de îngrijorare în stomac. Am încrelere în Emerson, dar dacă nu se poartă perfect cu ea? ün un simţ înnăscut să o protejez pe Sophie, dar mă şi :em că, dacă el încurcă treburile, nu o să-l mai pot privi a fel.

Emerson se întoarce spre patinoarul unde Sophie şi prietenele ei se rotesc în jurul a ceea ce se vrea a fi o *piñata.*

- Lasă-mă sa ghicesc, spune el. E cea cu părul albastru?

Chicotesc.

-Da.

îi fac semn când ne vede că ne uităm, concentrându-şi imediat privirea la Emerson. Are aceeaşi expresie gânditoare pe care o afişa mereu pentru Beau, în schimb, se apropie şi se opreşte lângă zidul scund cu o faţă zâmbitoare şi plină de pistrui.

— Hei, ce se întâmplă?

— Sophie, el e... prietenul meu, Emerson. Emerson, ea este sora mea, Sophie.

îi urmăresc expresia când îi întinde ceva.

- La mulţi ani, Sophie!

îi întinde un plic mare şi mov, iar eu încerc să mi-l paginez mergând pe culoarul unei drogherii, cumpă-rând o felicitare pentru o fată de 15 ani. Zâmbesc.

” Mulţumesc! radiază ea. Pot să-l deschid?

Bineînţeles! răspunde el.

Sophie deschide felicitarea cu flori moVstral toare şi zâmbeşte în timp ce o citeşte. O deschidea cade ceva. Când o ridică, mă încrunt la el 5‘din mari, presupunând că i-a strecurat nişte bani CU °cl"

— Chiar nu trebuia să...

— O, Dumnezeule! strigă Sophie.

Când ţopăie ţinând o bucată de hârtie, o întreb:

— Ce ai acolo?

— Două bilete Ia festivalul de animaţii!

— Ce? strig eu, luând hârtia.

Şi nu sunt doar două bilete obişnuite, sunt bilete VIP.

— Emerson!

— Mulţumesc foarte mult! strigă Sophie, ţopăind pe patine.

— Dar... de unde ai ştiut? întreb eu, complet uluită.

— Mi-ai povestit despre asta când te-am angajat.

Rămân cu gura căscată. îmi amintesc ziua aia, când trăncăneam şi credeam că nici măcar nu este atent. Chiar asculta. Simt fiori pe braţe când mă uit la bilete, apoi la el.

Oare ştie măcar cât de mult înseamnă asta pentru mine? Că, după ce mi-am reparat maşina, chiar nu-mi mai permiteam să cumpăr bilete VIP, în ciuda salariului pe care mi-I oferă el? Ştie că înseamnă mai mult decât orice faptul că m-a ascultat şi şi-a amintit după atâtea săptămâni?

A îmi apar lacrimi în ochi şi mă întorc repede, alun- gandu-le clipind.

lui *Sophie?* *6 aSta?* întreabă mama duPă ce aude reacţia ix «“a?»2

“ ™ •»' .sîX*,“",XS;

Kipn de sentimentul că dp<!- . ''AUD*MA

el este incredibil de nprfl . . >Qtul estP ■

aTOM'"“"«, iar

«»*<i».în,ca,pâM

- Punct de

rrn$, nu fi

Pot Păstra.

REGULA NUMĂRUL 26:
Nu te teme de cuvinte obscene.

Charlotte

— Emerson, vii cu noi la film diseară? întreabă mama după petrecere, în timp ce el ne ajută să scoatem din maşină toate cadourile primite de Sophie.

Fac ochii mari. Eu şi Emerson aveam planuri destul de clare acasă la el după petrecere, aşa că-i transmit din priviri să refuze, dar degeaba:

Spre mâhnirea mea, el răspunde repede „Mi-ar face plăcere!”, iar expresia mea se transformă în una care spune: „Ce naiba?”

însă apoi zâmbeşte, iar eu nu văd zâmbetul ăla prea des, şi este unul foarte frumos.

— O să merg cu maşina ta, îi spun eu când Sophie şi cele două prietene ale ei urcă pe bancheta din spate a maşinii mamei.

Iar eu cu siguranţă nu ratez privirea şireată de pe chipul mamei când dispar cu el spre parte din spate a parcării, unde şi-a lăsat maşina. După ce urc, ne uităm cum se îndepărtează maşina mamei înainte să mă apuce de ceafa şi să mă tragă spre el.

Ne sărutăm cu forţa unui cuplu care a aşteptat exact clipa asta câteva ore, toată dorinţa acumulată revărsându-se într-un sărut foarte pasional peste consola maşinii. Buzele lui sunt nemiloase şi stăruitoare,

»ndu-mi gura şi abia lăsându-mă să respir. Ei am nevoie de aer. Am nevoie doar de el.

L [C] El îşi coboară mâinile spre sânii mei, dar când L tind mâna spre umflătura din blugii lui, mă apucă de Echeietură.

- Nu cred că este o idee prea bună, zice mormă-

I ind pe buzele mele.

f – Eu cred că e o idee minunată!

- Vrei să ţi-o trag pe scaunul din faţă al maşinii, în faţa trecătorilor, ca să ajungem amândoi la închisoare? ¡Pentru că, daca îl atingi, exact asta o să se întâmple.

- Merită, mormăi eu, întinzând din nou mâna.

— Poartă-te frumos, Charlotte!

Faptul că mi se adresează pe celălalt nume mă face să mă supun imediat. Ca şi când ar suna dintr-un clopoţel, poate să mă îmblânzească spunând un singur ?cuvânt şi cu o uşoară schimbare a vocii. Şi deodată, sunt Supusa lui.

Retrăgându-mă bosumflată, mă sprijin de scaun.

— Ştii, nu este nevoie să rămânem la film în seara asta.

— Ştiu.

— Atunci, de ce o facem?

îşi întinde mâna peste consolă şi mă strânge de coapsă.

— Pentru că îmi place să te văd cu familia ta şi îmi place familia ta.

Când demarează, vreau să îi spun că doar înrăută- ! ţeşte situaţia. Trebuia să păstrăm secretul ăsta şi ar trebui să acceptăm că relaţia nu o să funcţioneze niciodată. Trebuia să fie doar sex.

a Când ajungem acasă, mă încordez aşteptând clipa [ln] care intră înăuntru. îmi place casa noastră, dar este [casa] familiei. Este puţin haotică de obicei, dar acum în

ea sunt trei adolescente foarte entuziasmate, iar asta nu e pe placul lui Emerson.

O găsim pe mama în bucătărie, ocupată să facă floricele şi gustări în timp ce fetele se adună în sufragerie, alegând un film. Ele aleg un desen animat japonez, *Spirited Away,* sincer unul dintre preferatele mele, dar o să-i placă lui Emerson? Nu par să mă pot relaxa deoarece sunt prea ocupată facându-mi griji ca o să observe vasele de la micul-dejun, murdare, în chiuvetă sau grămada de rufe care este încă morman pe scări, aşteptând să le adune Sophie. Şi mama nu încetează să-i dea târcoale, iar eu vreau doar să îl scot de aici.

Apoi, mă uit la faţa lui. Zâmbeşte din nou. Relaxat şi râzând cu mama, în timp ce ea îi povesteşte întâmplările ei preferate de la camera de gardă, cele amuzante, bineînţeles.

Şi brusc, nimic nu mai are logică pentru mine.

Toate laudele lui Emerson, felul în care îmi spune că sunt perfectă şi fără cusur şi bună... era doar el care juca un rol. Nimic nu era adevărat. Iar dacă era, ce părere are acum despre viaţa mea reală? Nimic din toate astea nu e perfect sau fără cusur. Este o harababură. Şi de obicei accept asta, dar pentru el nu pot fi şi Charlotte şi Charlie. Nu trebuia să vadă niciodată nimic din toate astea, aşadar de ce nu o ia la fugă? Cum o să revin luni în rolul lui Charlotte, când el ştie cum sunt eu de fapt?

După ce gustările sunt gata şi filmul e pregătit, fetele se aşază pe podea, iar mama stă pe fotoliu, lăsând canapeaua pentru mine şi Emerson. El stă într-un capăt, cu o gleznă pe un genunchi în timp ce se sprijină de coti- eră. Este prea atrăgător

ca să fie în sufrageria mea. Mult prea atrăgător.

Când ne uităm la film, pare cu adevărat fermecat, dar îl surprind cum mă priveşte din când în când, ca şi când aş fi mai interesantă decât filmul. La un moment

îşi sprijină braţul de spătarul canapelei, iar eu mă iese sprijinindu-mă de el până când chiar ne culcu- mama la doar câţiva paşi distanţă.

Ca întotdeauna, ea oricum adoarme după cincisprezece minute. Şi imediat ce apare genericul, fetele leaca în camera lui Sophie. Emerson întoarce capul spre mine în camera slab luminată. Mă uit la el şi este ' atât de linişte şi un moment atât de intim, încât pare aproape ireal.

Se apleacă şi mă sărută pe frunte.

Repet: îl urăsc foarte mult. De ce îmi face asta?

Când se îndepărtează, îmi şopteşte:

- Vrei sa-mi araţi camera ta?

îmi scapă un râset. Glumeşte. Doar ca pare că aşteaptă un răspuns.

- Ce-ar fi să ne întoarcem la tine acasă? Pot rămâne peste noapte.

El mă mângâie pe obraz.

- Vreau să văd camera ta.

- Dar este o casă mică de oaspe...

- Arată-mi, îmi spune cu un deget pe buzele mele.

Fără să o trezesc pe mama, ieşim tiptil din sufragerie şi mergem spre uşa din spate. Nu pot să nu mă gândesc la cât de proastă e ideea asta şi încerc să-mi amintesc dacă mi-am pus hainele murdare în coşul de rufe sau dacă sunt încă împrăştiate pe podea.

Când ajungem la uşa biroului meu, mă înghesuie din spate, cuprinzându-mă de talie şi sărutându-mă pe gât. Dumnezeule, crede că o s-o facem aici? în acelaşi pat pe care îl am de la 15 ani?

în clipa în care intrăm, începe să se uite împrejur, Ca Şi când chiar i-ar plăcea locul.

— Nu e mare lucru, spun eu.

Luându-mă de mână, mă trage spre el şi mx pe gură. Are un gust foarte bun şi vreau tot ce plă în clipa asta, dar nu aici. ntân>.

- De ce eşti atât de neliniştită? întreabă cuprinzându-mă cu braţele. e*'

— Nu sunt neliniştită... doar că...

— Crezi că vârsta mea a deranjat-o pe mama ta?

— Glumeşti? Mama este cea mai de treabă. Acum dacă ar fi fost tata aici... spun eu, imaginându-mi cum o ia razna la ideea că sunt cu un bărbat cu câţiva ani mai tânăr decât el. E bine că nu o să mai afle.

— Mi-am dat seama. în orice caz, câţi ani au părinţii tăi?

— Nu o să-ţi răspund la întrebarea asta, zic eu, apucându-l de faţă şi trăgându-l pentru încă un sărut.

Indiferent cât de neliniştită sunt, corpul mi *se destinde* la atingerea lui, nerăbdător să capete mai mult.

Dar, de fiecare dată când încerc să îl trag spre pat sau spre uşă, el rămâne pe loc. în schimb, începe să se uite la fotografiile înrămate din bibliotecă.

Fotografii cu mine... adolescentă.

— O, Dumnezeule! Te rog, încetează! strig şi încerc să le pun cu faţa în jos, dar el se împotriveşte.

— Vreau să văd.

Bineînţeles că el câştigă, fiind mai puternic, aşa că se uită la toate.

Când ajunge la o fotografie cu mine şi Sophie când am *fost la Disneyland în copilărie, îngheţ.*

— Asta e drăguţă. Cine este? întreabă el.

în fotografie, Sophie avea şase ani, iar eu, 12. Părul albastru pe care îl are acum era tuns scurt. Cu un tricou albastru cu Olaf, pantaloni scurţi şi tenişi cu luminiţe, înţeleg de ce Emerson a trebuit să întrebe cine este în j

ppntru că, atl,nc^ c^nd se uită la ea, vede un

l^reunu-lpotmW-

E Sophie, răspund eu, luând fotografia şi uitân- 41101

Mă încordez, aşteptând reacţia lui. Cred că e posi-

* . unj întrebări sau să le evite complet, deoa- b'1 ^Xează. în schimb, îi simt braţele în jurul taliei şi Sue pe ureche.

p Rămân cu privirea la fotografie şi rememorez aCea Z-

Părinţii ne-au dus de ziua ei pentru că era obse- tă de Frozen. Obsedată! Un detaliu pe care l-ar nega şi astăzi deoarece bineînţeles că acum este un clişeu.

El râde la urechea mea.

însă amintirea fericită mă întristează căci, după câţiva ani, când Sophie şi-a schimbat numele şi le-a spus părinţilor adevărul despre sexualitatea ei, creând o prăpastie în familia mea – una pentru care se învinovăţeşte pe nedrept.

- 0 protejezi foarte mult, mormăie el ca şi când ar fi ceva curajos sau lăudabil.

Ca şi când, dacă faci ceea ce trebuie, dacă iubeşti necondiţionat pe cineva, ar fi ceva minunat.

- Trebuie să o fac. El ne-a părăsit din cauza...

înghit în sec. Dumnezeule, nu vreau să plâng, nu aici, într-un moment atât de frumos, şi cu siguranţă nu în faţa lui! Dar ceva din felul în care mă strânge mai tare mă face să mă simt în siguranţă, ca şi cum mi-aş putea deschide sufletul fără a fi vulnerabilă.

- N'u înţeleg cum de oamenii nu se pricep deloc la dragoste. Cum şi-a putut răni propriii copii din cauza

ignoranţei lui egoiste? Cum poţi pretinde că iubeşti pe cineva şi să îl răneşti atât de mult?

— Aia nu e dragoste.

întorc capul ca să îl *privesc în ochi. Acel bat chibzuit care s-a încruntat la mine când* palmă ştie, deodată, cum e cu *dragostea. Bineînţe!^* ştie. Am văzut cum lucrează ca să îl readucă pe Bea* viaţa lui, cum se învinovăţeşte pentru ce îmi face mie U °

- Văd cum te porţi cu ea, cât de minunată eşti cu familia ta, Charlotte.

Clatin repede din cap.

— Nu, fac *doar ce ar trebui... întrerupându-mă, el* mă apucă *de bărbie şi mă trage mai aproape.*

— *încetează! Nu te mai desconsidera. Pariez* că mama şi sora ta nu cred *asta. Sunt sigur că ele cred, ca* şi mine, că eşti minunată.

Căldura îmi inundă *trupul şi mă înmoi. Emerson Grant crede că sunt minunată.*

— *Sunt varză, îl contrazic eu. Uite unde locuiesc!* Sunt stângace, uitucă şi *dezordonată...*

El mă sărută pe gură în *timp ce murmură:*

— *Eşti perfectă! Apoi se retrage şi se uită serios la mine, vorbindu-mi pe un ton misterios şi tăios. Acum,* nu mă mai contrazice!

Faţa şi umerii mi se *relaxează imediat. Las fotografia înrămată pe raft când vin în braţele lui.*

— *Da, domnule! răspund eu.*

— *O să te fac să* uiţi toate *lucrurile rele pe care le-ai spus despre tine. Iar dacă te prind că mai spui* aşa ceva, *o să fii pedepsită. înţelegi?*

Simt o vibraţie sub piele, de frică sau entuziasm, sau poate că doar sunt prinsă în acest moment şi de tot ce mu spune el. Răspund repede, dând aprobator din cap.

îmi cuprinde faţa cu mâinile când ridică o sprân- j şi.şi
înclină capul spre mine.

~ În cuvinte, Charlotte!

- Da, domnule!
- Bravo, şopteşte el, cu fruntea lipită de a mea.

Apoi zâmbeşte şi pare că scena s-a terminat şi suntem din nou doar noi.

Cât îmi dă părul pe spate şi mă uit la el, încercând sj-mi dau seama ce e cu noi. Ce suntem? Oare simte ce simt şi eu? Pentru că acum inima mea pare plină, şi este înfiorător. Cândva, Emerson o să mă părăsească fie pentru că n-o să mai fiu noutate, fie pentru că fiul o să revină în viaţa lui, iar eu n-o să mai am loc acolo. Ştiu că o să doară ca naiba când o să vină ziua aia şi nu ştiu dacă o să fiu vreodată pregătită pentru asta.

Aproape ca şi când ar putea să-mi simtă gândurile haotice şi pline de teamă, Emerson mă sărută pasional. Brusc, sunt ridicată în aer şi dusă în patul meu nefăcut. Cu picioarele înfăşurate mele în jurul taliei lui, se aşază în mijloc şi mă întinde pe perne.

- Chiar nu trebuie să rămânem aici, mă bâlbâi eu. Ne putem întoarce la tine acasă...

Buzele-i coboară pe gâtul meu când se împinge între picioarele mele, alungând toate cuvintele şi gândurile raţionale din mintea mea. Expir gemând.

- îţi place? murmură el pe pielea mea.
- Îhî...

— Vrei să o fac din nou?

- Da, te rog! Oftez.

întinzându-se deasupra mea, îşi freacă din nou m
dularul tare de mine, excitându-mă. Ceva din mişcarea asta»
din felul în care îşi mişcă trupul, mă tensionează cu
promisiunea unei partide de sex şi gem din

îi cuprind talia cu picioarele când mă sărnw clavicula, coborând spre piept. Ridicându-mi căni * mi-o scoate peste

cap. aşa-

— Spune-mi ce mai vrei, Charlotte.

Înţepenesc. Vorbe obscene? Nu pot. Doar ideea de a le da glas mă încordează.

Emerson se opreşte şi se ridică, făcându-mă să tânjesc după atingerea lui.

— Aştept... mă tachinează el.

Unghiul ăsta, în care corpul lui masiv *se* înalţă deasupra mea, puternic şi intimidant, mă face să cred că visez. îl doresc. Vreau să preia controlul, să mă excite, şi în acelaşi timp să-mi folosească trupul pentru el. Şi da, sunt un milion de lucruri pe care mi-ar plăcea să le fac acum, deci de ce nu mă pot exprima?

De ce mă tem?

îmi acopăr faţa cu mâinile. Nu pot să cred că o să spun asta... cu voce tare... şefului meu... tatălui lui Beau.

— Charlotte...

— Vreau să te privesc, spun deodată, cu vocea înăbuşită de mâini.

— Să mă priveşti făcând ce?

— Ăăă... suspin eu.

E umilitor, dar chiar mi-a spus să îi zic ce vreau, deci asta fac. înainte să pot continua, se apleacă şi îmi ia mâinile de pe faţă.

Apucând ambele încheieturi într-o mână, le ţine deasupra capului meu, fixate de pernă.

— Charlotte, ascultă! Eşti o femeie isteaţa, frU' moaşă şi încrezătoare. Nu trebuie să-ţi spun eu ce vrei. Vreau să aud asta de la tine. Meriţi plăcerea la fel de tind Xl“ Crede-mă- nu weau d^ât să te aud ros- i" ¿Xî“ “■,,r ■* “,u‘

uit la el cu plini de dorintfi carnală. La M bărbatul ăsta! Sunt terminată. Distrusă pentru n*iba f°deoarece este imposibil să găsesc vreodată totd*^ de vârsta mea care să-mi poată vorbi aşa, care un b*1^ face mă simt aşa cum o face el.

*** Vreau să te privesc cum te atingi.

Mai încearcă, spune el, coborându-şi privirea la ine^ o sprânceană ridicată.

Trebuie să vorbesc mai obscen. Dumnezeule, de ce atât de greu?

- Mângâie-ţi mădularul pentru mine!
- Nu e rău, dar cred că poţi mai mult.

Vocea lui îmi dă încredere, aşa că-mi ridic şoldu rile când spun:

- Vreau să te văd cum te masturbezi până ejaculezi pe pieptul meu.

Faţa lui este la doar câţiva centimetri de a mea şi face ochii mari când mă aude. Isuse, nu pot să cred că tocmai am spus asta!

- La naiba, a fost excitant!

îmi eliberează încheieturile mâinilor şi se ridică din nou. în genunchi între picioarele mele, se concentrează la mine când îşi descheie blugii.

- Scoate-i şi pe ai tăi! îmi ordonă el.

îmi deschei repede pantalonii scurţi Şi îi cobor pe picioare. După ce îşi descheie nasturii, desface fermoarul» dar înainte să-şi scoată scula, trage de elasticul chi- loţilor mei.

” Şi ăştia. Lasă-mă să te văd!

După toate lucrurile pe care le-am făcut împre- , * de ce mă nelinişteşte atât de mult să fiu dezbrăcată . lui? îi scot, după care îmi desfac sutienul; stau insă pe pat ţn faţa j . gOa|j ţn lumina slabă a veiozei noptieră.

v„„ să-şi sconta mădularul, dar se opreşte. Ms ânzâiepe şolduri şi pân» 1« sâni şi se uită diferit 1« cor- pul meu Acnerati» se vede în ochii lui când mfl <ievn- rpA7‘\ din priviri.

_ U ce te gândeşti? întreb în glumă, însă el nu ^

'în^schimb, îmi sărută sânii, făcându-mă să mă arcuiesc şi

să uit cum mă cheamă.

- Deci spuneai că vrei să priveşti, nu? întreabă el, ridicându-se.

Trăgându-şi blugii în jos, îşi scoate în sfârşit mădularul, iar eu nu-mi pot muta privirea. Adică, n-am mai admirat niciodată o sculă, dar a lui Emerson este perfectă, desăvârşită doar de felul în care o cuprinde cu mâna lui mare, mişcând-o de la bază spre vârf şi strân- gând capul.

Cu ochii lacomi la mine, îşi linge palma, udându-şi mâna înainte sâ se mângâie din nou. Mă zvârcolesc în cearşafuri, simţind nevoia să îl privesc.

îmi mişc şoldurile şi-mi muşc buza.

— Fă-o din nou, şoptesc eu.

Mă simt foarte obscenă. Nu-mi vine să cred că i-am cerut asta şi că el o face, dar din clipa aia de pe hol, am prins gustul libertăţii şi îmi place foarte mult. Sentimentul ăsta de libertate, de a fi sexuală şi de a mă simţi bine fără să îmi pară rău creează dependenţă. Nu ştiu dacă o să mă mai simt aşa cu cineva în afară de Emerson, deci am de gând să mă bucur de asta cât de mult pot.

El gâfâie şi îşi mişcă mâna, sprijinindu-se în cealaltă pe mine în timp ce se masturbează lent. Mi se încălzeşte pântecul şi fac eforturi să nu-mi frec coanele indiferent cât de mult îmi doresc s-o fac P ’

— Mai repede, îi zic în şoaptă.

Emerson măreşte ritmul şi văd cum deschide gura d asta» cu ochii umbriţi de poftă trupească.

** – Atinge-te! îmi ordonă el, luându-mi mâna şi îndteptănd-0 spre picioarele mele desfăcute. Când îmi ating clitorisul cu degetele, dorinţa sporeşte. îmi prieşte degetele când le bag printre labiile umede şi le jétese pe clitoris. Practic este hipnotizat de mişcare.

- Trageţi-o! spune şi îşi mişcă mai repede pumnul.

Când bag adânc două degete în mine, gemem la unison. Apoi, încep să mă mişc odată cu el.

- Vreau să ejaculez pe tine, Charlotte!

- Fă-o! răspund eu.

îmi amân orgasmul şi ştiu că, imediat ce-o să fiu pregătită, aş putea cu uşurinţă să am orgasm odată cu el.

îşi trece mâna liberă pe şoldul meu ca să mă apuce strâns de coapsă şi îmi dau seama că se forţează să nu ejaculeze. Şi mai mult decât orice, vreau să îi văd faţa când îşi dă drumul pe mine.

— Fă-o, Emerson! strig eu. Ejaculează pe mine.

Ca la un semn, el murmură, trecându-şi vârful mădularului peste pântecul meu când un jet cald de spermă îmi pătează pielea. Expresia lui este perfectă – jumătate agonie, jumătate euforie.

După ce-mi încercuiesc apăsat de câteva ori clitorisul, am orgasm odată cu el. Muşcându-mi buza inferioară, îmi înclin capul pe spate şi mă las pradă senzaţiei.

Apoi mă sărută din nou, ridicându-mi faţa spre a lui. Mă apuc disperată de gâtul lui şi ne împletim limbile. | —La naiba, a fost incredibil! Tu eşti incredibilă! spune Emerson, gâfâind pe buzele mele.

Amândoi ne prăbuşim pe saltea, revenindu-ne. j LI se ridică şi dispare în baia mea mică, întorcându-se i după o clipă cu o cârpă udă şi caldă pe care o toloseşte ca . [8]ă cureţe cu. blândeţe, murdăria de pe abdomenul meu.

Când vine iarăşi lângă pat, mă aştept să îşi înche* pantalonii, să mă sărute de rămas-bun şi să plece, N* mă aştept să-şi scoată blugii, să-i pună pe un scaun şi dea la o parte cu piciorul lampa de lângă pat în timp ce urcă în pat lângă mine.

— Ce faci? întrebând râzând.

— Ce pare că fac?

— Chiar nu trebuie să...

— Charlotte! izbucneşte el pe un ton autoritar care mă face să tac.

Pe fereastra casei de oaspeţi intră câteva raze de lună, suficient cât să-i văd trăsăturile pe perna de lângă mine. Se uită la mine, mângâindu-mă pe şold şi spate pe sub pătură.

încerc să îmi amintesc dacă m-am simţit vreodată la fel de apropiată de Beau cum mă simt acum cu Emerson. Mi-am spus că este doar sex. Sunt deschisă faţă de el şi, astfel, mă simt apropiată de el, dar dacă nu este doar vorba de sex? Dacă este mai mult de atât?

— La ce te gândeşti? şoptesc din nou când mi se face somn, iar el mă trage mai aproape.

Mă culcuşesc la pieptul lui masiv şi în braţele puternice când mă sărută pe ureche. Poate că deja visez, deoarece nu-mi vine să cred ce răspuns îmi dă:

— Mă gândeam că nu te merit.

REGULA NUMĂRUL 27: întotdeauna este timp pentru una mică.

Emerson

- Trebuie să-ţi amintesc să te porţi frumos azi?

Charlotte îşi muşcă buza pe scaunul din dreapta când opresc în faţa clubului. Nu deschidem decât peste două ore, dar în seara asta organizăm primul eveniment al clubului şi trebuie să verific alte câteva detalii înainte să înceapă.

La serviciu a fost haos toată săptămâna. Prea multă muncă înseamnă că nu-mi pot petrece timpul făcând sex cu secretara pe biroul meu, aşa cum vreau. De fapt, amândoi am fost atât de aglomeraţi, că nu am apucat să ne atingem înainte de ora ora cinci, când de obicei reuşesc să i-o trag repede la etaj în timp ce telefonul sună în birou.

Cealaltă parte a săptămânii plină de muncă este planul pe care l-am făcut pentru Charlotte. Vreau să o învăţ multe lucruri pe care este nerăbdătoare să le înveţe ca supusă. Nu ştiu cine a zăpăcit-o atât de tare încât să o facă să creadă că nu e niciodată destul de bună, dar sunt unele tehnici la care mă gândesc pentru a schimba situaţia.

Când intrăm în club, este haos. O aud pe Maggie strigând ceva în spatele camerei şi Drake pare stresat cand îşi instruieşte oamenii să repare una dintre cuştile de pe marginea scenei. Garrett îmi zâmbeşte când îmi aruncă o

privire.

Aşa reacţionează el când este stresat, face $_0$ glumă din orice. Este enervant.

— Contrar aparenţelor, te asigur că totul este sub control, spune el plin de încredere.

— Pe naiba! răspund eu.

— Da, este un haos. Cuşca de pe scenă încă zdrăngăne, două dintre fete au spus că nu vin, iar oraşul ameninţă să ne anuleze autorizaţia pentru băuturi alcoolice, deci Maggie are o cădere nervoasă.

— Cum pot fi de folos? întreabă Charlotte înainte să apuc să zic ceva.

— Ei bine... Ce faci desearǎ la şapte? întreabă Garrett, mişcând din sprâncene.

Scrâşnesc din dinţi şi o împing în spatele meu.

- Nu!

— Relaxează-te, era o glumă! răspunde el râzând. Dar vreau să mă anunţi dacă te răzgândeşti. Membrii ar licita mult pentru tine, dragă.

O trage de una dintre buclele ei castanii, iar eu nu mi-am dorit niciodată să-mi rănesc cel mai bun prieten mai mult decât vreau să o fac acum. Cunoscându-l pe Garrett, ştiu că el nu flirtează. Aşa e firea lui. Vede cât valorează oamenii şi, prin urmare, e priceput la ceea face.

însă niciodată nu m-am deranjat atât de mult felul în care vorbeşte cu Charlotte. în apărarea lui, încă o consideră doar secretara mea.

Râsetul lui Charlotte îmi muta privirea de la Garrett.

- Eşti nebun! Nu mă vrei la licitaţia ta. O să se audă musca...

Enervarea mea îşi mută centrul de interes de la tt la Charlotte când mă încrunt la ea. Ştiu că glu- Garr te şi poate să râdă cu el cât pe tema asta, dar ştiu ce în spatele amuzamentului şi de asta scrâşnesc din dinţi doar contemplând ideea.

- Destul! mă răstesc eu, făcându-i pe amândoi să nu mai râdă. Intru direct în club şi-mi scot sacoul, ţ repar tot rahatul ăsta care pare să se ducă de râpă. Să trecem la treabă! le strig celor doi.

Le luăm pe toate pe rând şi, sincer, este partea preferată a slujbei mele. Mă duce cu gândul la începuturi când organizam evenimente, coordonând comercianţi, publicişti şi programe, înainte să încep să-mi petrec viaţa în spatele biroului, aşteptând să apară ceva distractiv.

Din când în când, o văd pe Charlotte alergând de colo-colo şi, în mare parte, i-o împrumut azi lui Maggie. Sunt ciudat de supărat pe ea dintr-un motiv anume. Bine, nu pe ea, ci pe comentariul din dimineaţa asta, care mi-a măcinat nervii toată ziua.

Cum naiba poate fi o fată atât de genială şi de frumoasă şi să se desconsidere?

Nenorocitul de taică-su nu a vrut să se poarte frumos cu ea niciodată, deci acum Charlotte nu poate accepta ideea că valorează ceva. îmi doresc să îl pot înfrunta chiar azi pe nenorocit. Mi-ar plăcea să îl bat pentru ce le-a făcut lui Charlotte şi lui Sophie.

— Ce vrei să faci cu fetele din seara asta? întreabă Garrett, când stau în birou şi citesc contractele.

— Câte avem? întreb eu.

— Şapte.

ta naiba! Este prima noastră licitaţie, cel mai ^Şteptat eveniment de la club, conform firmei de rela-

ţii cu publicul. S-a tot vorbit despre asta de când s-a

anunţat deschiderea clubului, ceea ce este mi nu (Lr şi nenorocitul dc detect.v ne tot agasează. P(J' iot la licitaţie timpul lor, nu serncii sexuale. Cel puţin nu public. Ce fac ele în timpul întâlnim e treaba lor.

Şapte pare un număr puţin cam jalnic pentru prima noastră licitaţie.

- Vorbeşte cu fetele pe care le avem. Poate că au nişte prietene. Măreşte-le partea la şaizeci la sută şi să tindem cel puţin spre douăsprezece, spun eu, sperând că e suficient.

- Ştii... răspunde Garrett, rezemându-se de tocul uşii. Mi se ridică părul pe ceafă ca şi când aş şti deja ce idee proastă vrea să-mi prezinte. Am vorbit serios în legătură cu Charlotte.

-Nu!

- Pari foarte protector... adaugă după o clipă de aşteptare.

îmi ridic privirea şi mă încrunt la el. De obicei nu-i ascund nimic lui Garrett. Suntem prieteni de mulţi ani, dar până acum nu am avut cu adevărat un secret. Nici măcar nu ştiu de ce îl păstrez pe ăsta atât de bine. Şi nici de ce o fac în continuare.

— Are doar douăzeci şi unu de ani.

— Practic toate au aceeaşi vârstă..

Pretind că sunt ocupat când de fapt citesc contractele din mână, uitându-mă metodic prin hârtii.

— Emerson Grant... te ataşezi de ea?

- încetează! mormăi eu.

El ridică mâinile, predându-se.

— Bine! Nu trebuie să^mi spui. Lasă-mă doar să o urc pe scenă... Să scot la licitaţie o oră din timpul ei în seara asta. Dacă este de acord, evident. Amândoi ştim 0 adun6 mulţi oameni, ca să nu mai zic de bani.

Nu este vorba de bani, dar ceva din ce tocmai a pune pe gânduri.

* Charlotte o sft atragă multă atenţie în seara asta pwitc că 0 stt vadă în 8Îârşit ce văd 9« eu, dar în

' % evident nu pot lăsa pe oricine să câştige o oră cu

* Şi imediat mă gândesc la cel mai bogat membru al

nostru-

- Ronan Kade o să ne aici în seara asta?

- Poţi conta pe asta, îmi răspunde Garrett.

La naiba! Asta o să mă coste o avere.

- Să o înscrii, îi răspund repede.

- Nu crezi că ar trebui să o întrebi mai întâi dacă vrea?

- O să discut cu ea! strig când ies val-vârtej din birou.

Charlotte o ajută pe Maggie să umple plicurile pentru eveniment. Fetele discută despre ceva, iar eu observ cum zâmbetul lui Charlotte dispare când se îndreaptă puţin mai mult în clipa în care mă apropii.

- Putem vorbi puţin, te rog? spun eu, făcându-i semn să mă urmeze în camera privată unde putem discuta. Când închid uşa, îmi dau seama de greşeală. Ochii i se luminează, uitându-se cu gura căscată la patul cu mătase neagră şi cătuşe, curele de mătase şi funii care atârnă de pereţi.

— Credeam că eşti prea ocupat azi... spune ea, întorcându-se din nou spre mine şi trecându-şi mâinile P^te pieptul meu.

La naiba, sunt prea ocupat, dar felul în care reac

la fanează la camera asta acum mă face să mă

trea

gan esc faptul că aş putea lăsa munca, evenimentul şi toa ba în clipa asta. Aş vrea să-i văd pielea frumoasa

albă pe mătasea aia neagră, legată de patul ăst. du-mă să-i fac lucruri păcătoase. ’

- Nu, spun eu, clătinând din cap. Te-arn aici deoarece chiar trebuie să discut cu tine. adus

- O, răspunde ea, retrăgându-se, dar nu 0] *să-şi* ia mâinile de pe mine. Poate că trebuie să vorb’ însă tot simt nevoia să o ating. Apucând-o de coate^ lipesc de mine.

— Ai să participi la licitaţie *diseară, spun* eu, ca *şi când aş fi* rupt un plasture.

Ea se încordează, încruntându-se la mine cu ochii mari.

— Nu pot...

Făcând-o să meargă cu spatele până ce atinge patul cu picioarele, o împing uşor până se întinde şi mă aşez peste ea. Nu pot să i-o trag acum, indiferent cât de mult mi-aş dori, dar o să fie timp mai târziu să ne distrăm puţin aici.

— Emerson, chiar nu pot să particip la licitaţia ta. îmi pare rău...

O fac să tacă sărutând-o şi împingându-mi coapsele în ea. Ea murmură drept răspuns. Dumnezeule, îmi plac buzele ei catifelate! Nu m-aş putea sătura niciodată de săruturile ei.

— Poţi şi o s-o faci!

Ea îşi trece mâinile peste coastele mele, trăgân- du-mă mai aproape în timp ce se întinde ca să mă sărute din nou.

— Ce, mai exact, scot la licitaţie?

— O oră din timpul tău.

- Asta-i tot? mă întreabă înclinându-şi capul.

Mă încrunt la ea.

— Te-ai gândit la altceva?

_Ei bine, oricine Poate nu? Ceea ce ^eanină că oricine poate câştiga.

- Da...

- Deci, ai fi de acord să mă laşi să petrec o oră cu bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc?

îmi studiază chipul, încercând să evalueze cât de mult îmi pasă că vorbeşte cu alţi bărbaţi – mult, ca să fim înţeleşi – însă ea nu ştie asta, iar eu nu mă pot ataşa de Charlotte mai mult decât sunt deja.

- Ştii, nu eşti obligată să faci nimic cu ei.
Şi depinde de tine ce vrei să scoţi la licitaţie.

Ea ezită din nou.

- Deci alte fete licitează mai mult?

0 sărut pe gâtul alb.

— Da. Unele fete o să scoată la licitaţie o oră într-o cameră sau o afişare în public.

— Asta nu înseamnă...

- Sunt chichiţe şi condiţii scrise cu litere mici, Charlotte.

Mădularul îmi devine dureros de tare în pantaloni când mă frec din nou de ea.

- O... geme Charlotte, încercând să-şi înfăşoare picioarele în jurul meu.

- Nu avem timp pentru asta, mormăi inutil pe pieptul ei, dând în jos decolteul bluzei.

- Dar dacă ţi-aş spune că am rezultatele analize-lor? spune ea gemând.

Mă retrag.

— Ce rezultate?

— Ai spus că trebuie să am rezultate bune la ana-
0 7je să fiu membră a clubului, aşa că le-am făcut. Sunt sănătoasă.

Sângele începe să-mi pompeze puternic prin vene încât mi se înroşesc obrajii şi îmi pierd concentrarea

totul de la faptul că-mi imaginez cum îmi bag mădularul gros în Charlotte, fără prezervativ.

- La naiba... mă bâlbâi eu cu gura încleştată.

Cu o mişcare rapidă, o întorc pe burtă, frecându-mă de ea din spate.

— Putem să o facem repede. Ea geme, dar deja sunt cu un pas înainte.

îi ridic fusta peste şolduri, îi dau chiloţii într-o parte şi-mi scot repede mădularul din pantaloni în cinci secunde.

Priveliştea oferită de fundul ei perfect mă dezlănţuie. O lovesc repede peste fund, facând-o să ţipe, apoi îi strâng carnea cu mâinile. Se zvârcoleşte lipită de mine. La naiba, îmi place să o văd atât de dornică şi îmi place că tânjeşte după mădularul meu! Aplecându-mă, o muşc de fesa dreaptă. Ea ţipă, băgându-şi faţa în saltea.

— Ar trebui să te fac să aştepţi, şoptesc, ridicân- du-mă şi trăgându-i şoldurile înapoi, aliniind capul mădularului cu labiile umede. Charlotte geme strident în cearşafurile de satin. Dar vreau ca sperma mea să-ţi ude chiloţii când ai să fii pe scenă.

O penetrez şi mă simt minunat. Gemetele şi şoldurile catifelate sunt suficiente să mă înnebunească, dar căldura strâmtă a păsăricii ei mă scoate din minţi. Charlotte a fost făcută pentru mine. Păsărică asta a fost creată pentru mădularul meu, înghiţindu-mă atât de nerăbdătoare ca şi când m-ar vrăji. Făcându-mă să nu-mi mai doresc niciodată o alta, ceea ce este adevărat.

— Mai tare! spune gâfâind, împingându-se înapoi şi apucând strâns satinul cu degete delicate.

Ü dau ce vrea, izbindu-mă în ea tot mai tare, hându-mă dacă o rănesc, dar nu pare să simtă '”•durere. Expresia de pe chipul ei seamănă mai mult cu extazul.

n _ ştii că aş vrea să ţi-o trag în fiecare minut?

— Da.

- îmi place să ţi-o trag, Charlotte! Mă simt bine în tine.

- îmi place! striga ea.

— Vreau să te doară păsărică atunci când ai să fii pe scenă. Vreau să te gândeşti la asta.

- Mai repede, Emerson! O să-mi dau drumul, geme ea pe un ton piţigăiat.

Dumnezeule, îmi place că acum spune ce vrea în timpul sexului!

îi trag şoldurile şi mă izbesc în ele, gemând la fiecare lovitură rapidă. Păsărică ei frumoasă îmi strânge mădularul când are orgasm.

Ţinând-o de şolduri, îi las corpul să se relaxeze din orgasm când ejaculez în ea, privind-o atent şi imaginându-mi cum corpul ei absoarbe tot ce îi dau.

Când mă retrag în sfârşit, mă uit spre uşă. Dacă bănuia careva că i-o trag secretarei, acum e ceva sigur. Chiar daca nu ne-au auzit, căci pereţii sunt izolaţi fonic, a trecut o vreme de când „discutăm” aici.

îi ridic chiloţii şi-i aranjez fusta. Ea se ridică şi îşi aranjează bluza.

înainte să meargă spre uşă, o apuc de talie şi o lipesc de mine. Am nevoie de buzele ei, să o gust repede înainte să se întoarcă acolo şi să urce pe scenă, lăsând bărbaţi anonimi să liciteze pentru timpul ei. Trebuie să mă mai amăgesc o vreme şi să pretind că e a mea.

Dacă aş fi fost inteligent, aş fi lăsat pe altcineva să 0 câştige în seara asta pe Charlotte. Ar trebui să îl las să

SAR A CATE promisiunea sexului, iar
o căpS* 1 o^asîn pX°
da bi cu adevărat, ar trebui imposibil acum. Nu

Dar Până o las să Plece,

cred că o să mai pot

REGULA NUMĂRUL 28:
Când el îţi spune că meriţi, să crezi!

Cred că o să mi se facă rău. Asta nu se poate întâmpla. Cumva, am ajuns printre cele treisprezece femei, toate superbe ca nişte supermodele şi în lenjerie intimă – dacă o poţi numi aşa.

Fac asta pentru Emerson. Nu ştiu dacă îmi spune să fac asta deoarece trebuie sau dacă vrea. Chiar o să lase pe altcineva să câştige o oră cu mine, presupunând că o să liciteze măcar cineva? Atât de puţin contez pentru el?

Nu încetez să-mi frământ mâinile când întâlnesc privirea femeii din sala tronului, însăşi Madame Kink. Cu părul ei lung şi brunet şi ochii verzi dezarmanţi, se apropie cu un zâmbet cordial.

— Bună din nou!

- Bună! mă bâlbâi eu, încercând să-mi ţin privirea la chipul ei şi nu la sâni, care sunt acoperiţi doar de nişte plasturi pentru sfârcuri.

Niciodată nu m-am simţit mai ridicolă din cauza unor haine.

îmi îndrept spatele şi încerc să pretind că sunt atrăgătoare şi încrezătoare, deşi nu ştiu dacă funcţionează.

- Eşti neliniştită, nu-i aşa?

* Neliniştită? Nu... Da, cu siguranţă nu sunt cre-

Qlbllă- Ea îmi răspunde zâmbind. Da, sunt puţin agitată, Aţinui eu. Nu e chiar ceva obişnuit pentru mine.

— Cum te cheamă? întreabă ea.

— Charlie, ăăă, adică Charlotte.

— Eden, zice ea zâmbind.

- încântată să te cunosc, şoptesc eu, încă frângându-mi mâinile.

— îmi dai voie?

Femeia atinge nasturii bluzei mele. Uitându-măîn ochii ei blânzi şi verzi, expir profund şi dau din cap. Faptul că mă dezbracă mă determină să mă simt mai relaxată în privinţa asta, mai ales că o face în public.

— O, ce drăguţ! spune observând sutienul negru de dantelă de sub cămaşă. Cu siguranţă ar trebui să-l etalezi. îmi scoate bluza şi apoi, stând în spatele meu, îmi descheie fusta.

— De când eşti împreună cu Emerson? mă întreabă nonşalant.

— Nu suntem împreună, sunt doar secretara lui, o corectez eu.

Ea chicoteşte puţin când se apleacă în faţă şi-şi lipeşte gura de urechea mea:

— Ai o urmă de muşcătură pe fesă, Charlotte.

Suspin, atrăgând atenţia fetelor din jurul meu.

— O, Dumnezeule!

Mă chinui să-mi ascund umilinţa, dar Eden doar îmi atinge umerii, încercând să mă consoleze.

— Relaxează-te, e al naibii de atrăgătoare!

— Se vede? întreb eu, încercând să o acopăr cu mâna.

Ea vine în faţa mea, dând aprobator din cap.

- Foarte bine. Deci, nu Emerson a făcut-o?

Nici măcar nu mai încerc să ascund asta acum. Strâmbând din buze, ridic puţin din umeri, în timp ce ea dă din cap cu subînţeles.

_ Mu crezi că aste prea bătrân pentru mine? o ^ încercând să îi văd reacţia, însă ea nu face decât

EHKU»

** J Nu, nu cred că e prea bătrân pentru tine. Tu

Ridic din umeri.

_ Este complicat.

- îl cunosc pe Emerson de câţiva ani şi nu l-am vizut niciodată să acorde cuiva la fel de multă atenţie cum îţi oferă ţie.

Asta înă face să mă simt mai bine, însă doar pentru o clipă. Mă concentrez la faţa ei şi mă cuprinde groaza când întreb:

- Stai... Tu şi Emerson nu aţi... nu-i aşa?

- Nu, răspunde ea sincer. Emerson e foarte dominant... ca şi mine.

« -O!

Câteodată, mă simt ca o idioată aici, ca şi când nu aş înţelege nimic din toate astea şi poate că nu o să înţeleg niciodată. Parcă aş intra într-o lume străină din care nu o să fac niciodată parte. Exist doar în braţele lui Emerson, doar aici ca accesoriul lui, nu aşa cum sunt eu.

Probabil că Eden mi-a simţit frica, deoarece mă ia de mâini.

- Relaxează-te, Charlotte!

Iar apoi o întreb ceea ce voiam de când a început să discute cu mine.

- Pot să te întreb ceva?

- Bineînţeles.

~ 0 să te culci cu ei în seara asta?

Ea rânjeşte şi se uită dincolo de cortină la bărba-v* Şi femeile care aşteaptă la parter. Apoi, ridicând din uşieri, îmi răspunde:

— Sunt în *club, nu-i aşa?*

Mă îngrozesc din nou. La CP « •. *na,ba*
Emerson?

Mă uit de pe margine când fetele merg *Un* *una pe scenă, unde umblă aproape dezbrăcate* 1/ ^,e ce bărbaţii şi *femeile din mulţime licitează pentru (*,n,P *pul lor. Unele fete şi-au oferit compania ca să stea* la ^ pahar, *în timp ce altele, ca Eden, au promis să petreatf timpul într-o anumită cameră.*

Ei încep licitaţia de la o mie de dolari, iar majoritatea fetelor ajung la peste cinci mii şi rămân cu gura căs- cată când un bărbat din spate câştigă o noapte cu Eden pentru cincizeci de mii.

Tocurile mele ţăcăne pe podeaua scenei când mă îndrept spre reflector.

Fii atrăgătoare! Fii încrezătoare! Fii Charlotte!

Animatorul mă prezintă, iar eu abia aud ce spune când scrutez mulţimea. Toţi se uită la mine cu expresii prietenoase şi curioase. Mă fac să mă simt ceva mai liniştită, chiar dacă toţi par că vor să mă devoreze – este mai bine decât să *pară neinteresaţi sau plictisiţi.*

într-un costum U° bărl)at cunoscut în faţă. Este tr-un pahar. E acT^ SOarbe 0 bnină din- noaptela club, lâncă^ .bat care juca poker în prima ce o mângâia pe Can Ci?^ îngenunchea o femeie în timp putere şj *bogăţie şi . ingr°zeşte ceva la el. Emană îngrozitor şi în pat pot *>ar presUpUne că ar]a fel de*

~ Ridicându-nii n •

di Ar^ braSelT
Pare ciudat l i *Incrucişate şi ceva*
2 *E Acordat.*

P«Vn. dra&â! spune bărbatul cu ,1 i»r eu »mbesc forWm timP ce fac un tur ^"lisând mulţimea să-mi vadă fundul, cu tot cu S ««ii ded^' ginesc. Emerson!

- Zece mii, strigă o voce misterioasă din sală şi intoK surprinsă, căutând sursa.

Bărbatul în negru îmi face semn din ochi când ia pai din pahar. Un val de căldură îmi inundă trupul, ţjpul ăsta o să plătească zece mii ca să petreacă o oră -rnine. 0 să fie dezamăgit dacă nu fac sex cu el? Cu qpirantă Ştie că îmi câştigă doar compania. Nu pot să ii culc cu el. Emerson nu ar lăsa să se întâmple asta... M-iaşa?

-Zece mii de la domnul Kade! Oferă cineva unsprezece mii?

Mişcarea din spatele camerei îmi atrage atenţia şi mijesc ochii în lumina reflectorului ca să văd mâna ndicată a lui Emerson. Privirile ni se întâlnesc pentru 0 clipa lungă şi încordată. Trebuie să câştige. Dar dacă domnul Kade licitează mai mult? încerc să nu par panicată, dar tremur pe scenă. De ce mi-ar face el asta?

— Domnul Grant oferă unsprezece mii! strigă bărbatul.

— Cincisprezece mii! strigă bărbatul din faţă.

— Douăzeci! răspunde Emerson.

Xbia mă pot mişca în timp ce bărbaţii licitează, tensiunea crescând în cameră când continuă să liciteze. ; V ; K6rhatul În negru strigă cincizeci de mu în clipa m îmi vine să plâng. Sunt pe cale cu un zamb etete. Nu merit atâţia bani. Este impo- să le spun *> atapusi să plătească atât de mult pentru sibil ca ei ne mine!

Clatin din cap la Emerson, facând-o atât d til încât sper *să* nu observe nimeni, dar cred că ? pierde minţile dacă ar licita mai mult de cincizeci *de* doar pentru o oră cu mine. mi1

- Te rog, nu, *şoptesc eu, deşi* nu mă poate aU2 nimeni. Ştiu că el îmi poate citi pe buze. ’

Emerson îşi încleştează maxilarul şi se încruntă furios la mine.

Bărbatul în negru se uită la Emerson, aşteptân- du-l sa liciteze. îmi acopăr obrajii, rugându-mă să se termine. Sunt o anonimă, nici pe departe la fel de atrăgătoare ca Eden sau frumoasă şi interesantă ca oricare dintre celelalte femei care au urcat pe scenă. Cum poate arunca aşa cu *banii?*

— Cincizeci de mii o dată...

— Şaptezeci şi cinci! spune Emerson, uitându-se la mine ca şi când ar *fi supărat. Eu fac ochii mari şi probabil sunt palidă ca o fantomă.*

Bărbatul în costum negru râde zgomotos.

— Meriţi fiecare cent, dragă, dar cred că domnul Grant te vrea pentru el.

încă mă uit la Emerson cu *gura căscată, încercând sa înţeleg suma.*

.7 ^judecat! strigă *crainicul. Şaptezeci şi cinci de* mii de dolari de la proprietarul clubului, Emerson aplaudând'^u’”XVet Î3'"®’ iar eU ° Văd PC *cuiva în* camera din spate 8’ tÎmp “ Stă “* Emerson venind spre mfo3"13»06.86 întâmP,ă’ vâd decât bucuros de câştig F E’ nd mai mult enervat cu ceva? ’ suP*rat pe mine? greşit

ţmi ~îmi pare‘" rău’ mft bâlbâi când mă ia de .¿m* aruncă pe umăr. Ce faci?

Reacţiile din Jurul nostru sunt un amestec de şi ovaţii când sunt dusă prin cameră cu fundul cu senine de muşcătură pe umărul lui Emerson. d nu * opr6^ când dispărem pe bolul din dreapta. Nu * holul voyeurilor, ci cel cu camera în care am fost azi, unde ne-ani "tras-o rapid în pat.

- Ce faci? strig eu.

Aici este întuneric, dar aud o uşă închizându-se în urma noastră când ajungem în camera slab luminată cu patul negru de care îmi amintesc. Mi se strânge stomacul de entuziasm şi de frică.

- Am plătit pentru o oră din timpul tău, Charlotte. Mă aruncă pe pat şi se uită la mine ascunzându-şi furia. Este timpul să-mi însuşesc ce am câştigat.

Mă apucă de glezne cu mâinile lui mari şi mă trage spre el. Eu ţip. Nu mă tem de Emerson. Am încredere în el, dar acum... pare dezlănţuit. Este supărat pe mine din motive pe care nu le înţeleg şi nu-mi dau seama dacă trebuia să jucăm un rol sau dacă se comportă natural.

— Aminteşte-mi, Charlotte, spune el când ceva moale se înfăşoară în jurul gleznei drepte. Când încerc ^-mi retrag piciorul, îmi dau seama că e o funie. Mă leagă de pat. Ce ai scris pe listă drept pedeapsă?

“■ Eu... nu.. Pentru ce sunt pedepsită?

El mă trage de celălalt picior şi înfăşoară altă man- căptuşită în jurul gleznei. Am picioarele depărtate, Ur *nˈma începe să-mi bată repede.

o ă a* 8pUS ˈn dîmîneata asta desPre licîlape,;> Ce s se întâmple când ai să fii pe scenă?

-Ce?

w 5red că ?i_a pierdut raţiunea, iar eu nu par să-mi 1 a‘unga neliniştea. în plus, felul în care sunt legată

şi aşteptarea lucrurilor care urmează mă nedl

Este foarte furios şi mai dur decât de obicei şi 'r*?»e zav şi îngrozitor că trupul meu nu ştie dacă t,gt?te&o. sau excitat. 8per|at

- Musca, Charlotte. Ai spus că o să se audă m
- Aăă... da, răspund eu. Usca-

Traversează camera şi deschide un sertar în să mă uit pe lângă el ca să văd ce scoate. Când se *înto^ din nou* spre mine, ţine în mână o bucată de niăta^ *neagră.*

— *S-au auzit* musca, *Charlotte?*

— Nu... răspund eu. *Stă la picioarele patului şi se* uită la mine încruntat, *trecându-şi mătasea* printre degete.

— Cât am plătit pentru ora *asta cu tine?*

— *Emerson, nu poţi să plăteşti atât...*

— *întinde-te! îmi ordonă serios.*

— *Nu înţeleg.*

El ridică o sprânceană, *înclinându-şi capul spre mine.*

— *Vrei să* mă opresc, *Charlotte? Dacă eşti speriată,* putem ieşi.

— Nu... şoptesc eu.

- Ai încredere în mine?

-Da.

— Atunci, întinde-te!

mă fnrt^eVUi FeCe îmi un fior *pe şira spinării şi*

Când mă întind *Pe Pat> uitându-mă* spatele meu

bâlbâia* meu se ^ntin^e *n

“W « wiiî0"“; "'»«»■iu-mi sânii. Apoi, *tai* neagră. “

SARA
CATE

mainiJor, legându-le cu mătasea

r llir în oase. mfl străduiesc să îl un 'f'"
$PflInA soim <*. dacâ Emeraon este
'« «'' mA pedepsească. Şi, pe cât de ciu-
doresc.

"Gr. * • -.1 rl se întoarce la sertar şi scoate încă o

»«*'* 'k n'.m stabilit «n cuvânt de siguranţă deoarece „uf inc* nevoie de unul.

***vint de siguranţă? Mi se strânge stomacul.**

' pac* 'Tei să mă opresc, spune doar „milă".

Inii**1'' . , .

_ Pa. domnule!

Repet cuvântul de nenumărate ori în minte, asigu-¿ndu-mâ câ nu îl uit.

Milă. Milă. Milă.

Par nu o să am nevoie de el, nu? Nu o să mă rtnească cu adevărat.

— Charlotte, spune-mi de ce crezi că te pedepsesc în seara asta.

Inspir şi mă uit la el. Trăsăturile i s-au îmblânzit şi mă concentrez la materialul din mâinile lui, ştiind că o sâ-mi acopere ochii peste un minut şi trebuie să mă pregătesc pentru asta.

- Deoarece eu... ăăă, mă bâlbâi. Din cauza banilor, nu? Pentru că te-am făcut să plăteşti şaptezeci şi cinci de mii de dolari?

El mormăie, venind spre mine. Când îmi acoperă ochii cu materialul, îmi răspunde cu răceală:

— Nu.

Camera se întunecă atunci când îmi leagă niăti sea la ceafă şi respir mai des. Totul devine imediat ml' intens şi vreau să-mi mişc picioarele legate pentru că mă simt foarte expusă. 'rucanié

Când îi simt mâinile moi pe obnyi, tresar.

costat atâţia bani pentru că

— M-ai costat ... meriţi, Charlotte. Te-am pus pe scenă, sperând că o să conştientizezi singură, dar, cât timp te-am urmărit, mi-am dat seama că tot nu-ţi venea să crezi.

Ce? Are legătură cu mine? Cu faptul că nu cred că merit atâţia bani? Doar nu vorbeşte serios!

_ Nu-mi place să lovesc şi dacă-mi amintesc bin* nu ti Plăcea să fii pălmuită sau lovită, corect?

_ Âăă... da, adică...

El mă mângâie pe cap.

- Relaxează-te!

Trebuie să inspir forţat. Vreau doar să mă atingă din nou.

- Din fericire, există alte cai să-ţi dau o lecţie. Şi 0 să recunosc ceva...

îl aud făcând ceva în partea cealalta a camerei – deschizând un sertar, mişcând obiecte, punând lucruri pe pat. Nu-mi dau seama ce sunt astea, dar sunt copie- şita de curiozitate.

-Ce?

îşi apropie gura de urechea mea când şopteşte:

- Am memorat toate lucrurile pe care le-ai scris pe listă.

La naiba! Mi se agită mintea, încercând să-mi amintesc ce scor le-am dat, dar erau peste două sute. Chiar le-a memorat?

— Respiră adânc, murmură la urechea mea. în clipa în care inspir, ceva mi se prinde de sfârcul drept şi ţip răsucindu-mă, încercând să mă îndepărtez de durere, dar inutil. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că este o clemă pentru sfârcuri.

-- ----

Gâfâi când accept durerea, aşteptând să treacă.

— Cât am plătit, Charlotte?
Caut un răspuns în mintea mea.

otezed?icin«-^‘e?SCeU-

- j a fost prea mult?

' ^'ftez. eu Ştiind ce urmează înamte să ros'

■ n'^r frânge a doua clemă, nu ţip deoarece nu C«n<i" i fel de mult ca prima, dar cumva doare , 5uH’rinde 8 ' «*'*“*', e calde şi umede se lipesc de sânii mei, iar eu

’"‘"’^înţdegi de ce sunt supărat?

Nu, răspund eu.

j trece mâinile pe lângă corpul meu, peste şol- b Jndu-le în chiloţi. Şi ştiu ce urmează înainte să i Tcă Cu *o* smucitură rapidă, îmi sfâşie chiloţii cu uşu- ’ tă Stau goală, legată de pat şi sunt pedepsită. Este «Xnt ş> îngrozitor şi, cumva, nu vreau să se termine.

Când mă atinge cu degetele între picioare, ţip. Sânt deja atât de excitată, încât o singură atingere îmi dă senzaţia că sunt gata să am orgasm.

- Deoarece eşti a mea, Charlotte. Şi nu îmi place când cineva vorbeşte urât despre ceva ce-mi aparţine. Crezi că am gusturi proaste?

- Nu... spun cu un suspin. El îşi trece degetul arătător printre labii, iar eu tânjesc după mai mult. Apoi îşi bagă degetul în mine, ca şi când s-ar juca, tachinându-mă.

- *Crezi* că sunt prost pentru că am plătit atât de mu*t pentru tine?

- Nu!

îmi mângâie clitorisul şi mă zbat în legături.

7 Meriţi şaptezeci şi cinci de mii, Charlotte?

aPăsare7nrC/^m^ S^re at*nSerea lacomă după p^e orgasm 6 retrage ^ecare dată când mă apro-

Rjispunde-niil mfi îndeamnS el.

Z Nu. răspund eu. ştiind eA nu asta vrea sâ a

' ffln. rostesc cuvântul, se retrage.
put«' minţi. Ştiu care este răspunsul COrecf dar dX motiv oarecare, nu vreau să – ^^dC* « şi " °Ud fT 'nai. a',Ună ni«e

*irizând sertare şi punând ceva jos. Apoi aU(1 linfundabil al aprinderii unui chibrit. Mirosul SuÎîSuuge la nas. După o clipă, 11 aud cum stinge ce are nevoie de foc?

¡*te tăcut o clipă, apoi aud foşnetul hainelor şi greaua

«^sS vedea ce văd eu, şopteşte el şi îi

- **AŞ vre r** **nu_m] pIace sa te**
simt greutatei pe p^ te•ai desconsiderat,
pedepsesc pen 0 să•mi facă plăcere.

Gem încercând să fiu mai pasionala.
' sfârcurile amorţite, iar durerea a dispărut, insă ceva din sărutul lui readuce sufermţa.

- Respiră adânc, îmi şopteşte pe buze şi fac ce im spune, inspirând aerul cald care miroase ca el.

M-a convins să mă relaxez şi să ma liniştesc, taman când durerea intensă de pe piept ma face sa ţ p.

- Şşş... Nu mă obliga să-ţi pun căluş, iubito, mor- măie el pe gura mea.

— Mă doare! ţip, zvârcolindu-mă ca să mă înde părtez de căldură, dar deja începe să se răcorească.

Ceară. Tocmai a picurat ceară pe mine!

- Ai nevoie de milă? întreabă el, dar mintea mea are nevoie de o clipă să îşi revină.

K vreau?DurT1'
' an să înceteze- lângâ
I ^g^sp—

L!,s'2^^'“"Sl,âre0tei I * "Tv«i Să ti-o ttaS.iuWM? .

I _ pa! îi răspund cu un strigăt.
_ spune-mi că meriţi! Spune-mi cat de frumoasă

Emoţia mă îneacă. Nu, nu, nu! Nu te emoţiona! Ku plânge! Trebuie să fie un moment senzual şi sunt pe ale să-l stric pentru că ştiu că are dreptate. Ştiu că nu o să spun niciodată nimic bun despre mine, dar nu mă pot abţine. Nu contează cât de frumoasă sunt sau cum mă vâdceilaţi. Vocea din mintea mea, care îmi spune că nu sunt destul de bună, este mai stridentă.

Chiar nu m-am aşteptat să apară toate senzaţiile AMoch?^rămaSă ?‘intensitatea dată de legă-

J*ochl ş, fonu mă determină să mă °a
- ¿TSPU? e“’CU V0Cea tremurândă.
^în regulă, os•ofacj

&!» “ "».£ d' mult s

_ *De ce ar fi licitat atât de mult Ronan Kadr»* A

nu .i fi frumow4' ChMe?

- Nu *Ştiu! strig eu.*

Crezi *că celelalte femei sunt mai frumoase decât tine?*

- Pa!

Ceara fierbinte îmi atinge *stomacul de data asta, şi o* simt mai intens.

- Te înşeli, *Charlotte!*

Legătura de la ochi este *umedă. Dumnezeule, sper* să nu-şi dea seama că plâng!

- Spune-o! Spune-mi că meriţi!

îmi scapă un *suspin şi-mi folosesc mâinile legate ca să-mi acopăr faţa.* Emerson le îndepărtează şi-şi lipeşte gura *de a mea.*

- *De ce nu o zici odată, Charlotte? De ce nu* recunoşti odată cât de frumoasă *eşti?*

- *Pentru că nu sunt, suspin eu. Doar* încurc lucrurile. Nu te merit. Acum crezi că sunt minunată, dar o sa-ţi dai seama până la urmă că nu sunt *destul de bună şi o sa mă părăseşti. Aşa cum o fac toţi.*

Am stricat totul. Suspin şi este umilitor şi sunt sigură că acum *deja a* terminat-o cu mine. în cameră se lasă liniştea, iar eu tremur. După o *clipă, îmi scoate legătura de la ochi şi încerc să-mi* întorc faţa udă *de lacrimi. Sunt sigură că-mi* curge machiajul pe obraji.

~ Dumnezeule, *Charlotte!*

îmi cuprinde chipul cu mâinile şi mă ţine aproape.

Uită-te la mine! îmi ordonă el. -

din gât şi

în ochi. ' «pune el cu convingere, *privindu-mă*

Când încerc să clatin din can

,,, Spune el« WW

^’|1C 1 **sop tesc eU’**

>«' II Stris eu, lacrimile curgându-mi pe ..i înşe*! s f r
' Lândînpăr« sr»”'1’ ă sărută, mă eliberez, cuprinsă de euforie. '* ' e îmi dezleagă pe rând curelele de la glezne,

<fini orrepedeîniUrUHUi-

a mea, mormăie el pe pielea gâtului meu ^¿mâinile legate şi îl cuprind de gât. Uită-i pe toţi ?^tea mea, Charlotte! Concentrează-te doar la mine! ^plătit un milion de dolari doar pentru ora asta cu ie. Mă auzi?

- Da, suspin eu.

îmi scoate clemele de sfâcuri şi este aproape la fel ¡je dureros ca atunci când le-a pus. Când îmi atinge cu buzele sfârcul drept, absorbind durerea, îmi ridic şoldurile. Acum sunt foarte sensibile, excitându-mi tot corpul când le mângâie cu limba.

- Te rog să mi-o tragi, Emerson! îl implor eu.

Trebuie să ştiu că încă mă vrea după ce m-am ficut de

ras. A „an-mi şoldurile pe pat şi înfi-

E1 nu ezită, tmpmgan ele mele. împingân- gându-şi mădularul intre P A^braţe.
du-se puternic, mă ţine strâns 1 Charlotte! Mă

— La naiba, uite ce m

înnebuneşti! , el îmi strâng picioarele

Nu mă mai satm■ d spre a mea pentru încă în jurul taliei lui şi " simt inferioară. Oimva, un sărut. Cu Emerson. n mS face să mă Slmt bărbatul ăsta minunat

,nirs şi inima îmi explodează în piept de I
'io ,d ,. M
C Sunt dependent de tine, murmură v] ln..
„ Ai fost făcută pentru mine, Char|(în„ mi'o trm» vreau să te las să pleci. Mă înţelegi? » ţ ineaşl"nic dacă aş putea.
Mă excit când mi-o trage tot ma, tare,
“v“rb* *“•le █’*« sJ-mi frän«8 face asta, strig eu.
Uitându-m,
- ei® fost făcută penwttne.

După expresia de pe chipul lui, pare moment surprins de mărturisirea mea. an

Lipindu-şi fruntea de a mea, mă duce spre extaz lovindu-$i corpul de al meu ca şi când ar încerca să mă facă să cred ce-mi spune. Când am orgasm, îmi înfig unghiile în spatele lui, ţinându-l cât mai strâns. La fel de pierdut în moment, mormăie la urechea mea când se mişcă mai lent şi ejaculează în mine. Apoi mă ia în braţe, se retrage şi se întinde pe saltea. Mă sprijin pe pieptul lui şi savurez clipa.

îmi dezleagă încheieturile mâinilor şi ia o cârpă udă de pe masa de lângă pat, cu care îmi masează atent pielea. Când îmi cobor privirea, văd pete negre pe pieptul şi abdomenul meu. Usturǎ când îndepărtează ceara de pe pielea mea delicată, dar după ultima oră, asta nu înseamnă nimic. Iar acum aproape apreciez durerea, ca şi când ne-ar apropia.

Apoi îmi cuprinde faţa şi mă trage spre buzele lui, sărutându-mă uşor.

— Nu mai eşti supărat pe mine, nu-i aşa? întreb eu, vocea tremurându-mi de emoţie.

Chipul i se îmblânzeşte.

/ _ W am fost niciodată supărat pe tine, Charlotte

I doar s» poUvedea ceea ce văd eu. 0Ue ‘

/ '^"nu^cevedeEmerso^daraşvreasănot D / ,f«c niciodată. Nu a fost doar Beau a °ate

(¿decindne-a părăsit tata, am ridicat un zidind ’

^ngându-mă că, dacă nu sunt a?™1"6

• inJ jx-ntm ei de la început, nu i-aş putea dp.Jx tuI de tinewităsă mai dezamăgesc vreodată ne ^81’ -Şi eu aş vrea să pot, îi ŞOptesc şi ^C,I)eva- ¿Mi în braţe.

pcesc las să mă

REGULA NUMĂRUL 29:

Cea mai bună îngrijire este cea de dUpă

- **Pot să te iau acasă?** *întreabă Emerson, sărutându-mă pe frunte.*

- **Bineînţeles,** *şoptesc eu, de parcă ar fi o întrebare justificată.*

_ **Pot să te** *îngrijesc în continuare acolo.*

îmi tresaltă inima de încântare, pentru că nu trebuie să întreb la ce se referă – *la urma urmei, am* **căutat informaţii. Şi Madame Kink – ăăă, Eden – era** *foarte* **hotărâtă în privinţa importanţei** *îngrijirii şi vreau să* **spun... cui nu-i place să** *fie îngrijit? Ca şi când Emerson* **nu ar face asta suficient.**

— Credeam că asta ai *făcut, precizez eu.*

A curăţat deja toată **ceara, m-a pus să beau** *o sticlă* **de apă şi m-a îmbrăţişat în ultima oră.**

însă el îşi coboară privirea la mine şi îmi dă părul la o parte de pe faţă, cu o expresie serioasă.

— Te-ai supărat puţin. Nu vreau să te *trimit acasă. Aş* **prefera să te ţin cu mine toată noaptea.**

- O, Dumnezeule!

umilită'X'fel'ni ascund fata' simţindu-mă încă puţin întorc faţa. Mă fac^săVn TOtU?i' nU mă ,asă Să răspund. Pnvesc în ochi şi aşteaptă să-i

ată Charlotte. E răspunsul normal la i -

mă faci să plâng?

şi vru degetul mare pe sub ochiul meu, care FJ $ Ţ^te

murdar de rimei din cauza lacrimilor.

^nt vrut să te eliberezi de inhibiţii. Ştiu că a

' ^Acum te simţi bine?

fost în*en ain cap. Mă simt mai mult decât bine. Mă , iată

şi rănită, dar şi renăscută.

51111 , Bun! spune şi mă sărută pe tâmplă. Să mergem âC;,Sâ

După ce ne îmbrăcăm şi ieşim repede prin spatele bului, ca sa nu fim nevoiţi să ne întâlnim cu nimeni, niă întreb daca Emerson ştie ce îmi face când spune aşa ceva. Acasă, ca şi când ar fi a noastră. Când făceam sex, a spus că sunt a lui. Mi-a zis că vrea să mi-o tragă veşnic, ceea ce ar fi putut fi doar o replică spontană în timpul sexului, dar mă tot gândesc la asta.

Simt că îi aparţin, iar Emerson pare că îmi aparţine. Am reuşit să alung toate gândurile că o să fiu mereu cu el şi cum ar decurge totul pentru că, în urmă cu două săptămâni, am convenit că n-o să afle nimeni de relaţia asta. Că o să vedem cum o să meargă.

Deci înţelegerea pe care am făcut-o nu pare să corespundă cu felul în care ne purtăm acum şi mă întreb dacă observă şi el asta.

Drumul spre casă este liniştit; mă ţine de mână peste consolă în timp ce conduce, mângâindu-mi uşor egetul mare, iar pe fundal se aude încet radioul. Nu-mi Poj opri şirul întrebărilor din minte şi mă tem prea mult e aduc în discuţie. Dacă o fac, iar el îmi spune că a zis 06 a zis doar sub influenţa momentului şi că avem doar 0 aventură în mare parte secretă, asta o să mă distrugă.

Îmi dau seama că dorinţa mea e ridicolă. Complet absurdă şi nesăbuită, pentru că vreau ca Emerson să-mi acorde prioritate, chiar înaintea lui Beau. Vreau să îmi spună că-i pasă mai mult de relaţia noastră decât de cea pe care încearcă să o refacă cu fiul lui.

doare să ştiu că aşa ceva e imposibil. Sunt nroastă că m-am gândit măcar la asta.

Când ajungem acasă la el, mă duce direct la etaj. Nn ne oprim nici în dormitor, ci mergem în baia imensă, îw e nn duş cu cabină de sticlă şi, ţinandu-mă încă de X.«<X. p-

tehidă robl

Apoi fără să spună ceva, începe sa ma dezbrace. MiscăriU pe care le face când mă ajută sunt lente şi chibzuite ca şi când aş fi bolnavă sau rănită, iar el ar încerca să mă îngrijească. Când îmi scoate bluza, îmi sărută pielea pătată cu negru, în locul în care a căzut ceara. Când îmi scoate sutienul, sărută semnele roşii lăsate de cleme, iar când îmi dă jos fusta, îşi lipeşte uşor buzele pe locul unde m-a muşcat mai devreme.

Săruturile nu sunt pasionale. Nu încearcă sa mă excite ca să mai facem sex. Pare mai mult că încearcă să aline durerea şi vreau să îi spun că nu are ce vindeca. Cel puţin nu ceva fizic, dar dacă ar putea linişti vocile pline de îndoială şi frică din mintea mea, ar fi minunat.

Odată ce sunt goală, deschide uşa cabinei de duş, zicând în şoaptă:

— Intră.

Apoi îşi scoate hainele şi mă nrmoavS QtSm îmnrp-

ună sub jetul fierbinte, lăsându-l să curgă peste noi. Cuprinzându-l de talie, îmi sprijin faţa de pieptul lui. Emerson este destul de înalt încât mă pot lipi de gâtul lui şi îmi place cât de bine se potrivesc corpurile noastre. Trupul său este suficient de catifelat ca să fie comod şi destul de dur ca să fie definit. Chiar nu cred că braţele unui bărbat au mai fost vreodată atât de primitoare.

n vreme, iar eu înghit tot ce vreau să

S”'” Momentul de faţă e prea fragil şiun «.mă ar putea distruge totul în jurul <t ’P“’ C" întâmpla cu mine după asta? Cum ar < * 1 £ă Emerson Grant şi Salacious Players

* Xat putea merge acolo fără el, mw aşa Sa Jb? NU ” «i alt bărbat? Să îi spun altuia „domnule ?

m tot«1 pare imposibil. Mai mult decât imposi- şi

mă întind după săpun, mă t11,re5_ Dă-mivoie!

Mă uit cum îşi toarnă şampon m palmă, spuman- . I ¡n părul meu, lent şi senzual. Mă spală pe păr ca şi ■nd a? A cel mai delicat lucrU din 1Ume' Ca Ş' Când a? teenina totul pentru el şi închid ochii ca să alung durerea provocată de gândul ăsta.

Dumnezeule, aş dar orice ca să mă simt cel mai important lucru din viaţa lui Emerson! Să fiu întreaga lui lume.

Când îmi clăteşte părul, îmi ridic privirea la el. Şi poate că-mi vede ochii roşii, dar se opreşte şi mă măsoară din priviri.

Şi nu spune nimic.

ad Sknt_e Ce Simt Şi eu Şi ştie de ce mă te™ eu S” ■dar nu ltni sPune eă totul o să fie bine sau că o 2e:;Cătotd“-Doar ∗apieacă şi mă ^mta£Sn8etele Prin PăFU1 meU1 dându_'cu

LAUDĂ-MÂ

nu a fost **cum mă** ˈent* <*Pa Pe picioare^

^"“^ează şi mă spală

— La ce te-ai aşteptat?

- Ei bine, credeam *ci* eu sunt cea care trebui îţi faci pe plac, zic trecându-mi degetele prin păr.

- Chiar îmi faci pe plac.

O spune cu încredere, ca şi când ar fi evident v prea ştiu cum îi fac pe plac. Deja a fost nevoit pedepsească de două ori şi nu mi se mai pare că fac SUfi. ciente lucruri pentru el.

- Atunci de ce tu eşti cel în genunchi?

Emerson îşi ridică lent privirea la mine, mâinile oprindu-se pe glezna mea.

— Crezi că dacă sunt dominator nu pot avea grijă de tine?

— Oarecum, răspund ridicând din umeri.

- Dar eu trebuie să am grijă de tine, Charlotte. îmi ridică piciorul pe genunchiul lui în timp ce îmi spală talpa şi degetele. Relaţia asta este cu două sensuri, nu doar unul. Ca să nu mai spun că, atunci când nu ne jucăm rolurile de dominator şi supusa, nu vreau să mi te supui. Vreau să mă laşi să te venerez şi...

Amuţeşte, iar inima îmi bate cu putere cât aştept să continue. însă nu o face şi mintea mea rătăceşte şi rememorează fiecare cuvânt, încercând să-şi dea seama ce ar fi vrut să spună.

Când se ridică în picioare, îl las să mă clătească, dar când începe să se spele, îl apuc de încheietura mâinii.

— Ai spus că are două sensuri.

Şi îl văd cum vrea să mă contrazică, dar se opreşte.

Trebuie să se aplece puţin ca să mă lase să-i săpunesc pănil, iar asta ne amuză pe amândoi. îmi las

dege- adur Ient prin rareIe şuvite Sri şi încerc să-mi mult mă ''1 6 -CUm era credeam că Emerson este mult mai în vârstă decât mine. Adică... încă este cu mult

,1S dar nu mai pare aşa. Diferenţa de vârstă mri ’n 'ndva un zid între noi, dar acum a dispărut.

cc'idftte8C PflruI’ " săPunesc trupul fără să urmArindu-i cu atenţie rotunjimile şi struc- cuprinde o senzaţie de intimitate când explo- centimetru, negăsind niciun loc care să nu-mi ^¿Umerii lăţi, smocul de păr de pe piept şi linia ^bţitf care coboară pe abdomen. Centura lui Adonis şi Muşchii dezvoltaţi ai coapselor.

Este periculos să mă obişnuiesc atât de mult cu trupul lui – de fapt, să mă ataşez prea mult. Oamenii care au doar o relaţie sexuală nu fac asta. Nu se uită la mâinile, braţele şi spatele celuilalt şi cred că le aparţin.

- Şi eu trebuie să am grijă de tine, Emerson, şoptesc eu când îi ating picioarele cu cârpa.

Sunt nesăbuită, dar nu mă pot abţine prea mult Vreau doar să ştie că pot juca şi eu jocul lui. Dacă el crede că este amuzant să se joace cu emoţiile mele, atunci mă potjucaşieucualelui. . d

Şi când îngenunchez, aşa cum a făcut-o el în

nnn* ?T*.»s x*r’s r. "* « I „Î “!»»“««. tete ceva

adevărat? CUmva diferită *

*' «Pune. QeVarat ln vorbele frumoase pe care mi

^Îr tfoartem ^ tttmp' m urmurăel,mângâin-

_ Vreau să am grijă de tine, şoptesc eu s stie că mă refer Ia ceva mai mult decât să îj fac ' sper că leze în duşul ăsta. ejacn-

Poate sunt visătoare, dar ştiu că-mi ascund nientele în aşteptarea partidei de sex. Senti-

Mută jetul de apă dinspre mine, lăsându-l să curcă lui pe spate şi corp. Las deoparte cârpa şi inii '* mâinile peste coapsele lui, de fiecare dată oprindu-™ înainte să ajung sus. Emerson respiră mai repede când se uită la mine.

- Eu ar trebui să am grijă de *tine, spune el,* fără să mă ridice în picioare.

__ Ei bine, poate că vreau să te răsfăţ, spun aproape în glumă. Poate că vreau să ajungi dependent de mine, ca să nu mai vrei să mă părăseşti. Vreau să fiu atât de bună pentru tine, încât să mă păstrezi pentru totdeauna.

Ascunde sentimentele astea, *Charlie!*

- Atunci, arată-mi cât de cuminte poţi fi!

înghiontindu-mă uşor, îşi îndreptă mădularul spre buzele mele, iar eu îmi ridic privirea la el când îmi trec limba peste gland. Fluturii îmi asaltează stomacul când îl aud cum mă tachinează cu tonul *ăla.*

El murmură prelung când i-l iau în gură. Mă joc mai întâi cu capul, lingând deschizătura şi atingând cu dinţii partea de dedesubt. Emerson îşi împinge şoldurile şi îl mai tachinez înainte să îl las *să-l bage mai adânc.*

Relaxându-mi gâtul, îl înghit tot mai adânc de fiecare dată. îl apuc de la bază, îl frec în timp ce-l sug, mişcându-mă mai repede şi ţinându-l mai strâns, aşteptând să mormăie sau să mă laude. Abia aştept să-l aud mulţumit!

gâtuit'" Ia naiba» Charlotte! zice în cele din urmă,

primeşte O recompensă şi i-l sug şi
pe*™ *r1r*ndii mă mai mult pe gland.

ovnt'n''*
n mişrândii-mâ de la scrot spre vârf,
M> 'Xâiigântl şi practic înotând printre gâfâie-
*'.iu .le nlâccre pe care le provoacă acţiunile
Ifr »•****
"** i , <1 cealaltă mână intre picioarele lui şi-i mân-uniiărind cum i se schimbă expresia atunci g»' ' Cu mâna liberă, se sprijină de perete ca să
X'dmpt« ochii închi?i-

- Aşa te vreau! geme el şi mă excit.

Măresc ritmul şi ştiu ce urmează când deschide
gur3şH« lasăca Pu,pespate'

* _ o să-mi dau drumul, iubito!

Şi poate că a vrut să mă avertizeze, dar când nu mă mişc şi nici nu mă-ndrepărtez, înţelege aluzia.

I - 0 să mă înghiţi, Charlotte? O să-mi înghiţi
I sperma ca o fetiţă neastâmpărată? Mica mea
i neastâmpărată...

I Vocea îi este încordată şi abia rosteşte ultimul cuvânt înainte să simt jeturile sărate pe limbă. Aştept să mi se facă greaţă, dar când îl gust, îmi dau seama că e el. Âsta e Emerson al meu şi vreau totul. Iubesc tot ce are legătură cu el!

I Aşadar, când îmi umple gâtul, înghit nerăbdă-
I toare înainte să mă retrag. Dâre de spermă i se scurg din gland pe buzele mele când se mişcă, lăsând apa
I să spele totul. Apoi, mă ridică brusc din genunchi şi
I mă "Peşte de perete.

hi ţine mâna sub maxilarul meu şi îmi ridică faţa.

-A fost al naibii de excitant! spune el sărutân-
I u_lnă. încerc să-l împing, de frică să simtă gustul de

s|>emiă de j>e limba mea, *dar nu mă lasă, ci* *rilă* cu pasiune. Chiar când *credeam că* nu *poţi fi* a 8,ăr ută tastică. îmi arăţi că eşti, *spune convins când se* *fan*' Mă surprinzi, Charlotte, şi nu doar în privinţa *s8e- Eşti perfectă pentru mine şi vreau să te păstrez* *eXU'Ui'* totdeauna. Pentru

Rămân cu gura căscată şi mă uit la el, crez" a asta e *clipa* în care îmi spune în sfârşit că o să *im* prioritate şi o să-i spună totul lui Beau, ca să i aC•r<le împreună cu adevărat. *Pe* termen lung. ' PUteitl fi

Dar când ¡şi lipeşte faţa de gâtul meu, îmi şoptestp

- Dumnezeule, aş vrea să pot! F ?te:

Şi toată speranţa şi entuziasmul se duc n auc Pe apa sâmbetei.

REGULA NUMĂRUL 30:
pa l *totul – se descurcă!*

I*u-,* un pic ruşine că a durat atât, spune Garrett ■'rfin biroul din spatele clubului, unde mă uit la e de seara trecută. . .

_Ca să faci ce? întreb eu, fără să-mi ndic privirea.

- Ca să-ţi caut pe internei noua iubită.

Ei bine, asta îmi atrage atenţia. Ridicându-mi capul, mă uit la partenerul meu care-mi întinde telefonul deschis la pagina de Instagram a lui Charlotte. Nici măcar nu trebuie să derulezi mult ca să găseşti fotografii cu ea şi Beau. Nu este nicio fotografie de-a mea acolo, din motive evidente, dar tot mă enervează.

înţepenesc, uitându-mă la fotografii şi aşteptând sâ spună ceva.

- Eu cu siguranţă nu te judec, spune când îşi bagă telefonul în buzunar.

- Asta-i bine, răspund eu cu răceală.

“ De ce nu mi-ai spus?

- Sunt *conştient, mormăi eu. Dar nu am să ştie toţi de legătura ei cu Beau, deci dacă am^^ păstra secretul ăsta...*

-S-a făcut! spune el, ridicând mâinile Câ înaintează şi se aşază pe un *scaun, ştiu că nu* *Vr(*^ renunţe la *subiect. Aşadar, presupun că nu ai vrut să întâmple asta.* *86*

— Bineînţeles că nu!

Mă sprijin de spătar. Recunosc... mă simt bin că s-a aflat în sfârşit, că măcar Garrett a aflat. Nu am nevoie să ştie şi restul, dar a fost dificil să nu pot vorbi cu cel mai bun prieten, mai ales în ultimele două săptămâni când sentimentele pentru fosta iubită a fiului meu s-au *complicat şi mai mult.*

Ieri am avut multe scăpări. Am trăit clipa, iar când sunt cu Charlotte, mi se pare că pot spune orice, iar asta e periculos, deoarece brusc m-a făcut să-i spun că vreau să i-o trag mereu.

Probabil crede că sunt nebun. Mai întâi am spus că o să fie ceva temporar. Apoi, încep să vin la evenimentele organizate de familia ei şi o rog să ne vedem la sfârşit de săptămână. Chiar şi azi, mă forţez să lucrez ca să nu-i mai trimit mesaje.

— Deci, ce s-a întâmplat? întreabă Garrett.

— Ea şi Beau s-au despărţit. A venit la mine într-o zi, ca să ia banii de garanţie pentru apartamentul lor pe care l-am închiriat pentru el şi am confundat-o cu una dintre fetele pe care le trimiţi tu.

- Ofl spune el, strâmbându-se.

* * •

Fac o pauză când îmi amintesc de ziua aia, de prima clipă în care am văzut-o în birou, felul în care a îngenuncheat, cum am ştiut imediat că este diferită. Că,

> „Ml «eunde, am ştiut că este cumva făcută

111 **mi n"'ne'**

r **, I-am oferit o slujbă. I-am zis foarte clar** A«)s**lujW**

obişnuită de secretară, dar apoi 7"

‘ .lest toate limitele pe rând, până ce am îi? " ungem acum două săptămâni. nceput să

- Dumnezeule!

- **Ştiu...**

_ Presupun că Beau habar nu are.

- **Tot nu vorbeşte cu mine, dar ca să fiu sincer... jupă ce am început relaţia cu Charlotte, nu l-am mai sunat atât de des.**

Mă priveşte în timp ce mă uit în altă parte şi-mi amintesc din nou de toate prostiile. Cum s-a întâmplat asta? Am încercat să fiu prudent. Am reguli stricte pentru mine, dar ea m-a făcut să le încalc pe toate.

Când îmi ridic în sfârşit privirea la el, pe chip i se citeşte mai mult compasiune decât judecată.

— Ce naiba e în neregulă cu mine?

— Nu cred că este ceva în neregulă cu tine.

— Dar...

— Dar... începe, foindu-se pe scaun. îmi dau seama că o placi. Poate e mai mult de atât?

Nu o să-i răspund la întrebare. Dacă m-aş exprima în cuvinte, aş risca prea mult. Dacă mă las să cred că relaţia cu Charlotte înseamnă mai mult decât nişte emoţii confuze şi sex sălbatic, totul devine mai serios decât am intenţionat.

ţjni trec o mână peste frunte.

— îmi place de ea. Adică... ai văzut-o.

El dă din cap, cuvintele nerostite citindu-se pe buze.

— De ce te uiţi aşa?

După o clipă de gândire, oftează înainte. ?1 * ap,

- Emerson, te cunosc de mai mult i

Te-am văzut cu multe fete. Toate erau fnim'^ ** «ni diferită. °asc‘ Asta e**

- Ştiu că e, dar nu pot face nimic în Pnvinta Nu

sunt în stare să-mi ascund frustrarea d’

El remarcă lucruri evidente, dar nu vede proble'" VOce' pot pur şi simplu să admit că am sentimente*^' Charlotte pentru că, indiferent de situaţie nu n^ntru am. ’ u Pot să o

— De ce nu?

Trebuie să fiu indulgent cu prietenul meu pentru că nu este încă tată, deci nu ştie cum e. Cum mă torturez, cum mă lupt cu ideea de a-mi pierde fiul pentru totdeauna.

— Pentru că, indiferent ce fac, o să-I pierd pe unul dintre ei. Ce fel de tată aş fi dacă aş alege...

Restul frazei îmi stă pe limbă când scot un sunet de frustrare, iar prietenul meu nu are un răspuns. Stăm în linişte încă o clipă înainte să spună:

— E doar părerea mea, deci o accepţi sau nu... îşi ridică mâinile şi continuă: Beau e adult, Emerson. Nu mai este un copil. O fi supărat pe tine, dar nu este ceva ce nu poţi rezolva dacă ar vorbi cu tine. Cred că eşti un tată minunat dacă-ţi doreşti să-i oferi atât de multe, dar chiar pari fericit cu fata asta şi nu mi-ar plăcea să te văd renunţând la aşa ceva.

Are dreptate. Ştiu asta, dar nu este atât de simplu.

— Şi cu cât mai mult timp păstrezi secretul, cu atât mai greu o să-ţi fie să-i spui.

— Ştiu.

Mi, ~ ^ar -nu accePta Prea multe sfaturi de la mine, am nici iubită, nici copil, deci aş putea fi cel mai 278

te cunosc. Şi îmi placi mai mult de când

... x *

'' K*1 „.«ci mormăi eu când el se ndică în
o mână pe umăr.
ai alege, te susţin I
cap ?i nodul de anxietate din stomac
1W" jinnilt după conversaţia asta.

Cum a fost la convenţie? întreb când Charlotte niuieşte la pieptul meu pe canapeaua de la etaj. Seg ¡n fundal se aude încet o emisiune cu temă criminalistică. .

- A fost minunat. Sophie era extaziata.

-Bun! răspund eu, sărutând-o pe obraz. Ţi-e foame?

- Nu prea. Am luat ceva de mâncare după ce s-a terminat. Ce ai făcut toată ziua?

- Mi-a fost dor de tine.

în sinea mea, mă crispez. Chiar ar trebui să ţin pentru mine rahaturile astea.

- Şi mie m-a fost dor de tine, răspunde ea, fără să mă privească.

încordarea dintre noi e tot mai mare. Discuţia nepurtată despre Beau şi viitorul nostru capătă alte dimensiuni, alungând toată euforia pe care am simţit-o acum o săptămână când toate astea erau noi şi amuzante. Acum, mă tem că este mult prea real. Şi că vreau totul prea mult.

Imediat ce a venit aici, ne-am aşezat pe canapea, nu ° Până acum aveam orgasm, ea strigându-mi me e m timp ce i-o trăgeam în diverse locuri din casă,

dar niciunul dintre noi nu s.a înH laJt. încă. ,ns spre r

- Te porţi frumos cu sora H

tând-o pe tâmplă. ’ ᵐᵒnnăi ,.ᵤ

Inii place cum mă ţine îₙ braţ,. şi . potriveşte pe pieptul meu. Ador că în,j•?’ de **simţim. îi place să mă atingă prima,’¡ₙ ¿’’T* '»m J o fac eu.** ^a$teptₑ ^

— E un copil cuminte.

- Vrei cândva să ai copii? întreb ca să... nu •

Probabil încerc să-mi tai singur craca de picioare deoarece conversaţia de mai devreme Garrett îmi dă senzaţia că aş putea Ia fel de bine să o tₑ? min înainte măcar să înceapă. Şi ce metodă mai bună ca asta ştii?

— Nu ştiu, răspunde ea nonşalant. M-aş putea vedea şi cu ei, şi fără ei.

Nu e chiar răspunsul la care mă aşteptam.

— Şi tu? adaugă ea. Ai vrea să mai ai? îmi încleştez

maxilarul.

— Mi-am făcut vasectomie acum câţiva ani.

Ea se încordează.

-O!

Un nor de dezamăgire pluteşte în aer. Şi dintr-un motiv oarecare, vreau să termin odată cu asta.

— Având în vedere că propriul copil nu vrea să-nu vorbească, aş spune că e mai bine aşa.

Charlotte îşi ridică fruntea şi se uită la mine.

— încetează! Văd cât de mult ţii 1a el. Eşti un tată bun.

— Da, atât de bun, încât mi-o trag cu *fosta lui.*

răspunde imediat, dar se uită sceptic la
nU că pun ceva la cale şi pare să-şi cerce
ii di ^aîna H
,:mente1e.
^•*n" fost puţin cam dur' spune ea ,ncet-
" . ' • orp rău' spun, dându-i la o parte părul de
- fm» Part .
o sărut pe frunte.
pe <•<* i . cft-şi pună din nou capul pe pieptul meu, se
n zut şi se joacă în poală cu tivul cămăşii.

1,1 Te superi dacă te întreb ce s-a întâmplat? De ce – Beau supărat pe tine?

_ Nu e supărat pe mine. E dezgustat.

ga se uită la mine.

- Din cauza clubului?

Dau din cap aprobator.

- în cea mai mare parte a vieţii lui, am lucrat în domeniul divertismentului. Când am deschis clubul cu Garrett şi ceilalţi, i-am spus că este o agenţie de matrimoniale. Apoi, a devenit un club de dans. Brusc, a împlinit 21 de ani şi a aflat că l-am minţit toată viaţa şi că, de fapt, clubul meu de dans este unul de sex. A fost ceva ce nu a putut accepta.

Charlotte înghite în sec. Să discut cu ea despre fiul meu mă face să simt un fior pe şira spinării, deoarece îl cunoaşte foarte bine, probabil chiar mai bine decât mine. Iar acum văd gândurile care se formează în spatele ochilor ei. Abia aştept să aflu la ce se gândeşte şi mi-e groază de asta.

- Ce este? o întreb eu, vrând să o iau de mână.

— Eu doar... Cred că Beau greşeşte că te judecă atat de aspru. Dar aşa este el. Respinge ce nu înţelege şi are prejudecăţi...

- Charlotte, încetează!

Ea tace brusc. Ridică din sprâncene şi expresia ei, e Parcă şi-ar cere scuze, mă ucide. însă nu o pot asculta

cum vorbeşte «şa despre el. Are neajunsurile |(l| port povara defectelor, iar el poate şi rămână „|p#^ M mine cât vrea. ' *

_ Cred cfi are nevoie de timp ca s lucrurile-

Mă uit din nou la ea. Cred ci ştiu la ce face g) ne. îi iau mâna şi i-o sărut, vrând să alung tristeţea care simt că o are. O fac pentru că sunt un laş şi nu sun, în stare să spulber speranţa pe care ştiu că o are pentru mine. Deci aleg să tac.

Dar ea e Charlotte... sau mai degrabă Charlie, şi ador încăpăţânarea ei tinerească şi incapacitatea de a ignora lucrurile.

- Cu cât mai curând îi spunem, cu atât mai curând o să accepte.

— Charlotte!

- Cel puţin trebuie să încercăm. Dacă află mai târziu, situaţia nu o să se îmbunătăţească.

- Nu pot, o contrazic eu, dar ea nu încetează.

- Ce se întâmplă dacă află înainte să îi spui? O să înrăutăţească situaţia.

— Charlie, încetează!

O spun ca pe un ordin, iar ea se uită la mine cu gura căscată, cuvintele plutind în aer. Nu mai suport să-i văd expresia rănită, deci sar de pe canapea şi mă plimb frustrat prin cameră.

I-am zis Charlie. Şi probabil asta o supără mai mu t decât altceva. Ca şi când nu i-aş fi spus pe nume. 1,7 “]t,cum stă pe canapea şi îşi muşcă buza de jos. Asta urmă cu JT 3m găsit"0 Pe P°deaua biroului meu, în

“ »X?iii

LAUDA-MĂ

l^.e greu sâ-mi amintesc vremea de dinain- mă doare să

mă 8ândesc la cum va fi d>'r*e M vrea să-mi spui la ce te

gândeşti, zic eu,

Gnă la ea din partea cealaltă a camerei. Nu-mi că ai

retineri-

ochii ei se umplu de lacrimi când respiră adânc.

__ Mu vreau.

-De ce?

_ Pentru că... vreau doar să te fac fericit.

Mă doare să înghit nodul din gât.

- Acum nu sunt domnul tău. Nu încerca să-mi faci pe p^c, Charlotte. Fii sinceră!

Se ridică în picioare şi vine spre mine, oprindu-se la doar un pas distanţă. După încă o respiraţie adâncă, ¡şi îndreaptă umerii şi nu pot decât să o admir din unghiul ăsta. Fata încăpăţânată, dură şi frumoasă care refuză să creadă că e absolut perfectă.

- Crezi că, dacă i-ai spune lui Beau despre noi, ai fi un tată rău, dar Emerson, deja te culci cu mine. Deja ai făcut-o, şi asta nu înseamnă că eşti un tată rău, ci doar că eşti om. Niciunul nu s-a aşteptat să se întâmple asta, dar s-a întâmplat. Şi este mult mai serios decât s-a aşteptat vreunul dintre noi. Crezi că eşti un tată rău pentru că mă doreşti, dar nu eşti. De fapt eşti prea bun, deoarece eşti dispus să renunţi la propria fericire ca să cruţi sentimentele fiului tău, dar trebuie să-l laşi să se descurce singur cu lucrurile dificile. O să-i treacă, dar... nu ştiu dacă mie o să-mi treacă vreodată.

~ Nu spune asta! Bineînţeles că o să-ţi treacă. Inima mea frântă se chinuie să găsească un fel de uşurare pe care să i-o ofer. Ai doar 21 de ani, Charlotte.

— Nu o să-mi treacă! mă contrazice ea, lacrimile curgând în sfârşit.

Este a doua noapte la rând când o văd P]â «i nu suport asta. O cuprind de talie şi o trag ca şi când doar atingerea mea ar putea să repare problemă.

- Am 40 de ani, iubito, şoptesc eu uşor pe pă ei. Nu ai niciun viitor cu mine.

— Nu-mi pasă câţi ani ai! Pentru mine nu contează.

Acum suspină pe pieptul meu. Anxietatea aia deranjantă din stomac de dinainte s-a transformat într-o rană adâncă, dar este mai bine aşa. Să spun ce cred. Fără secrete. Şi o să trecem mai departe.

îi ridic chipul ca să o privesc în *ochi.*

_ înţelegi că nu e din cauză că nu te doresc. Ştii asta, nu?

- Spune-mi că mă doreşti! *strigă ea.*
- Te doresc. Bineînţeles că te doresc!

Se întinde după buzele mele pentru un sărut disperat şi ştiu că nu ar trebui, dar o sărut şi eu. Cred că am stabilit că nu iau decizii înţelepte când e vorba de fata asta, şi nici nu vreau să o fac.

îmi cuprinde gâtul cu braţele şi o ridic de coapse, lăsând-o să-şi înfăşoare picioarele în jurul meu. Nu mai vorbesc. Nu am stabilit decât că niciunul dintre noi nu poate avea ce îşi doreşte, dar cel puţin aveam asta. în casa asta, fără nimeni în preajmă, suntem doar noi. Ea şi eu şi legătura asta inexplicabilă. Eşti norocos să ai aşa ceva o dată în viaţă, deci dacă n-am să mă aleg decât cu o fază scurtă şi pasională a vieţii noastre, atunci o să profit dm plin.

o duc în braţe spre canapea şi o las pe perne. Am

nevoie de tine! strigă ea, trăgând de cămaşa

mea

hi-mS. îmi scot reP€<îe cămaşa şi trec la '

^^”ţându-i în timp ce ea îi dezbracă pe ai ei. ^ suntem

dezbrăcaţi, o încalec şi-i sărut pie- £ „erfectâ, muşcând şi savurând fiecare cen- i w rând ajung între Picioare' se zvârcoleşte sub pfflrm'- ^nd în timp ce îşi ciupeşte sfârcurile.

gt'1' ,le suficient. îmi desprind buzele de labiile ei

N"rfectc şi o aPuc de fa,ie' apoi 0 întorc' ca să stau m» ?' '*1 deasupra. Apoi o apuc de ceafă, o sărut şi-i inti"5'iar '

Te vreau pe faţa mea.

face ochii mari şi văd că vrea să se opună, dar

dau şansa. Ridicând-o de şolduri, mi-o aşez *pe* faţă nU 'mişc până când păsărică ei ajunge în dreptul gurii sl niele*

Ţipă de plăcere când îi bag adânc limba înăuntru. Şi mă uit la ea când găseşte plăcerea, frecându-se de buzele mele.

privind-o, gustând-o în timp ce mă simt pe deplin mistuit de ea, mă întreb dacă faptul că eu corup tânăra asta perfectă, facând-o a mea şi distrugând-o, ca să nu se mai poată simţi aşa cu alt bărbat, înseamnă că sunt un monstru. Dar nu-mi pasă. Dacă sunt un monstru, asta e. Nu mă deranjează.

Se freacă mai tare de mine, renunţând să mai stea în aer şi îşi lasă în sfârşit greutatea pe gura mea. îi sug nerăbdător clitorisul, iar ea ţipă, degetele ei albindu-se când se ţine de canapea.

— Dumnezeule, Emerson! Nu te opri, nu te opri, nu te opri!

Se apleacă în timp ce are orgasm, păsărică ei pulsând pe buzele mele, şi strângându-şi coapsele în jurul capului meu. Ling fiecare picătură minunată ca şi când ai fi ultima oară când aş putea să o devorez aşa. Refuz să

cred că aşa este. Chiar dacă nu suntem menv împreună pentru totdeauna, încă nu am terminatS*

Imediat ce i se relaxează muşchii şi Se j ridic din nou. Mădulanil meu tânjeşte după ea & ’0 şezut pe canapea şi îi îndrept păsărică udă spre ej în vindu-i chipul când se aşază peste mine. ’

- U naiba, Charlotte! mormăi eu, apucând de păr şi trăgându-i buzele spre gura mea. Ea mu° mură când o sărut, simţindu-şi gustul pe limba Călăreşte-mă!

Cu ochii căprui concentraţi la mine, mă ţine de ceafă şi se mişcă înfiptă-n scula mea, cu mişcări ample. Mi-o trage aşa cum i-o trag eu.

Privind-o, îmi dau seama că... o iubesc. Dacă nu aşa se simte dragostea, atunci sigur nu există.

Asta nu înseamnă că îi pot oferi lui Charlotte tot ce vrea – tot ce vreau eu. Nu îmi face alegerea mai uşoară, dar mă simt mai liber pentru că am reuşit să recunosc asta în sinea mea. După douăzeci de ani de aşteptare, ea este cea care a spulberat în sfârşit credinţa că nu o s-o găsesc vreodată. Că nu o să găsesc dragostea. Dar am găsit-o... datorită ei.

Şi-mi doresc enorm să-i spun asta chiar acum, dar nu pot. Refuz să-i mai fac promisiuni pe care nu le pot respecta. Dacă îi spun că o iubesc, o s-o fac doar să spere şi mai mult şi deja o distrug.

Apucând-o mai strâns de şolduri, o izbesc şi mai tare, iar ea îşi lasă capul pe spate, umplând camera cu gemete delicioase de extaz.

accept momăleu™ drUmU1 VreaU Să

— Haide!

înainte să ejacuîeTgTmând81 d∘Uă mi?cări Pe mădular 284 uiez gemând, penisul meu eliberându-se

I tte îmi atârnă în braţe, epuizată şi frumoasă, corpul spre gura mea, sărutând locul unde în piept.

li^jftie mai tare decât de obicei, iar inima ei bate t,# din cauza efortului, l-a transpirat spatele.

l"|l<,n’lC Ani fost o fată cuminte? şopteşte ea, cu gura la ■ «ntimetri de a mea.

c5(l' zâmbesc în timp ce o strâng în braţe.

_ întotdeauna ai fost o fată cuminte!

REGULA NUMĂRUL 31:
Nimic bun nu durează o veşnicie.

CMÂ

O senzaţie de calm mă cuprinde când îi aud paşii luni dimineaţă. Are ceva special sunetul ăla. Ţăcănitul repetat îmi provoacă o reacţie în corp, un val de serotonină care mă linişteşte imediat. Anxietatea în care mă înecam de când m-am trezit în braţele lui ieri-dimineaţă dispare când îl aud intrând în cameră.

Se apropie de locul în care îngenunchez şi mă mângâie uşor pe cap.

— Bună dimineaţa, Charlotte! rosteşte cu aceeaşi inflexiune cu care ar spune „Bună dimineaţa, frumoaso''' sau „Te iubesc, Charlotte!” $i poate că mi-o imaginez pe ultima, dar sună bine în mintea mea.

— Bună dimineaţa, domnule!

Ne intrăm în rol atât de uşor, ca piesele de puzzle care se potrivesc. De sâmbătă seara, nu am mai discutat despre Beau, despre secretul nostru, despre viitorul sau sentimentele noastre. Este ca şi când conversaţia ne-ar fi făcut să tăcem de frică. Am fost foarte aproape de a ne încheia relaţia, aşa că, în loc să înfruntăm realitatea şi să recunoaştem ceea ce ştim amândoi că urmează, am revenit la rolurile pe care le jucam înainte.

Păstrăm secretul.

Ne reprimăm sentimentele.

Nu ne gândim la viitor.

Brr corect, dar de vreme ce sunt aici, înge-

N'a7e P<x'l'a Pen,r" e1, parcâ este suficient. în do«» sAptftniiini. i-am spus că o să accept orice adevărat.

F Când aşază pe scaun, aştept instrucţiuni. De îmi spune să lucrez la biroul meu sau să vin să ^în pnala lui când lucrează, dar cât aştept, minutele linişte. îmi doresc foarte mult să văd ce face.

tTPfl În cele din urmă, şopteşte:

- Târăşte-te spre mine!

Îmi muşc buza ca să nu zâmbesc în timp ce înain- •ez în patru labe, ridicându-mi din mers privirea la el. Emerson îşi sprijină bărbia în palmă, rezemându-se de cotiera scaunului când mă priveşte. Pe chipul lui se vede o expresie aprobatoare subtilă, iar eu o absorb ca şi când m-ar ţine în viaţă.

Când ajung la scaunul lui, mă aşez din nou în genunchi. El întinde mâna şi mă mângâie pe obraz, iar eu mă aplec spre ea.

- Nu vreau să lucrez azi, murmură. Iar când îmi încordez buzele, reprimând un zâmbet, continuă: vreau să mă joc.

- Da, domnule! îi răspund suav.

~ Pe birou, îmi porunceşte şi atinge suprafaţa ^lidă din faţa lui.

Ridicându-mă în picioare, mă aşez în faţa lui şi Mediat îmi depărtează genunchii, băgându-se între ei.

port o rochie neagră lungă până la genunchi, cu nas- .. În faţa şi buline mici şi albe. îmi accentuează rotun-ntulându-se pe sâni şi şolduri. Pe sub rochie am o reche de chiloţi de dantelă de un albastru deschis.

Emerson îşi trece mâinile pe coapsele mele : şi mă 1 °ând ajunge la betelie şi îi trage cu grijă în jos.

Ducând materialul mătăsos şi albastru la nas, uitându-se la mine. îmi muşc buza când îl privesc. ră

Apoi deschide sertarul biroului şi pune chiloţf înăuntru. îl privesc în timp ce scoate altceva. Este un obiect cunoscut din silicon roz şi mi se poticneşte respiraţia când îl recunosc.

— L-am găsit în biroul tău, zice el. Ţi-l aminteşti?

— Da, domule!

Mă uit când curăţă jucăria şi o usucă. Mi-e greu să rămân nemişcată când aştept ceva atât de satisfăcător ca jucăria aia, pentru că ştiu ce urmează să se întâmple. După ce o curăţă şi o usucă, îndreaptă capătul rotunjit spre buzele mele.

— Deschide gura!

Mă supun şi, de îndată ce o simt pe limbă, îmi spune:

— Suge!

Iar eu o fac, acoperind siliconul cu salivă. Apoi îl scoate uşor şi-mi ridică rochia.

Abia respir când îl privesc. Trăgându-mi şoldurile spre marginea biroului, îmi introduce lent capătul rotunjit acoperit cu salivă şi sunt nevoită să-mi reprim suspinul. Se simte diferit când îl introduce altcineva şi felul în care o face seamănă cu un act medical. Este o senzaţie erotică aproape obscenă – şi, oarecum, îmi place.

Imediat ce introduce de tot jucăria, îşi admiră munca, atingându-mă şi trecându-şi degetele peste labi- i e mele. Nu-mi dau seama dacă i s-a sculat deja şi tot Să,arunc ° privire pe furiş. Deja ştiu că ziua de azi sfârcif6 C ?îuitor lungă, dar la final, când o să-l am în sîarşit, o să merite aşteptarea.

mi-o T'“ telecomandă neagră P6 care de data trecută, zâmbesc. Cu un mic

Jnit..jucina începe să bâzâie pe clitori şi n i ¡„Ăerc sâ îmi unesc picioarele, dar el nu ® ” pu"«ul G

_ Să vedem cât poţi suporta până ai 0J '

Vreau să protestez, dar nu pot Azi î« • gaSm- domn, puţin diferit de ultima dată Vihr 'tJ°acâro,ul de dar aproape că este mai rău aşa pentru că? eSte joasă- (ent spre orgasm, iar faptul că nu not ? aduce Prea ţeşte mult situaţia. p edcp°na înrăută-

Ţinând între dinţi buza de ’ mă forţez să respir. Apoi, el începe^’ .!?“! ochii coapse ndică mâinile spre sâni şi *Lcă* S Tgâie ‡ *arestare.* 9 «yuca intre degete fie-

~ îmi dau seama că tp

dreptate. Mă zvârcolesc DPT°p,i- zi« Emerson şi «cadat. Exact... acolo. § b‘rou * «cep să respir

Brusc, vibraţia dispare. Tocmai când urma să mă apropii de orgasm, a oprit jucăria. Simt o picătură de transpiraţie pe frunte când inspir prelung. Când mă uit la el, zâmbeşte mulţumit de sine.

- Am avut dreptate?
- Da, domnule! răspund eu.
- Nu eşti pedepsită, dar o să-ţi fac asta toată ziua, bacă eşti cuminte, o să iii răsplătită la sfârşitul zilei. Ai înţeles?

Da domnule!

ni

coapsele *me^eaC^ ma mte* s^ruiă un loc moale dintre

MoitL V păstrez chiloţii în sertar. încearcă să v Pătezi

scaunul.

‡Ucru. Em •U$°r 0 Pe fund mă trimite la Petrece următoarele două ore tachi- §aPr°ape j CU fraţii constante, aducându-mă până nn-mi 6 i°r^asm $î oprindu-se. Aş vrea să pot spune P ace, dar până acum nu este atât de rău.

Oricum, îmi place excitaţia. Şi cel mai mult îmi nk atenţia lui, adică ceea ce primesc azi. p,ace

- E frumos afară, spune în timp ce îi Scriu e-mail lui Maggie. Hai să facem o plimbare până magazinul cu delicatese!

O, Emerson! gândesc eu. Bineînţeles că vrei să mă scoţi în public cu chestia asta în mine.

Dar îl contrazic? Nu. Doar zâmbesc, dau din cap şi răspund corespunzător:

— Da, domnule!

- în seara asta o să-ţi fac masaj la picioare, îmi zice pe drumul de întoarcere de doi kilometri, uitân- du-se la tocurile mele.

Pantofii ăştia sunt ceva mai comozi decât cei de ultima dată, dar nu o să refuz un masaj la picioare. în magazin, aproape m-a făcut să plâng când m-a chinuit. Era aglomerat şi oamenii mişunau peste tot, prin toate spaţiile deschise când a pornit jucăria, facându-mă să mă apuc de braţul lui ca să mă sprijin, pentru că mă temeam să nu mă prăbuşesc pe podea.

I s-a părut amuzant, dar mi-am dat seama că şi el era excitat. Atât de mult, încât a trebuit să mă ţină în faţa lui tot timpul ca oamenii să nu-i vadă erecţia când am comandat sandvişurile. Am comandat un sandviş de curcan, cu scula erectă a lui Emerson Grant lipită de spatele meu când aproape c-am avut orgasm pe la mijlocul cuvântului „maioneză”.

Dacă oamenii nu au observat cât de ciudat ne comportam, a fost un miracol sau erau orbi. însă nu ne-a păsat. Am mâncat prânzul într-un mic separeu din spate, zâmbind forţat. Asta ar putea funcţiona, mi-am spus tot timpul. I-aş putea fi

secretară ca paravan şi iubită în secret şi nu ar trebui să afle nimeni. Ar fi suncient.

Parcând ajungem acasă la el, văd o siluetă cunos-
veranda din faţă a lui Emerson şi toată speranţa
Ceaşcă dispare.

n L Beau? strigă Emerson, văzându-şi fiul.

Când se întoarce ca să-i răspundă, înţepenesc. Nu • daca şi Emerson se simte la fel de vinovat, dar când •hâd acum pe Beau, parcă primesc un pumn în stomac, ¡ar el pare- în regulă. Mai bine decât data trecută. S-a tuns, zâmbeşte şi nu pare că vrea să-şi ucidă tatăl.

- E totul în regulă? întreabă Emerson, grăbin- du-se către el.

- Da, sunt bine.

- Ce cauţi aici? îl întreb eu.

Pe chipul lui Emerson se citesc surprinderea şi scepticismul, concentrat la fiul lui, iar mie nu-mi vine să cred ce invidie mă cuprinde când observ asta. Este fiul lui, Charlie! Bineînţeles că o să-i acorde atenţie. Mai multă decât ţie.

- Lucrez în zonă. Am văzut parcată maşina lui Charlie şi m-am gândit să trec puţin pe aici.

Să treacă puţin pe aici? Arunc o privire către stradă şi observ' camioneta albă parcată lângă bordură. Cum de nu am mai observat asta? Probabil s-a folosit de banii daţi de tatăl lui ultima dată ca să o repare.

Nimic din toate astea nu pare în regulă, dar îmi ţin gura când Emerson deschide uşa şi-l lasă să intre. Pare atât de entuziasmat să îşi vadă fiul, încât nu pot să fiu eu cea care-i răpeşte bucuria. Aşadar, mă port nonşalant j^nd intrăm. Emerson îşi goleşte buzunarele pe masa de laintrare, lăsând cheile în bol.

Ţi-e foame? îl întreabă pe Beau.

Beau clatină din cap înainte să se întoarcă spre uiine.

Aşadar, unde eraţi? întreabă el.

Mă uit o clipă la ei doi, încercând să capăt secundă din atenţia lui Emerson, dar ei e prea precaut* prea speriat.

- Am fost la magazinul cu delicatese de pe strada asta. Eşti sigur că nu ţi-e foame? răspunde Emerson.

- Da, sunt sigur, mulţumesc! Am o slujbă nouă, adaugă el, iar zâmbetul de pe faţa lui este aproape molipsitor.

Dacă nu aş fi fost atât de crispată de toată situaţia ăsta, chiar m-aş fi bucurat puţin pentru el, dar sunt prea neliniştită. Tot aştept să observe că eu şi Emerson ne-o tragem, ca şi când ar putea să vadă asta pe chipurile noastre.

Adică, mi-aş dori s-o vadă pe chipul lui Emerson chiar acum, dar el este atât de precaut, încât e imposibil.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Voi duceţi-vă în salon! Vin imediat! Vreau să aflu totul despre noua ta slujbă, spune Emerson, întorcându-se spre bucătărie.

— Da, domnule! răspund eu din obişnuinţa, imediat tresărind când rostesc cuvintele.

Emerson înţepeneşte în pragul uşii şi încerc sâ pretind că nu este nimic ieşit din comun, mergând direct spre salonul din partea frontală a casei.

— Domnule? răspunde Beau râzând.

Râd şi eu, încercând să ignor replica lui, dar mi se pare ceva artificial. Aproape mecanic, de parcă nici măcar nu aş şti cum să mă comport normal. Flecărim cât aşteptăm ca Emerson să revină, iar Beau nu bănuieşte nimic, ceea ce ar

trebui să mă bucure, dar îmi provoacă doar puţină greaţă. Apoi Emerson revine cu trei n între degete, iar Beau se uită sceptic la ele.

— Mă gândeam să bem ceva ca să sărbătorim noua ta slujbă.

fi schiţează un zâmbet, ia o bere şi se aşază unul uriaş de piele. Emerson pare momentan mul- când îmi dă o bere şi aproape mi se frânge inima, ^'cât de fericit este! Beau este aici, el chiar zâmbeşte cei doi sunt pe cale să-şi refacă relaţia. Simt asta.

Cum aş putea să-l privez de aşa ceva? Şi cum aş ţeâ fi atât de egoistă, încât să mă aştept ca Beau să reacă pur şi simplu peste asta? Ce e în neregulă cu fine?

în timp ce-l privesc pe Emerson care stă pe sca- nul din faţa fiului său, mă aşez uşor pe ultimul scaun, făcând ochii mari când fundul mi se atinge de perna icestuia.

Vibratorul!

Am uitat complet că e acolo. Iar acum trebuie să ktau aici, cu un dildo cu telecomandă şi fără chiloţi în timp ce ne prefacem că totul este în regulă şi nu ne-o tragem fără să ştie Beau. Abia aud ce vorbesc ei în din cauza ruşinii care îmi răsună în minte – e doar din vina mea. Din fericire, niciunul dintre ei nu pare să observe.

De fapt, în următoarele treizeci de minute niciunul nu pare să observe măcar că sunt aici.

d k>^b serv cum îşi priveşte Beau tatăl. Printre guri e ^re, îi povesteşte despre noua slujbă ca ucenic la un peisagist din zonă. Apoi văd expresia mulţumită şi an ra de pe chipul lui Emerson şi stau aici şi mă întreb m naiba s-a întâmplat asta.

şi R n urma cu un minut, lucrurile erau uşoare. Eu pre t^ef son Puteam să ne continuăm relaţia secretă, sun t secretara lui. Şi nimeni nu ar fi fost ’dini sen'n a Pare Beau, ca un memento crud că dura^u eşte niciodată uşor şi că nimic bun nu poate

Deci îţi place să lucrezi aici?

îmi ia o clipă să-mi dau seama că Beau vorbeşte cu mine. Luând o gură de bere, se uită la mine să-i răspund.

— O, ăăă, mda. Este o slujbă bună.

Nu mă pot uita la Emerson. Pur şi simplu nu pot suporta asta, dar simt că mă priveşte în acest moment. Probabil că doar atât m-a privit de când a apărut Beau.

— Bun! răspunde el dând din cap. Ei bine, data viitoare când o să lucrez în partea asta de oraş, mi-ar plăcea să trec din nou pe aici. Poate luăm prânzul împreună.

Mi-e greu să văd cum mă priveşte, ca şi când s-ar agăţa de o speranţă, şi trebuie să mă uit în jos la sticla mea de bere, căreia i-am desprins de tot eticheta din cauza neliniştii.

— Ar fi minunat! Mi-ar plăcea! spune Emerson, ridicându-se în picioare.

Beau e încă atent Ia mine, dar eu sunt înţepenită, *9* cu privirea fixată la picăturile reci de condens de pe sticla maro.

Când Beau se ridică în picioare, respir uşurată. Am nevoie să fiu singură cu Emerson. Nu trebuie să revenim la cum eram înainte de prânz, dar poate o să discutăm despre asta. între noi e ceva ce poate fi salvat... dacă nu cumva acum vrea să ne despărţim. Sunt sigură că, la cat de bune par lucrurile cu Beau, eu nu mai însemn nimic pentru el.

Nu, nu pot gândi aşa.

Beau zăboveşte lângă uşa de la intrare, de vorbă cu tatăl Iui. Când observ că se întinde după cheile pe care le-a lăsat lângă cele ale Emerson, pe masa de la intrare, văd ceva cunoscut acolo. Mi se încălzesc obrajii şi încep să intru în panică atunci când zăresc telecomanda neagră, la doar câţiva centimetri de mâna lui Beau.

0 sMi ia cheile şi-o să plece, fără să observe

,.1HÎ mă uit la Emerson, pare netulburat, atât de -n conversaţia cu fiul lui, încât nici măcar nu vede ' t pe ™asa aia*în văzul tuturor- Mâ ndic repede \ioam. sperând să ajung prima la telecomandă.

inP – Bine, ar trebui să plec, spune nonşalant Beau.

Mă opresc când văd că ia cheile şi telecomanda neagră, care seamănă foarte mult cu telecomanda camionetei lui. în graba de a le lua, telecomanda cade pe podea.

Când Beau se apleacă să o ridice, atinge probabil unul dintre butoane deoarece, brusc, vibraţiile intense dintre picioarele mele sunt total nepotrivite şi nedorite. Ţip şi îmi acopăr gura cu palma, strâmbându-mă cu o expresie de durere când mă întorc şi încerc să fug. Trebuie să scot jucăria chiar acum.

Energia din cameră se schimbă imediat, ca şi când ar fi stins cineva lumina într-o zi însorită. Beau se holbează curios la mine, vrând să înţeleagă de ce reacţionez aşa, dar ce aş putea spune?

Se uită la mine cu telecomanda în mână.

- Ce se întâmplă?

Deodată, se aud nişte paşi şi mă întorc să-l văd pe frnerson luând telecomanda din mâna fiului său. Apasă raPid pe buton şi vibraţia încetează.

- Ce se întâmplă? strigă Beau.

Ar trebui să plec. Trebuie să ies din camera asta, Casa asia, din toată situaţia asta, dar sunt blocată PriZoniera privirii lui Emerson care mă fixează cu o ^eplim de regret.

n0 e' gan^esc eu. Asta e clipa în care o să recu- noas(.x !n fiului său că a greşit, când o să recu- ln sfârşit că însemn ceva pentru el şi că to ce mi-a spus în particular este adevărat. Aştept anxiOasă clipa

care deja ştiu că nu o să vină. Cel puţin nu aşa cum îmi doresc.

- Cineva să spună ceva, vă rog! strigă Beau după un moment de linişte încordată.

Cum naiba i-am putea explica aşa ceva? Nu există nicio metodă prin care să-i explicăm, iară vinovăţie, că port un vibrator cu telecomandă. Şi exact în clipa asta îşi mută Beau privirea de la telecomanda din mâna tatălui său la locul dintre picioarele mele, unde stau cu coapsele lipite şi îmi ţin materialul rochiei în pumn.

— Ştiam eu! strigă el furios, dându-şi brusc seama ca bănuielile lui erau întemeiate de la bun început.

— Nu e nimic, se bâlbâie Emerson, uitându-se la mine cu ochii lui fermecători.

«Jur că urmăresc cu încetinitorul clipa în care încearcă să nege ceea ce este evident. Când încearcă să mă nege sau mai degrabă să nege relaţia noastră. Rămân cu gura căscată şi mă încrunt la el.

— Nimic? izbucneşte Beau, uitându-se de la unul la celălalt.

— Da, nimic, spun doar pentru mine înainte să mă întorc şi să ies din cameră.

Zidurile ar putea să se prăbuşească în jurul meu şi nu mi-ar păsa. în clipa asta, chiar aşa pare. Şi poate că nu ar trebui să fiu atât de furioasă. Adică, e fiul lui. Nu ar trebui să mă aştept să recunoască asta atât de uşor, dar când trec prin birou, văd tot ce s-a întâmplat în ultimele două luni, doar că acum cu alţi ochi.

Mă văd naivă şi plină de speranţă, fiind tot ce voia Emerson Grant să fiu. Văd cum mă schimb pentru el. Cum îngenunchez pentru el. Cum mă mint şi mă sacri- nc... pentru el. Aud cele mai simple cuvinte de laudă am gura lui şi cât de uşor am cedat

şi am salivat după
renunţând la tot ce credeam doar ca să le mai aud o
Ca Şi când toată valoarea mea ar depins de aceste dat ă cuvinte amăgitoare: „fată cuminte”.

Conversaţia dintre ei se aprinde, dar, lăsându-i în urmă, nu înţeleg nimic din vorbăria înăbuşită. Sunt pIta pierdută în propria ceaţă de furie şi mâhnire. îmi iau telefonul de pe birou, încercând să mă concentrez la împrejurimi cu vederea înceţoşată de lacrimi. Când mă întorc şi mă îndrept spre uşă după poşetă, o mână caldă şi plină de bătături mă prinde de braţ.

Mă uit în sus ca să văd chipul lui Beau, schimonosit de furie.

- Spune-mi adevărul! Te-a atins? strigă el, iar eu nu pot să răspund.

Nici măcar nu înţeleg întrebarea. îl ignor şi continui să merg spre uşă.

- Unde pleci? mă întreabă Emerson, blocân- du-mi calea.

Când mă aplec să-mi iau geanta, o lacrimă cade pe suprafaţa lucioasă şi neagră a pantofilor mei cu toc. Mă uit la ei o secundă. Cine mai sunt eu? Mi-am pierdut identitatea când am intrat pe uşa aia. I-am dat-o unui bărbat căruia nici măcar nu îi pasă de mine.

El a spus că nu înseamnă nimic. S-a referit la niine. La noi. Toate speranţele şi gândurile pline de dragoste din mintea mea par brusc prosteşti.

Dumnezeule, ce proastă sunt!

Când deschid uşa, el mă opreşte din nou.

* Nu pleca, rosteşte Emerson şi aud tonul pe <?re 0 spune, aşteptând să îl ascult cu un obedient „Da, domnule!"

Nu mă uit la el când rostesc încăpăţânată:

~~ Nu!

Nu, ordinelor tale. Nu, promisiuni tale. Nu, Iau- delortale.

din n0U(¡ar eu reuşesc să li oco-

doi se ce « că trebuie să plec aşa

lese P^^care deschid uşa, ies şi nu îndrăznesc să că, în chpa în <a da urinătoare, sunt în maşină şi privesc mapon 1 autostradă spre casa mea. Reuşesc S«”58 plân8 “

REGULA NUMĂRUL 32:

Când treci printr-o despărţire, citeşte din nou regula numărul 4 – taco şi mărgărită sunt întotdeauna răspunsul.

— Ridică-te! spune Sophie, trântind uşa camerei mele când intră.

Au trecut opt zile, patru ore şi treizeci de minute de când am plecat pentru ultima dată din casa lui Emerson Grant. Şi nu am făcut decât să las o urmă de mărimea lui Charlie în patul meu, să mă uit cap-coadă la un serial poliţist pe Netflix şi să mănânc jeleuri până la refuz.

Şi să plâng mult.

Când mă gândesc la ultimele două luni, simt tristeţe şi ruşine. Nu mă pot abţine să nu-mi fie dor de cum stăteau lucrurile şi cum mă simţeam când eram cu el, dar totul a fost o iluzie. De fapt, am jucat un rol şi l-am Jocat bine. E umilitor ce chestii am făcut pentru el, doar ^să-i atrag atenţia.

Dar apoi îmi aduc aminte cum mă simţeam în beate e lui când mă trezeam şi expresia din ochii lui când tea privea, de seara aia tulburătoare de sâmbătă când a ^rturisit cât de mult ţine la mine... Este greu să nu mi Pară că resping acea dragoste. Dar el o

iubea pe Char- °tte, nu pe Charlie.

- Este marţea cu Taco! Hai să ne umplem cu chipsuri şi salsa şi să mâncăm până nu mai putem să mergem!

Mormăi în pernă.

- Plăteşti tu? Ai uitat că nu am o slujbă?

- Dacă-mi dai pe furiş o gură de mărgărită, plătesc.

Râd forţat. Oricât aş vrea să mă întorc pe partea cealaltă şi să-i ignor invitaţia, nu pot să-i fac asta lui Sophie. Nu este vina ei că sunt o ratată care se îndrăgosteşte de toţi bărbaţii nepotriviţi.

— Bine... lasă-mă să fac un duş.

Par răguşită şi mă doare capul de la sticla de vin alb pe care am băut-o aseară. Poate o mărgărită o să mă ajute să mă simt mai bine.

După o oră, eu şi Sophie mâncăm *carne asada* şi *queso.* Adică, asta nu-mi rezolvă neapărat toate problemele provocate de dragoste, dar cu siguranţă mă ajuta. Nu poţi să fii nefericit într-un restaurant mexican.

Cam pe la jumătatea cinei, observ separeul din faţa noastră. Este o familie cu doi adolescenţi şi văd imediat cum se uită la Sophie. Când îi aud mormăind între ei, apoi râzând, apuc atât de strâns paharul de mărgărită, încât mă tem că o să se spargă.

Sophie probabil a observat deoarece se uită la mine peste paharul ei de suc şi şopteşte:

— Ignoră-i şi gata!

Ridicându-mi privirea la ea îmi dau seama că... nu eu ar trebui să fiu cea care să-i dea sfatul ăsta? Adică până acum ne-am obişnuit cu asta şi cu toţii am învăţat să ignorăm nesimţiţii din lume, dar cum de sora mea mai mică este cumva mai curajoasă şi mai încrezătoare decât mine?

fa vrea să am un gram din încrederea ta, S»Phie'

uce a mai rămas din băutura mea şi trec la Sophie înţepeneşte şi se încruntă la mine.

ipâ _ Despre ce vorbeşti? De unde crezi că am învăţat mă doară-n fund de ce cred oamenii?

Vorbeşte frumos! glumesc eu. Şi cum adică te doare-n fund de ce cred oamenii? Mereu îmi fac griji în privinţa asta.

- Ei bine, nu o arăţi. Când ţi-am dezvăluit secretul meu, îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Mă uit la pahar şi încerc să-mi aduc aminte. Parcă i-am spus un milion de lucruri în anul ăla, totul şi orice ca să o ajut.

- Aminteşte-mi.

- Ai spus că ceea ce gândesc oamenii e problema lor şi să nu fac din asta problema mea.

- La naiba, am zis eu aşa ceva?

- Da. Credeam că eşti cea mai încrezătoare persoană din lume.

- Ha!

- Apoi ai început să ieşi cu Beau...

Amuţeşte şi văd cum îşi strâmbă gura de ^Tăcem o clipă în zgomotul discuţiilor din restau- rant în timp ce aştept să-şi termine raza.

fost ca şi când ţi-ai fi pierdut toată mc după ce a plecat tata.

Oftez prelung. . . nU i aşa?

- Mereu ajung cu băieţii nepot ţ > -Ştii... că eu ştiu că Emersone tatăl

Aproape mă sufoc, înecându-mă cu o gură de apă

- Da?

— Ei bine, să vedem... spune ea pe un ton sarcastic. Eram cu tine când Beau ţi-a dat adresa tatălui său. După două zile, aveai o nouă slujbă. Şi după o lună, îl aduci pe bărbatul ăsta misterios şi mai în vârstă la petrecerea mea aniversară. Nu prea e nevoie să fii Sherlock Holmes ca să îţi dai seama, Charlie.

îmi plec capul şi-mi masez fruntea.

— Mama ştie?

— Presupun că da.

— De ce nu mi-aţi spus nimic?

— Erai fericită! izbucneşte ea. Mai fericită decât erai înainte de Beau.

— Nu ştii cât de mult am greşit? Să mă văd cu tatăl fostului meu iubit?

Sophie şi înclină capul cu păr albastru şi adaugă:

— Adică, oamenii o să creadă că e greşit? Pare a fi problema lor.

Nu pot decât să râd.

— *Touché,* ştrumfiţo! Dar Beau a aflat şi a făcut din asta problema tuturor.

— V-aţi... despărţit? întreabă ea.

Dau din cap, serioasă.

— Dar nu a fost numai din cauza lui Beau. Este... complicat.

— Spune! Mă prind eu.

Râd din nou.

— Bine... Uite versiunea pentru minori.

Sophie se strâmbă dezgustată.

— Da, te rog!

Cu un zâmbet încordat, îi povestesc totul. Cum Emerson a fost mereu la cârmă, cum a trebuit să-mi

LAUDÂ-MÂ

• icntitatea ca să fiu cu el, cum aş orice ca fi făcut ^'^ultuniesc şi cât de toxică a devenit relaţia. să'1111 ţn |oc să fie de acord cu mine sau să mă \ se uită la mine ca şi când ar avea ceva timeasca» compă - de

_ De ce te uiţi aşa?

_ Nu mă uit în niciun fel, spune Sophie ridicând din umeri. Doar că... nu cred că ţi-ai schimbat identitatea. După părerea mea, parcă ţi-ai recuperat toată încrederea- Oare chiar te-a făcut să te schimbi sau te-a lăsat sa fii tu însăţi?

Sunt confuză. Ştiu că parţial are dreptate, dar ceva mă împiedică să văd lucrurile aşa. Asta îmi aminteşte de prima zi ca supusă a lui Emerson şi de ce mi-a zis: „în unele zile vreau să fii Charlotte.” Ce-a vrut să spună cu asta? Mă plăcea suficient cum eram de obicei sau nu voia să se chinuie să mă înveţe diverse în zilele când nu eram supusă?

M-a lăsat să fiu eu însămi? A fost ideea mea să joc rolul de secretară-supusă. Eu am fost cea care a hoinărit pe holurile întunecate ale clubului. Eu am fost nerăbdătoare să învăţ totul.

Şi eu sunt cea care vrea cu adevărat să se întoarcă în clubul ăla.

— Tata a plecat pentru că nu m-a putut accepta aŞ3 cum sunt. Ar fi preferat să mă vadă nefericită decât să accepte schimbarea care ştia că îmi trebuie. Dar tu ai S^sit un tip care te vrea exact aşa cum eşti.

— Aş vrea să mă dorească, Sophie. Dar trebuie S3'Şi pună fiul pe primul loc... şi, aşa, eu nu mai intru în Peisaj.

ka îşi dă ochii peste cap.

— Spune-i lui Beau să treacă peste asta, îmi vine să râd din nou.

Crede-mă că aş face-o, dacă aş putea.

Seara, stau întinsă în pat şi mă uit la cele opt mesaje de la Emerson pe care le-am lăsat fără răspuns.

Putem vorbi?

Vreau doar sâ îmi cer scuze.

Am făcut o greşealâ.

Mi-e dor de tine!

A
Infeleg câ ai nevoie de timp. Pot sâ aştept Uşa mea de la intrare este mereu deschisa.

Beau ştie acum totul. Este supârat, dar putem rezolva asta.

Nu îl aleg pe el în locul tâu. îmi pare râu câ am insinuat vreodatâ câ aş face-o!

Te rog, Charlie!

Lacrimile îmi înţeapă pleoapele când le citesc pe rând. Am şi şase apeluri pierdute şi câteva mesaje în căsuţa vocală pe care nici măcar nu sunt în stare să le ascult. Are dreptate – am nevoie de timp. Trebuie să îmi revin din euforia Emerson Grant ca să pot gândi limpede. Poate că o pauză o să mă ajute să-mi dau seama ce vreau cu adevărat.

Nu este niciunul de la Beau – ceea ce e surprinzător. Nicio judecată caustică. Nicio întrebare indiscretă. A dispărut pur şi simplu din viaţa mea. Probabil că e mai ine aşa. Nici măcar nu ştiu ce i-aş spune.

Chiar atunci primesc un mesaj nou şi mă uit la el [0] [c] ipă înainte să-mi dau seama de la cine este.

u i puştoa*00’ Sper câ eşti bine.

avut un fotograf la inaugurare. Fotografiile ^eo nu o sâ fie publicate pe internei, dar m-am °ândit câ poate ai vrea sâ o vezi pe asta.

Garrett- îmi dau seama doar după felul în care . zis „puştoaică”. Nu că mi-a mai spus aşa, dar este funiei Sub primul mesaj este o fotografie făcută în clubul slab luminat. Oamenii din jur sunt în ceaţă, iar ett Emerson suntem în mijloc. Rochia mea aurie cu nuanţe de safir este lipită de costumul lui albastru-safir. Suntem pe ringul de dans şi în timp ce eu mă uit la ceva, Emerson îmi priveşte chipul. Căldura şi adoraţia îi împodobesc chipul şi în ochii verzi se zăreşte un amuzame

licăr de

Mi-e greu să mă uit la fotografie. Nu este niciun secret că Emerson crede că sunt frumoasă, dar într-o relaţie trebuie să fie ceva mai mult de atât. Şi cu siguranţă mai mult decât să-mi spună că-s o „fată cuminte” pentru că ştiu că i-o sug sau că îngenunchez lângă el aşa cum trebuie în calitate de supusă. Oare Emerson vede mai mult de atât la mine?

Arunc telefonul şi ţip frustrată. Aş vrea să am încredere în propria judecată. Dacă aş şti totul despre dragoste şi relaţii, aş putea să găsesc băiatul potrivit, dar ou ştiu. Sunt doar o fată naivă şi disperată care tânjeşte după multe laude şi atenţie şi una destul de proastă ca să orice pentru asta.

Dar asta nu e vina lui Emerson, ci a mea.

REGULA NUMĂRUL 33:

Adevărul doare ca naiba.

Emerson

Cândva, îmi plăcea că birourile noastre erau faţă în faţă. Puteam să-i văd profilul când lucra, să-i admir nasul şi cum îşi muşca buza când scria sau îşi sprijinea capul pe birou la sfârşitul zilei. Acum, biroul este dureros de gol.

Şi doar din vina mea.

în ziua în care a descoperit că avem o relaţie, Beau nici măcar nu s-a deranjat să ţipe la mine. Mă tratează iar cu tăcere absolută şi chiar vreau să-mi fi spus ce avea pe suflet când era acolo. Aş prefera ca fiul meu să ţipe la mine decât să mă ignore.

Practic am uzat butoanele de pe ecranul telefonului trimiţând mesaje când lui Beau, când lui Charlotte. Acum încerc să-mi petrec majoritatea zilelor la club, dar chiar şi acolo mă bântuie amintirile. Garrett îmi spune să nu renunţ, să le acord mai mult timp amândurora, dar nu ştiu cât timp pot să fac asta.

îi vreau pe amândoi şi poate că este egoist sau nerealist, dar nu-mi mai pasă.

Astăzi rămân la birou. Au trecut două săptămâni de când ea a plecat, iar eu nu am niciun plan să o înlocuiesc prea curând. Sau vreodată. Garrett, Maggie şi Hunter au încercat să mă înveselească şi nu-mi place să fiu

... ¿cum vreau să mă autocompătimesc ştiind că ^ţil să nu 0 mai văd sau sa 0 aud niciodată.

mine S’a terminat Nu vreau 0 altă ? ori o altă iubită. Charlotte este Ia fel de uşor de ţit ca Beau, adică deloc.

111 Mă trezesc conturându-mi liniile din palmă, adu- . ¿u-nu aminte cum mi-a zis ea că am linia inimii ţ, că o să întâlnesc marea dragoste. Oare m-am ^ansformat în cel mai prost bărbat din lume? Se pare că da-

0 bătaie în uşă îmi distrage atenţia de la mâna mea. Probabil e vreun curier sau Maggie care îmi aduce ceva. Totuşi, mă grăbesc să răspund şi oftez uşurat când îl găsesc pe fiul meu pe verandă, aşteptându-mă.

- Beau, spun eu încet.

El se uită în ochii mei doar un moment înainte să işi mute privirea.

- Vreau să aflu mai multe. Nu pot să nu mă gândesc la asta şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat intre voi.

Mă forţez să-mi reprim neliniştea.

- Bineînţeles! Intră!

Găsim un loc să ne aşezăm în salon şi-i ofer o băutură şi mâncare, dar el clatină din cap şi dă din picior în timp ce se uită la podea. Pregătindu-mă pentru ceea ce ar putea fi cea mai dificilă conversaţie din viaţa mea, mă aşez în faţa lui.

~ întreabă-mă orice.

- Te-ai culcat cu ea?

îmi încordez maxilarul.

— Da.

Beau strânge din buze şi-şi încleştează maxilarul la fel cămine.

*“ Tot timpul?

— Nu, *doar recent.*

- *Ai rănit-o?* mă întreabă pe un ton *acid.*

- *Niciodată. Nu aş răni-o niciodată, îi* r§spu n *încrezător şi sigur.*

Ştiu la ce se gândeşte... că am manipulat-o ca să se culce cu mine. Că am dominat-o şi am forţat-o să facă ceva ce nu voia. Sunt absolut sigur că nu asta s-a întâmplat.

— Ai dus-o la club?

încordarea se înalţă deasupra noastră când pomeneşte de club. însuşi catalizatorul *dispreţului său faţă de* mine. Fiul meu refuză să creadă că nu sunt un *pervers imoral, deoarece le-am oferit oamenilor un loc unde să-şi exprime în siguranţă nevoile sexuale. Aş vrea să-l pot conxinge, dar* nu este *chiar o conversaţie uşoară* între tată şi fiu.

- Da.

El clatină din cap.

— Ea nu este aşa. Tot timpul ăsta nu ai făcut decât să o corupi. Nu e de mirare că te vrea pe tine, şi nu pe mine.

— Stai puţin! îl întrerup eu. Nu am corupt-o deloc. Crezi că nu este aşa? Dar te asigur că este. Char- lotte e o femeie matură şi poate decide singură. Nu am constrâns-o deloc, doar i-am oferit un loc în care să se regăsească şi mi-am petrecut ultimele câteva luni urmărindu-i evoluţia.

El pufneşte.

— în al doilea rând, adaug eu, nu m-a ales niciodată în locul tău. Voi deja eraţi despărţiţi...

— O, tacă-ţi gura! strigă Beau. Nu turna sare pe rană!

— Nu asta am intenţionat. Ridic mâinile spre el.

Precizez doar că era perfect conştientă de ce făcea. Şi

continui să crezi că clubul meu este un loc i ruşinos,te asigur că nu este> Luăm toate măsu" ' i precauţie pentru siguranţă şi sănătate. Totul este nle j . femeile au chiar mai multă putere decât băr- ^'deci te rog să nu-ţi mai spui că sunt un ticălos.

El tace o clipă, uitându-se la podea în timp ce-şi Hnge mâinile şi se gândeşte.

- 0 iubeşti? mă întreabă fără să ridice privirea la mine.

Ezit. Cuvântul „Da” îmi stă pe vârful limbii, abia aşteptând să fie rostit, dar nu ştiu dacă asta vrea să audă.

- Nu contează, răspund eu, ascunzându-mi dezamăgirea. Dacă nu vrei să o mai caut, nu o s-o fac.

Beau se uită la mine. îmi citeşte expresia înainte să spună furios:

- Nu vreau să o cauţi.

Trebuie să-mi amintesc să respir. Inima mea, care tocmai bătea de un milion de ori pe minut, s-a prăbuşit acum pe podea. Atunci, asta e. Mi-a interzis şi nu pot să încalc asta. Am nevoie să aibă din nou încredere în mine.

- Bine.

- încă nu mi-ai răspuns la întrebare, adaugă el. O iubeşti?

De data asta, îi răspund:

- Da, foarte mult.

Ceva între dezgust şi milă se citeşte pe faţa lui. Cu °chii închişi, clatină din cap.

— Are doar 21 de ani. Tu ai 40. E aiurea.

Ridic din umeri.

" îmi pare rău! Nu are rost să-i spun cât de fericiţi eram- Cum nu mai ţineam cont de vârstă, ci mai mult de ce ne ofeream unul celuilalt. Charlotte m-a făcut să rad Şi a trecut dincolo de armura emoţională

pe care o

port de douăzeci de ani.

ce am nevoie.

- Deci dacă eu chiar ţi-aş spune să nu te mai vezi

întotdeauna părea să ştie exact Z|

cu ea... m-ai asculta?

Aplecându-mă înainte, îmi sprijin coatele pe nunchi.

- Eşti fiul meu, Beau. Fericirea ta este mai importantă decât a mea. Dacă nu vrei să ies cu fosta ta iubită, cum aş putea să o fac?

El se încruntă şi mai mult când mă studiază.

— Trebuie să plec.

Mi se taie respiraţia.

— Nu pleca, Beau! Nu mai fi supărat pe mine, te rog!

Când se ridică de pe scaun, greutatea dezamăgirii mi se fixează în gât, facându-mă să înghit cu greu.

— Am nevoie doar de timp... ca să înţeleg asta.

— Vino oricând! Putem vorbi despre orice vrei. Fac orice! îl rog eu uitându-mă la spatele lui când pleacă, simţindu-mă ca un prost.

Dar nu-mi pasă. O s-o fac pe prostul doar ca să-i readuc în viaţa mea.

Când uşa se închide fără să mai spună ceva, rămân acolo *o vreme* şi rememorez totul. Apoi, mă întorc serios în birou, unde continui să fiu total neproductiv şi să mă uit în gol în timp ce-mi aduc aminte de toate greşelile mele.

Deschid sertarul de sus şi văd chiloţii de culoare albastru deschis pe care i-a lăsat în ziua în care s-a terminat totul. Peste ei este telecomanda

neagră. Ambele obiecte sunt un memento că nu o s-o mai revăd *pe* Char- lotte. Nu cât timp Beau are o problemă cu asta.

Iau chiloţii şi îi arunc în coşul de gunoi de lângă birou. Apoi, cu telecomanda în mână, revăd cum arăta

¿¡nd m-a» Jucat cu ea: zâmbetul larg şi ochi căprui superb'-

- La naiba! strig eu, aruncând telecomanda în zid şi «imţindu-ntă imediat mulţumit când se prăbuşeşte în budt>PePdea'

Ignor dezordinea şi iau cheile de pe masa de la intrare. Trebuie să plec naibii de aici şi nu vreau să merg decât într-un singur loc. M-am săturat să fiu singur şi trist. Mi se ridică fierea în gât la gândul ăsta, dar în seara asta am nevoie de companie. Poate am noroc şi o să reuşesc să ignor cât de mult îmi lipseşte şi o să recapăt o parte din cine eram cândva.

REGULA NUMĂRUL 34:
Când eşti membrul unui club exclusivist de sex, chiar nu ai niciun motiv să rămâi singur acasă vineri seara.

Aparent, să-i conduc pe copiii de opt ani pe role, în ritm de dans, nu e suficient ca să mă înveselesc. Pot să zâmbesc fals şi să păstrez aparenţele, dar în sinea mea, vreau doar să plec acasă şi să mă urc în pat.

După ce se termină cântecul, mă întorc pe role spre recepţie, unde împart role şi vând beţigaşe fosforescente. Când se face linişte, îmi aduc aminte de cele două ocazii în care Emerson a venit la patinoar – prima dată ca să mă şocheze şi a doua oară ca să mă şocheze şi mai mult. încă îl văd stând acolo, vorbind cu Sophie şi mama, iar asta doar mă face să-mi lipsească şi mai mult.

Când se deschide uşa de la intrare, zăresc un bărbat care intră, luminat din spate de soare, aşa că nu văd cine este. Trupul şi mersul îmi sunt atât de cunoscute, încât mai că-mi stă inima.

Nu ar veni aici, nu-i aşa?

Dar apoi bărbatul înaintează şi văd buclele de un şaten-nisipiu şi trupul ceva mai slab. Ce naiba caută Beau aici?

El mă vede în spatele tejghelei şi îmi face

jenat din mână. O, Dumnezeule... O să fie îngrozitor. Nu prea

ochii cu fostul iubit de când a aflat că mi-o tră-

,nlJcutaică"sU'

când se apropie de tejghea, mă cam aştept să fie t

şiîncepă să trăncănească şi să mă insulte Îuoface.

_ Hei! spune el.

- Hei!
- Scuze că te deranjez la serviciu. Ai timp de o

pauză? a>

- Aăă... mă balbai eu.

Nu prea aş vrea să-mi petrec pauza cu fostul iubit care ţipă la mine.

- Nu sunt supărat, zice el, în mod evident ghicindu-mi gândurile. Cred doar că ar trebui să vorbim.
- Âăă... sigur!

Mă întorc cu spatele la el, intru în biroul în care lucrează Shelly şi o rog să-mi ţină locul cât iau o pauză, iar ea este de acord. îmi scot rolele şi-mi pun pantofii, după care ies cu Beau în parcare. Este început de mai, ceea ce înseamnă că este cald, puţin vântos şi niciun

nor pe cer.

Dacă ar exista o vreme potrivită pentru discuţia pe care urmează să o purtăm... presupun că asta este.

Când ajungem la camioneta lui, coboară hayonul Şi urc. Obişnuiam să facem des asta între turele de la serviciu sau la prânz. Parcă sunt ca înainte, nu ca Char- l°tte, fata care purta tocuri cui şi juca rolul de secretară focoasă pentru şeful ei.

Eu şi Beau stăm în linişte câteva minute.

în cele din urmă, se uită spre mine şi spune

slrâmbându-se:

Cu tatăl meu, Charlie?

Cu naiba cu asta!

Sar şi dau să mă întorc spre uşa din spate pi strigă după mine înainte să ajung acolo.

— îmi pare rău. întoarce-tel

- Nu o să-mi petrec pauza simţindu-mă vinovata din cauza ta.

— Nu vreau să te simţi vinovată! mă contrazice el. Vreau doar să aud părerea ta.

— Părerea mea? întreb eu, întorcându-mă. Deja ai vorbit cu el?

— Da. Abia am plecat de acolo.

înţepenesc pe loc, întrebându-mă dacă vreau să aud ce a avut de spus Emerson.

— Nu, nu pot să aud aşa ceva.

— Charlie, întoarce-te! Vorbesc serios. O să mă port frumos.

înainte să mă gândesc prea mult la asta, mă întorc şi mă îndrept încet spre Beau.

— Aşadar, dacă deja ai vorbit cu el, ce vrei să auzi de la mine?

— Vreau doar să mă asigur ca nu a...

Mă uit la el cât îşi caută cuvintele.

— Că nu a făcut ce?

— Ştii tu... că nu te-a forţat să faci ceva.

Mă încrunt când mă holbez şocată la el. Vorbeşte serios?

— Să mă forţeze?

— Da... e şeful tău, Charlie. Ca să nu mai spun că este tatăl meu.

— Uf! mormăi eu, ridicând mâinile. Nu, Beau, nu m-a forţat şi nici nu m-a manipulat. Apreciez îngrijorarea ta, dar tatăl tău chiar s-a purtat frumos cu mine. Probabil a fost cel mai drăguţ iubit pe care l-am avut

sft fiu sinceră. în orice caz, el a fost cel care fia distanţă câteva săptămâni.

ai fost la... clubul ăla?

Nu o face pe sfântul, Beau! Chiar am fost feri-u el acolo.

f,tÎ Nu-ţi stă în fire, adaugă el ridicând bărbia şi Mându-şi umerii, aşa cum făcea de obicei când ^dea că ştie mai multe decât mine.

1 Sângele începe să-mi fiarbă şi mă controlez din ^puteri ca să nu mă întorc la muncă şi să-l ignor corn-et, înainte să fac ceva prostesc.

- Beau... de unde ştii cum sunt?

- Am fost împreună un an şi jumătate, Charlie. Te cunosc.

Clatin din cap, uitându-mă în jos. Nu vreau să mă mai cert cu el. Credeam că am trecut peste asta.

- Chiar erai fericită cu el? întreabă Beau.

— Da, dar nu intenţiona să aibă o relaţie cu mine. Nu dacă voia să te recâştige vreodată.

— Voi chiar credeaţi că o să accept asta?

Pare şocat, iar eu simt din nou impulsul de a fugi.

— Da, Beau. Nu are nicio legătură cu tine. Măcar 0 dată am crezut că ai fi capabil să accepţi că nu totul este despre tine! izbucnesc eu.

~ Este tatăl meu, Charlie! Ca să nu mai spun că î,re,° clubul ăla. Priveşte situaţia din perspectiva mea. e porţi ca şi când ai fi mult mai fericită cu el decât ai l0st cu mine.

Rămân cu gura căscată. Am terminat. Nu-i mai Sentimentele. Nu-i mai suport manipulările, învi- Ov firile şi condescendenţa.

* Poate pentru că eram! Chiar şi când m-a tratat ciata obiect, m,am simţu mai Preţuită, mai- apre, când eram cu el, strig eu.

— Insinuezi că nu te-am tratat ca şi când te-aş fi apreciat? întreabă sărind de pe hayon şi se apropie de mine.

— Da, Beau! Exact asta insinuez. Emerson nu m-a făcut niciodată să mă simt proastă şi nici nu s-a purtat ca şi când aş fi stricat totul. Nu m-a înşelat niciodată.

— Iar aduci vorba despre asta? continuă ridicându-şi braţele.

— Las-o baltă! Ce rost are? întreb eu, întorcându-mă şi lăsându-l singur în parcare.

— Mi-a spus că te iubeşte. Ştiai?

Cuvintele lui mă opresc pe loc. îmi îndrept spatele când îi asimilez spusele. Ştiam dacă Emerson mă iubea? Poate că, undeva în sinea mea, ştiam. Cu siguranţă ştiu că eu îl iubesc. Vestea asta ar trebui să mă entuziasmeze. Ar trebui să fie cel mai bun lucru pe care l-am auzit vreodată, însă mă face doar să sufăr mai mult.

— Cum spuneam... nu mai contează.

Zicând asta, îl las pe Beau în parcare, aruncând în urmă trecutul, acolo unde îi este locul, ca să nu mă mai gândesc la ce ar fi putut fi.

Pe la şapte, când la patinoar nu mai este atât de aglomerat, Shelly îmi dă liber. Aparent, de fiecare dată când merg acasă cu maşina, simt o vibraţie în oase. Parcă aş ieşi din corp. Zidurile casei de vacanţă încep să-se vadă peste câteva minute. Niciodată nu mi-a displăcut mai mult să fiu acasă decât acum.

,^ar chiar nu am unde altundeva să mă duc. bophie doarme acasă la altcineva. Mama lucrează în tura de noapte şi sunt singură. E jalnic.

,.u o sticlă de vin din bucătărie, mă aşez pe

L din sufragerie şi deschid televizorul la cea “^.erabilă emisiune pe care o găsesc. Apoi beau m»' ,jtate de sticlă şi mă uit prin telefon, fără să fiu

la emisiune.

,te pupă un t’mP mă plictisesc să mă uit la telefon, i r cel puţin vinul mă calmează. Mă uit nepăsătoare la feştile de pe Instagram, observând cum toţi cunos-^ţii'par să se distreze mai bine decât mine în seara astă-

Apoi, ajung la un story care mă face să mă opresc. Este Eden care îşi face un selfie într-o cameră slab luminată cu lumini roz care coboară pe zidul de cărămizi negre din spatele ei. Aş recunoaşte oricând zidul. Nu indică şi locaţia... Adică, nu ar mai fi un club exclusivist dacă ar şti toţi unde este, dar divulgă locul ca şi când s-ar lăuda unui grup mic de oameni. Unora ca mine, care ştiu despre Salacious Players Club.

Membrilor clubului Salacious... ca mine.

Mda, păcat că e imposibil să merg acolo în seara asta.

Nu. Este o nebunie. Nici măcar nu mă simt în elementul meu acolo. Am mers doar pentru că eram cu Emerson. Ce aş face dacă aş merge singură? Oamenii o să fie ocupaţi făcând sex, iar eu nu aş putea...

înainte să-mi dau măcar seama ce se întâmplă, sunt îmbrăcată cu o rochie neagră lucioasă, cu un decolteu adânc şi tiv deasupra genunchilor. Aplicate pentru Uber e deschisă pe telefonul meu şi aştept afară, tremurând pe tocuri căci vinul nu-şi mai ace Rectul, iar eu îmi dau seama acum cât de ne unesc ucrul ăsta.

N Vechea Charlie nu ar fi făcut niciodată aşa ce^ J u

Ştiu nici dacă actuala Charlie ar face-o. ns je ea cu

siguranţă ar face-o. Aşadar, can

maşina din capătul străzii, îmi aduc aminte că în sear asta sunt Charlotte. Nu trebuie să se întâmple nimT Doar o să-mi petrec timpul în oraş, poate să mă uit din nou pe hol.

Poate o să dau de el... Nu.

Nici măcar nu o să fie acolo. Nu-i place să meargă la club noaptea, decât dacă are loc vreun eveniment. Deci dacă e acolo, poate că vrea să găsească pe cineva sau să-şi omoare timpul. Gândul invaziv se fixează neplăcut în mintea mea, dar încerc să-l ignor când urc în maşină.

Când şoferul opreşte în faţa clubului, îi fac semn din mână şi mă îndrept neliniştită spre uşă. în mod surprinzător, mă simt puţin mai calmă când intru pe uşă, spre micul hol întunecat. Tânăra blondă din spatele tejghelei îmi aruncă o privire şi zâmbeşte. Aş vrea să-mi pot aduce aminte cum o cheamă, de vreme ce, în mod evident, ea şi-a amintit de mine.

— Bună seara, domnişoară Underwood! spune cu un zâmbet strălucitor.

— Bună seara! răspund eu politicos.

Mi se pare ciudat să revin la club şi sunt blocată între senzaţia de linişte, ca şi când aş lucra încă aici, şi impresia că sunt o impostoare.

Fii Charlotte! îmi amintesc eu.

Fata îmi face semn să intru şi zâmbesc la paznicul care dă la o parte draperia neagră şi îmi deschide uşa grea şi izolată fonic.

— Distracţie plăcută! îmi urează el cu voce joasă, înainte să intru în camera principală, îmi îndrept umerii cât de mult pot şi ridic bărbia. Mi se pare că pretind a fi încrezătoare, dar sincer...

care este diferenţa dintre încrederea reală şi cea falsă? Probabil că niciuna. Deci, cu poşeta sub braţ, intru în sală şi observ

mult mai aglomerată decât am văzut-o până <i măcar în seara deschiderii şi în seara licita- erau atât de mulţi oameni aici. După ce mă uit t*'"" Prin cameră Şı ∘bSerV d∘ar CâteVa chiPuri PuUn scote, mă îndrept spre bar. Barmanul din seara ‘”este Ge°ˈcel mai drăguţ suPerm∘del pe care l-am Moscul vreodată – aproape prea drăguţ ca să fie bar- i se luminează chipul când mă vede, iar eu zâm- ^sc. brusc liniştindu-mă ceva mai mult. Oamenii mă ^cunosc. Ixicul meu este aici. Oarecum.

- Aş vrea să fi avut aparatul de fotografiat! spune Geoîn loc de salut. Aş fi filmat cum ai intrat în camera asta. Ca şi când ai domina-o.

Râd, încercând să-mi ascund roşeaţa din obraji.

- Nu-i adevărat!

- Ba da, i se alătură o voce cunoscută şi prietenoasă când un braţ moale îl cuprinde pe al meu. întorcând capul, mă simt uşurată când o recunosc pe Eden care stă lipită de mine. Mă bucur foarte mult că eşti aici! îmi şopteşte la ureche.

- Trebuie să beau ceva, răspund eu, pentru că este singurul lucru care are logică acum.

— Dă-i femeii o băutură! îi spune Eden lui Geo, <*re clatină din cap zâmbind.

Ce ai vrea, regină?

E condescendent, dar este uimitor cât de repede

Hniştesc aici. Cu Eden la braţ şi cu barmanul drăguţ Care flirtează puţin cu mine, deşi ştiu că nu suntem în aceeaşi echipă, toate ticurile mele nervoase dispar. Un ^Â. instructorul ăla imens şi blond, căruia . e°ri îi face p|^cere s£_mj îngreuneze viaţa, îmi zâm- din * ^în partea cealaltă a barului. Când îmi face semn

°chi, clatin din cap spre el. Este bine că exist

limită de două băuturi, deoarece nu aş avea încredere în preajma lui dacă aş fi ameţită.

- Vreau o vodcă cu apă minerală şi lămâie verde te rog! îi spun lui Geo, iar el se întoarce repede, apu- cându-se să-mi prepare băutura.

Stau şi flecăresc cu Eden. Ea pare să bea suc de coacăze fără alcool, în timp ce eu mă uit subtil prin cameră. Vreau să ştiu dacă Emerson este prezent, dar nici nu vreau să ştiu deoarece, dacă este şi se află întruna dintre camerele astea, o să mi se facă rău.

îl recunosc pe acelaşi bărbat familiar din seara inaugurării clubului, care mă fixa cu privirea şi care, în seara asta, are o privire încruntată. Mi se face pielea ca de găină, mai ales că sunt aproape sigură că nu e un ins pe care l-am cunoscut prin Emerson sau în club.

Ei bine, am tot dreptul să fiu aici, iar el nu o să mă facă să mă simt jenată. întorcându-mă cu spatele la individ, mă uit la Eden.

— Pot să-ţi spun ceva? întreb eu după ce beau jumătate din primul pahar.

— Bineînţeles! răspunde Eden imediat cu un rânjet prefăcut.

— Te-am recunoscut după postările de pe blogul tău.

Ea face ochii mari şi zâmbeşte larg.

— Nu ştiam că se uită cineva la chestia aia. Dar oricum îmi place să scriu.

— Glumeşti? Eram obsedată. După ce am aflat de locul ăsta şi l-am cunoscut pe Emerson, blogul tău a fost cel care m-a făcut să mă simt... nu ştiu... ca şi când nu aş fi atât de ciudată.

— Bun! spune ea, punând o mână pe piciorul

meu. Asta a fost intenţia mea. Crezi că bărbaţii se simt prost pentru lucrurile pe care le plac? Li se spune că

çu» .rttici, depravaţi sau imorali? Nu. Cred că
1 “ toate

aturat să fim făcute de râs şi îndesate în versiu-
"ⁱ’*ᵗ"nastre perfecte, liniştite şi nevinovate, în timp ce
»1* ^'pot fi oricât de perverşi vor.

mă pot abVne să nu zâmbesc.

L Cred că te iubesc! îi răspund eu.

ga ovaţionează repede şi-şi ciocneşte paharul de jmeuînainte să spună:

- Bun! Tuturor ne-ar prinde bine mai multă dragoste. nu?

- Corect! răspund eu, bând restul paharului.

-Geo, cineva mai are nevoie de una, spune Eden, când observă că am devenit serioasă.

După ce Geo îmi dă băutura, oftez prelung. Probabil că Eden mi-a ghicit gândurile, deoarece se apleacă şi spune:

- E aici, dar nu l-am văzut cu nimeni. Probabil câeîn birou.

Sau într-una dintre camere, cu altcineva.

- Nu ştiu de ce am venit, mormăi în sinea mea.

- Eu ştiu, răspunde ea imediat. Ca să îi arăţi ce ratează.

- Stând aici, singură la bar? râd eu.

Eden mă fixează cu privirea, afişând o expresie gânditoare.

— Spune-mi, Charlotte! Ai mai fost vreodată cu o femeie?

Pac ochii mari şi mă înec cu băutura. Ea răspunde cu un chicot.

ai vrea să-l faci nebun de gelozie pe bărbatul u cred că o să dureze mult.

mă gândeam şi eu. Dacă îţi promit că o iau

Poate că e din cauza celor două băutu ' deja le-am terminat sau a entuziasmului Pen? Pe Care noscut, dar nu găsesc niciun motiv să o refi111 necu' este superbă şi cu siguranţă există o atracţie M Eden bim despre sex total, dar ideea de a-i atrage atNU V°r’ Emerson este ceva ce nu pot refuza. S tenpa ∗U|

— Cu siguranţă!

- Haide! spune şi mă ia de mână înden«— du-mă de bar. Să mergem să ne distrăm! ’ păr,an’

REGULA NUMĂRUL 35: Din genunchi Implori cel mai bine.

Ce pierdere de timp! Deţin un nenorocit de club de sex şi îmi petrec seara de vineri ascunzându-mă în birou, în loc să socializez cu membrii. Chiar am crezut că pot găsi pe cineva aici cu care să-mi alung depresia, dar nu am găsit nici măcar dorinţa să privesc o femeie în ochi. în schimb, mă uit nepăsător la camere, bând burbon, când intră Maggie.

- O! spune ea, înţepenind în pragul uşii. Nu ştiam că eşti aici.

Pare ciudat de agitată, aşa că mijesc ochii la ea. Ce a pus la cale? Totuşi, nu are rost să întreb. Maggie nu-şi divulgă niciodată păţaniile, aşa cum o fac ceilalţi, be fapt, este în mare parte introvertită, iar dacă s-a întâlnit cu cineva sau a făcut ceva, niciun membru al Opului nostru nu ar şti despre asta.

- Nu mă băga în seamă, îi răspund eu. Sunt doar abătut.

0 expresie compătimitoare îi străbate chipul. P°i. intră şi închide uşa în urma ei, înăbuşind muzica re d‘n ^mera principală.

nu •" Garrett ne-a pus la curent pe toţi aseară, când nua‘venit să bem.

&au din cap spre pahar. Beam... doar că singur.
" ^r°babil crezi că sunt jalnic.

Ea îşi sprijină şoldul de birou şi se uită la mine.

— Ştii ce... E prima dată când te văd atât de jalnic. Mă încrunt când îmi ridic privirea.

- Ei bine... mulţumesc!

— Vorbesc serios! în zece ani de când te cunosc, nu te-am văzut atât de afectat de o fată.

- Există un început pentru orice, glumesc eu, ridicând paharul.

Maggie oftează prelung.

— Deci, nu vrei să iei legătura cu ea?

— Am încercat. Nu mă sună, iar fiul meu a spus foarte clar că vrea să stau departe de ea.

— în primul rând, spune ea, luându-mi băutura din mână, mai bine îţi ceri iertare, decât să ceri permisiunea.

Mă uit cum dă pe gât băutura rămasă, tresărind când lasă paharul pe masă. Nu am mai văzut-o pe Mags să bea tărie.

— în al doilea rând, e aici şi tocmai a închiriat camera 12 cu Eden St. Claire.

Aproape sar de pe scaun, alungând cu uşurinţă ameţeala indusă de burbon.

-Ce?

— Fă-mi o favoare şi nu face o scenă. Trebuie să ne păstrăm afacerea.

O voce subtilă din mintea mea îmi spune că nu ar trebui să mă întorc acolo. Charlotte nu este a mea şi nu am niciun drept să o împiedic să facă ce vrea, cu cine doreşte, dar

raţionamentul ăsta dispare repede când ies repede din birou şi merg pe hol spre camera 12.

înainte să intru pe holul întunecat al voyeurilor, mă opresc. Nu pot să dau buzna aşa. Maggie are dreptate, aş face o scenă şi nu o să dea bine deloc. Aşadar,

în faţa intrării şi îmi aranjez cravata, inspir

m'ă adun şi deschid discret uşa.

idâ''c' ân ţângă peretele cel mai îndepărtat ca să nu

strecor prin mulţime până ce ajung la <U'S sălii

tronului. Şiiat-o!

^ purtând o rochie neagră care are decolteul prea

- şi e mai scurtă decât mi-ar plăcea, zâmbeşte şi ţecu Eden. Ce face ea? Nu o să...

3 Charlotte se sprijină de perete. Eden o înghesuie când îi dă la o parte părul lung şi castaniu în timp ce se apleacă, atingându-i cu buzele pielea albă. Charlotte închide ochii de plăcere.

Impulsul de a intra în grabă acolo ca să le opresc concurează cu dorinţa de a privi destul de mult timp, ca să văd ce vor să facă. Charlotte o mângâie pe Eden şi nu-mi pot muta privirea când ajunge la sânii ei; jur că mi se opreşte respiraţia când se privesc în ochi, amândouă zâmbind.

Eden îi spune ceva încet lui Charlotte, care-i răspunde dând aprobator din cap şi zâmbind, aproape ca şi când şi-ar fi dat consimţământul – dar pentru ce?

Rămân cu gura căscată când Eden trage uşor în jos ecolteul rochiei lui Charlotte, eliberându-i sânii şi mangaindu-i.

Dumnezeule, uită-te la ea! gândesc eu. Nici

te car nu-i tremură mâinile când o mângâie pe cealaltă J meie* Nu am mai văzut-o niciodată pe Charlotte atât a răgătoare. O mică mulţime se adună dincolo de tereastra lor.

pent SCrut?nd mulţimea adunată ca să urmărească, apr FU ° privirea mi se opreşte la Garrett care stă ţJe °aPe ln spate, privind fetele calm şi captivat. Cum înt?k rnuH^meşte mereu să fie un voyeur? Asta mă nnebuneşte.

Când Charlotte o apucă pe Eden de ceafă Df să-i ghideze gura acolo unde vrea ea. Şi rămân mască atunci când îşi lipeşte buzele de pielea albă a sânilor ei Mai că nu-mi vine să cred ochilor.

Charlotte îşi arcuieşte spatele şi o sărută pe gură pe Eden, lăsându-şi capul pe spate de plăcere. Apoi îşi întoarce lent capul, îndreptându-şi atenţia spre fereastra de unde privesc spectatorii – de unde privesc eu.

Ştiu că nu mă poate vedea, dar parcă ne-am uita unul la celălalt. Ce ar crede dacă ar şti că privesc? Chiar a venit la club să facă sex într-o cameră de voyeuri cu Eden?

Chiar atunci, Eden îi cuprinde faţa lui Charlotte şi o sărută cu pasiune.

Nu pot să respir. Limbile lor moi se împletesc în timp ce se pipăie una pe cealaltă şi în clipa în care văd că Eden o apucă de fund pe Charlotte şi îi ridică rochia până văd dantela neagră de dedesubt, izbucnesc.

Merg repede prin mulţime şi îmi fac loc spre intrarea în cameră, ascunsă în spate. Când întind disperat mâna spre mâner, mă opresc. Calmează-te naibii, Emerson!

Apoi aud geamătul piţigăiat din cameră.

Mda, calmează-te naibii!

îmi vibrează pielea când deschid uşa. Fetele tresar, dar când Eden se întoarce spre mine, zâmbeşte cu şiretenie.

— Emerson! strigă Charlotte, aranjându-şi decolteul rochiei ca să-şi acopere sânii şi ştiu că ar trebui să iau în considerare mulţimea de dincolo de geam, dar nu o văd decât pe ea.

Ochii ei căprui şi nevinovaţi se măresc în timp ce traversez camera, deschizând şocată gura când mă priveşte. Dar nu mă opresc.

răspund eu pe un ton morocănos, cu ¿^¿harlotte.

pună. Emerson! răspunde suav Eden.

. răspunde cu un zâmbet cu subînţeles se îndrepte spre uşă. Nici măcar nu o aud ^ndu-se în urma ei înainte să o iau pe Charlotte ’”fh^otte a mea – în braţe. Aveam alte planuri când ' ^ţrat aici, în mare parte să o conduc acasă, să o duc â-t mai departe de locul ăsta şi de toate păcatele care f putea să o găsească, dar acum, cu ea aproape, sunt neputincios.

0 cuprind de talie, lipind-o de mine când îi strivesc gura delicată cu buzele mele dure şi neiertătoare. Pentru o secundă, mă lasă să o sărut, apucându-mă nerăbdătoare de gât, iar eu mă încălzesc şi mă încordez anticipând ce urmează.

însă durează doar o secundă. Una singură. Suficient cât să mă lase să simt speranţa înainte să se prăbuşească la podea, spărgându-se ca sticla.

- Emerson, încetează! strigă ea, împingându-mă în piept cu destulă forţă încât să mă oprească.

Mă retrag şi mă uit în ochii de căprioară, pe care-i cunosc atât de bine, rugându-mă din suflet pentru încă o şansă.

~ Nu poţi să dai buzna aici şi să te aştepţi să nteffcîn braţele tale!

“■ Bine, mormăi eu. Atunci trebuie să pleci acasă. nâh/i^a.reacV°nează ca şi când aş fi pălmuit-o, încli- neîncrezătoare capul.

Mt ăNU eŞti st^Pânul meu, spune cu destulă furie «Şti S ∗ cuvintele ca pe nişte pumnale. Nu mai

Când încearcă să mă ocolească mergând spr
o apuc de talie, dar se zbate din nou. ‘ e

- Poate că nu sunt stăpânul tău, dar ăsta e clu bul meu.

— Am dreptul să fiu aici la fel de mult ca tine! strigă ea, împingându-mă, dar sunt atras de Charlotte şi nu mă pot mişca.

înainte să ajungă la uşă, o înghesui şi-i ridic bărbia ca să mă privească în ochi.

— Ce ai de gând, Charlotte? Ai venit aici ca să laşi pe Eden să ţi-o tragă ca să vă distraţi?

— Şi ce dacă am facut-o? Tu ai fost cel care ni-ai determinat să cred că sunt atrăgătoare şi destul de frumoasă.

Felul în care îşi ţine fruntea sus, forţa convingerilor ei, este ca o doză de ecstasy în sângele meu, dar nu-mi place să văd că e supărată pe mine.

— Eşti atrăgătoare şi frumoasă, Charlotte. Dar eşti şi a mea.

— Nu mai sunt! izbucneşte ea, dar observ mica ezitare din răspunsul ei, suficient încât să o fac să stea pe loc, în mâinile mele, până ce nu mai spune asta.

— Ba da, eşti, soptesc eu, apucând materialul rochiei în pumni.

— Ai spus că relaţia noastră nu înseamnă nimic, Emerson. Când Beau era în casa ta şi ai avut ocazia să îi spui totul, ai zis că nu este nimic.

îi tremură vocea, iar eu nu îmi pot ţine mâinile departe de chipul ei, atingându-i maxilarul şi gâtul, impui petrecut departe de ea m-a transformat într-un sperat, am nevoie să-i ating

pielea şi să îi gust buzele.

— Nu sunt perfect, Charlotte, şi te-am dezamăgit, îmi pare rău!

, Mi-ai SPUS că relaţia pe Care am clădit'° > fiind ^♦a însemna că pot să am mereu încredere în

,D€ Vorbele ei mă spintecă precum pumnalele.

_ poţi să ai încredere în mine, Charlotte. M-am nşelat. Lasă-mă să mă revanşez! Pot să-ţi câştig eitarea.

- Cum?

Există un răspuns mult mai bun pe care vrea să 1 audă, dar momentan nu prea gândesc cu creierul. Gândesc doar cu inima şi mădularul, ambele vrând să domine şi, cu toate că e cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată, ne foloseşte deocamdată.

- Ce faci? strigă ea când o ridic şi o arunc pe umăr.

0 duc în mijlocul camerei şi o las uşor pe tron. De îndată ce stă aşezată, îmi deschei cămaşa la gât, doar doi nasturi, ca să mă pot să mă mişc şi să respir. Apoi, îmi scot butonii cămăşii şi îmi suflec mânecile până la coate. Nu sare din scaun ca să încerce să iasă din cameră, deci e un semn bun.

- Emerson... încearcă ea să obiecteze.

îngenunchind în faţa lui Charlotte, îmi trec mâinile peste coapsele ei, ridicându-i rochia spre şolduri. & îşi muşcă buza de jos şi mă priveşte neliniştită şi curioasă totodată.

-Am îngenuncheat pentru tine, Charlotte. Ştiu am promis să am grijă de tine şi am greşit. Lasă-mă mă revanşez!

" Asta nu-i nici pe departe suficient, Emerson.

Este un început, mormăi eu, trăgându-i şoldu-

e sPre marginea scaunului.
mir aPr<>ape între genunchii ei, îi inhalez
°sul şi îmi lasă gura apă. Acum sunt gata sa m

avânt, să-i ling păsărică perfectă ca un animal ce sunt dar trebuie să am răbdare.

Suspină când o sărut pe interiorul coapsei, cu buze moi şi limba umedă şi i se face pielea ca de găină Când ajung la joncţiunea umedă a coapselor ei, îşi bagă unghiile în părul meu, trăgându-mi faţa mai aproape spre locul unde o vrea.

Găsesc cu degetele tivul subţire al chiloţilor ei scoţându-i delicat. Asta-i clipa în care mi-aduc aminte ca în spatele nostru se află un perete de sticlă şi clienţi nerăbdători care se bucură de spectacol. M-am concentrat atât de mult la Charlotte şi la faptul că o ating din nou, că am uitat că suntem într-o cameră pentru voyeuri.

Aş putea să trag draperia sau să setez intensitatea luminii ca să avem intimitate, dar când arunc o privire spre chipul ei, Charlotte nu pare să fie deranjată prea mult de privitori. De fapt, pare mai excitată decât am văzut-o vreodată. îi văd sfârcurile întărite prin materialul negru al rochiei.

îşi înclină coapsele şi mâna din părul meu îmi ghidează faţa spre locul pe care îl vrea – zâmbesc şiret, îi trag mai aproape şoldurile, îmi bag faţa între coapsele ei şi-i trec nerăbdător limba printre labii. Murmurul de plăcere vibrează prin mine când o fac de mai multe ori, devorându-i sexul ca un păcătos depravat şi disperat ce sunt.

— Suge-mi clitorisul! scânceşte ea şi aproape ezit. E aceeaşi fată care cândva se chinuia să vorbească obscen, iar acum îmi călăreşte faţa şi îmi spune ce-şi doreşte. Simt mândria în piept şi mormăi drept răspuns, atingând cu buzele cel mai sensibil loc al ei, sugându-l aşa cum îi place.

Strigătele ei răsună prin cameră, reverberând din pereţii goi. Ridicând o mână, îi

trag în jos deco te 332

i sânii şi Strângând carnea catifelată în

• Urag cu limba. Cu cealaltă mână, îi bag uşor nitf ^^untru. Charlotte îşi împinge şoldurile, iar d<*ct au ca momentul să se sfârşească. Plăcerea ei f«nU ^ma mea, un memento grăitor al faptului că ea MI aldine

,în gidicându-mi din nou privirea la ea, nu mai văd prea tânără care a intrat în biroul meu în prima W 0 văd l* Charlotte aşa cum trebuia mereu să fie – ^tzătoare, senzuală şi fericită.

- Sunt aproape, gâfâie ea. Nu te opri!

îndoindu-mi degetul, mai bag unul şi îl mişc energic în timp ce-i sug lacom clitorisul, simţind muşchii corpului ei mic încordându-se în jurul meu. Gâfâitul ei încetează când are orgasm, facând-o să tremure. Se topeşte ca ceara pe fotoliu, iar eu îmi scot uşor degetele, sărutând-o pe coapse.

Mădularul meu tânjeşte în pantaloni, vrând să plonjeze în căldura ei umedă, dar nu îl scot încă. Nu sunt aici ca să i-o trag. Sunt aici ca să o câştig din nou.

- Vino cu mine acasă, îi spun în şoaptă, trecân-du-mi degetele peste picioarele ei, în timp ce-i pun la loc chiloţii.

Ea încă-şi ţine capul pe spate şi ochii închişi cât recapătă suflul.

- Chiar crezi că asta e suficient ca să te răscum-Pen, Emerson?

Deschide ochii şi coboară privirea spre mine, Sâindu-mi faţa cu mâinile catifelate.

" Spune-mi ce vrei şi o s-o fac, o rog eu.

0 exn^U^°ın^a Pe chipul ei dispare, lăsând în loc trOn reţ*e lncordată de frustrare. Apoi, se ridică de pe Uşâ jJx ^du-şi rochia în jos când se îndreaptă spre ridic într-o secundă şi fug după ea.

— Nu e suficient, Emerson!

Când se întinde spre mânerul uşii, observ că ezită, că hotărârea îi ştirbeşte, şi o parte din mine vrea să o vadă clacând. Să mă ierte, să mă primească înapoi fără să mă facă să plătesc cu adevărat pentru suferinţa produsă.

Pe de altă parte, vreau să o văd hotărâtă, să preia controlul pe care l-am cultivat în tot timpul ăsta şi să facă ce e bine pentru ea. Chiar dacă asta înseamnă să mă lase aici.

Când o face, sunt foarte mândru de ea, dar tot sufăr.

Stând singur în camera slab luminată, mă gândesc la spusele ei. Nu este suficient. Ştiu ce ar fi suficient, dar nu ştiu dacă sunt în stare să o fac.

REGULANUMÂRUL36-
Nu le permite să te facă de râs.

Nu am putut să dorm toată noaptea. Imagini cu ce s-a întâmplat în sala tronului se mi se derulează în mod repetat în minte. Săruturile cu Eden... Chestie care a fiinc- (ionat de minune, exact cum a spus că o să se întâmple Emerson nu a putut sta departe în clipa în care a văzut-o cum mă mângâie.

Şi să îl părăsesc a fost un chin, dar am fost nevoită să procedez aşa. Deşi mi-am petrecut restul nopţii agi- tându-mă, dorindu-mi să nu mai fiu prudentă şi să îl sun Puteam merge acasă la el, să îl las să mă ducă în pat şi să pretind că nu există consecinţe şi niciun risc să fiu rănită.

Pe de altă parte, este doar o chestiune de timp îna- inte ca Beau să revină şi să fiu dată la o parte, ^orata uitată. Ce fel de viitor aş avea cu Emerson în felul âsta. Nu am avea niciodată o relaţie, nu s-ar căsaton nicio- dată cu mine. Nu am putea să locuim împreuna sau sa ne plănuim vieţile câtă vreme mă păstrează ca pe un murdar, sub birou.

©■eu să ent CeVa ma* bun' ca este adevărat, dar tot e soluţi 'mi conving inima care pare să creadă că singura mtorn^3 P,roble,nei este sa 'Bnor convingerile şi să mă a®l- Inimă proastă!

care 2^au Atinsă în pat, uitându-mă la fotografia pe EmerJ Garrett acum câteva zile cu mine şi

°n la dub în seara inaugurării, când aud o portieră

închizându-se afară. Mama şi Sophie au aiun deci ceva pare în neregulă. s deJa acasă

Apoi, aud sunetul de rău augur a] num i • strigat de singura persoană la care mă aştern* U* puţin. ^lepram cel mai

- Charlotte, ieşi imediat! strigă tatăl meu d* *c* casei de oaspeţi şi înţepenesc. Ce naiba? ln faţa

Sar din pat în pantalonii scurţi de pijama şi un tricou, mă furişez spre uşă şi mă uit pe fereastră. Şi iată-1! Bărbatul pe care nu l-am văzut de mai mult de un an se plimbă prin faţa uşii mele furios. Nu pot să mă mişc... sentimentul de ruşine şi vinovăţie înoată prin venele mele, deşi nu ştiu de ce îmi pare rău.

După o clipă, o văd pe mama ieşind din casă cu o expresie şocată.

— Jimmy, ce cauţi aici? îi strigă ea.

Tata bate cu pumnii în uşă înainte să răsucească mânerul; o găseşte încuiată, aşa că bate din nou.

— Charlie, ieşi acum!

Un fior rece îmi trece pe şira spinării când bâjbâi să deschid.

— Ce... încep să spun când deschid uşa.

Abia deschid uşa înainte să strige la mine.

— Am primit un telefon de la un coleg. Am auzit ce ai făcut!

— Ce? mă bâlbâi eu, uitându-mă de la el la mama. Un coleg?

— Despre ce vorbeşti? răspunde mama, venind lângă uşă.

— Bineînţeles că nu ştii ce au făcut copiii tăi, Gwen îi spune el cu ură mamei, iar eu simt impusul de a înainta şi a-i lua apărarea.

Am amintiri fericite cu tata. Amintiri cu râsete şi zâmbete. îmbrăţişările şi glumele lui şi cuibăritul pe

n nu văd decât chipul pe care nu l-am an, schimonosit de furie când mă pri- Jt de gresie care arată mai mult dezgust şi ruşine >•£2 şi acceptare' •

jju sunt copil! îl contrazic eu.

" Mda ei bine, eşti copilul meu şi nu îţi dau voie

7 ■ trunul unor bogaţi perverşi! strigă el, iar eu ^Zăresc mişcare în spatele mamei şi o observ pe ^kje ieşind din casă ca să vadă ce se întâmplă. Repri- 5u-mi neliniştea, scutur din cap la ea. Expresia de gică de pe chipul ei îmi frânge inima şi nu-mi pasă de nune, ca tata ţipă la mine sau că părinţii ştiu exact ce am făcut în ultimele câteva luni. Dar dacă acţiunile mele o fac să sufere sau o înfricoşează, atunci nu o să mă iert niciodată.

- Nu mai ţipa! mormăi eu printre dinţi.

- De ce? răspunde el. Nu vrei ca mama ta să audă ca ai fost intr-un club de sex, scoasă la licitaţie pentru şaptezeci şi cinci de mii de dolari?

Mama suspină şi îşi acoperă gura.

- De acolo ai banii, Charlie?

-Nu!

În spatele tatălui meu, o văd pe Sophie scoţând te efonul, scriind ceva înainte să dispară în casă. Vreau °ar ca ea să plece de aici.

" Despre ce vorbeşte, Charlie? întreabă mama, S1mţindu-se frica în vocea ei.

Mă pleoştesc când mă uit la ea.

adânc^ SUnt mamă» sPun eu Şi inspir

hesar" ^us Un‘” sex’ sPune dezgustat şi

Nu voiam ca mama să afle în felul ăsta. Nu este corect fafă de ea.

— Acolo lucrezi? Acolo Emerson..,

_ Emerson Grant? intervine tata pe un ton furios.

Nu pot să cred cât de mult îmi doresc să mă înghită Dământul Asta e dincolo de orice umilinţă şi nu sunt în stare să mă uit la mama. Observ felul în care se înmoaie.

Rămân cu privirea în pământ, încercând să ignor bărbatul plin de furie care stă lângă mine.

- Emerson deţine clubul, spun cu delicateţe.

Aş vrea să am în particular discuţia asta cu ea. Mă urăsc pentru că am aşteptat atât. Mama este înţelegătoare; nu i-ar fi păsat dacă i-aş fi povestit totul înainte să âflC. A 1 . 1 *.

— O, Charlie... spune ea, plecandu-şi capul şi ma- sându-şi fruntea.

- Dar nu m-am vândut! ripostez eu, de data asta îndreptându-mi fiistrarea spre el.

— Pe naiba! strigă el.

- Las-o să vorbească, Jimmy! E adult...

- Un coleg te-a văzut, Charlie! Te-a văzut acolo de trei ori. A spus că ai urcat pe scenă la o licitaţie şi că te-ai vândut!

îmi amintesc de ochii negri şi atenţi ai bărbatului pe care l-am văzut aseară. Ştiam că l-am mai văzut undeva, iar acum înţeleg clar totul. L-am întâlnit când eram mai mică; ştiu că lucra la firma de avocatură a tatălui meu. Tresar, gândindu-mă că m-a văzut pe scenă aproape dezbrăcată, purtată de Emerson în braţe, în camera voyeuri- lor de aseară cu Eden. Bombăn când îmi amintesc.

— Bărbatul care a câştigat era iubitul meu, răspund eu, forţându-mă să-mi ţin umerii drepţi şi

să nu mă fac mică de ruşine.

nenumărate on uni spun în minte: nu am greşit
. jf Hu am greşit cu nimic. Nu am greşit cu nimic.

'”""Î 0. i«bitul tău! răspunde ‘»ta. Am auzit totul şi

"el. Emerson Grant! Felul în care îi accentuează *Jfle îmi spune ce e pe cale să insinueze. Tatăl lui Beau, Jarlie?

_ o, Jimmy, de ce nu o laşi în pace? E adult. Nu vii aici şi...

El ridică o mână, punând-o în faţa ei ca să o facă să şi mă cuprinde furia.

- Nu mai ai ce să spui, Gwen! Nu ar fi trebuit să Ie las **cu tine. Uite cum le-ai stricat pe amândouă. Prima dată,afost...**

Tata flutură mâna spre casă şi ştiu că e pe cale să o implice în povestea asta pe Sophie. Are de gând să pronunţe numele de dinainte de tranziţie al surorii mele mai mici şi totul din mine vrea să explodeze de furie.

— Să nu îndrăzneşti să o implici în asta! izbucneşte mama, oprindu-l înainte să aibă măcar ocazia să o facă. Ai pierdut şansa asta când ai abandonat-o.

Când mama încearcă să îi dea mâna la o parte din faţă, el o împinge, iar eu izbucnesc. Tata nu a fost niciodată violent cu mine sau cu mama, dar întotdeauna a dominat conversaţia. A făcut-o constant sa taca şi i-a vor- k.. j i f îar acum, văzând ca o împinge ca şi bit condescendent, iar acuu, când vocea ei nu ar însemna nimic, mă i fur e.

_ Nu o atinge! strig eu, mcercand sa ma bag

intre ei. ^postează, iar el este atât de

ocupat să

Dar şi încât nu pare să-i pese că încerc
ţipe la ea pe după *în
să îl opresc. noastră se intensifică repede.
Recunosc încăierar etul maj multor voci, două portiere
care de departe concentrez doar să_ţ îndepărtez
se închid- nS

mai mult de mama. Totuşi, ei se ceartă, ţipând unu)]a celălalt.

Brusc, nici măcar nu-mi vine să cred ochilor când două mâini mari îl apucă pe tata de guler şi îl aruncă în zidul casei de oaspeţi.

Probabil halucinez deoarece Emerson îl înfruntă pe tata, mârâind la el ca un animal furios.

— Dacă le mai atingi vreodată, te îngrop!

— Emerson! strig eu.

— Emerson? spune surprins tata. Tu eşti ticălosul care i-o trage fiicei mele?

îmi acopăr gura cu o mână şi mă uit din nou spre casă, pentru a mă asigura că Sophie nu e prin preajmă ca să audă asta.

Mama mă apucă de mână, îndepărtându-mă, şi simt cum tremură. însă nu-mi pot lua privirea de la Emerson, furia şi ura emanând din expresia lui şi din tonul vocii.

El pare scos din sărite şi se încruntă şi mai mult.

— Vezi cum vorbeşti, nenorocitule!

— Mă îngreţoşezi! izbucneşte tata.

— încetaţi amândoi! strig eu, venind spre ei.

— Stai departe de el, Charlie! Cheamă poliţia! spune furios tata, dar Emerson îl împinge din nou la perete.

— Te rog, încetează! îl implor eu, apucându-l pe Emerson de braţ.

Când se uită la mine, privirea i se îmblânzeşte. $i pare să se chinuie să respire când oftează prelung. IŞ1 ia cu grijă mâinile de pe cămaşa tatei şi se retrage. Situa Va e tensionată când cei doi bărbaţi se încruntă unul * celălalt.

— Gwen, ştiai că bărbatul ăsta de 4° de ani a

făe dumnezeu ştie ce cu fiica noastră?

Taţi. te r°8’ încetează! ™plor, cuprinsă de """'"p

mân» mare se sprijină pe spatele meu şi mă aplec

** MamapuWe-

_ pa. Jimrny, Ştiam. A venit la petrecerea aniversa h>'S°Phie-

pentru o clipă, şocul şi confuzia traversează chipul Stai meu când se uită la ea, la el şi la mine. Văd toate lucrurile pe care vrea Emerson abia se abţine să nu i le zică tatei.

Parcă abia mă pot mişca. Ca şi când un cuvânt sau o mişcare greşită i-ar face să explodeze.

- De ce nu am ştiut de petrecerea asta? răspunde tata.

- Pentru că nu ai fost invitat! izbucneşte furioasă mama.

Nu am mai auzit-o vorbind aşa cu el şi cumva îmi place că a facut-o. Bravo, mamă!

- Cred că ar trebui să pleci, mormăie Emerson.

- Eu? Asta e casa mea, ticălosule!

- Nu cred că familia ta te vrea aici, dacă te porţi aşa, spune Emerson calm. Aşadar, de ce nu pleci ca să te calmezi? întoarce-te când ai să poţi vorbi ca un bărbat adevărat.

Niciunul dintre ei nu se mişca şi pare ca între cei doi este o bombă cu ceas.

Un bărbat adevărat? răspunde tata pufnind. Crezi că eşti un bărbat adevărat? Manipulezi fete. Ştiu ^otul despre clubul tău dezgustător, iar fiica mea merită ceva mult mai bun

decât tine, perversule!

. — Hei! se aude o altă voce de lângă gard şi ne

Woarcem cu toţii în acelaşi timp ca să-l vedem pe Beau la poartă. Rămân cu gura căscată când îl văd venind spre tata cu o expresie furioasă pe chip. Nu vorbi aşa cu tatăl meu!

Simt emoţia în gât ca şi când ar sta cineva pe pieptul meu, iar când mă uit la Emerson, văd că şi lui i se schimbă expresia. Furia dispare şi se vede ruşinea.

în schimb, tata râde.

— Tatăl tău? întreabă el. îmi pare rău, dar nu tu ai ieşit primul cu fiica mea? îmi spui că eşti de acord ca el să-ţi ia iubita? Ce fel de familie dereglată sunteţi?

— Mda. ei bine, cel puţin tata mă sună şi îi pasă de mine şi nu m-a abandonat când aveam mai multă nevoie de el, răspunde Beau, iar eu casc ochii mari, şocată.

întind o mână ca să-l calmez, deoarece, momentan, pare să vrea să-i dea un pumn în faţă tatălui meu. Dar cuvintele care îi ies pe gura mă determină să mă opresc. Beau... ii ia apărarea lui Emerson?

— Fiule, spune Emerson, întinzând o mână ca să-l calmeze, este în regulă.

— Nu, nu este! răspunde Beau. Nu am de gând să stau şi să-l las pe ticălosul ăsta ignorant să o trateze urât pe Charlie, să te trateze pe tine urât şi să se poarte ca şi când ar fi mai bun decât tine.

— Voi ar trebui să plecaţi! izbucneşte tata şi mă uit la mama.

Ea îmi aruncă o privire plină de regrete

înainte să se întoarcă spre tata.

— Nu, Jimmy, tu ar trebui să pleci! Emerson avea dreptate. întoarce-te când ai să fii calm şi ai să vrei să vorbeşti, dar azi te-ai dat destul în spectacol în faţa fetelor.

— Nu te las cu perversul ăsta! se ceartă el, făcând semn spre Emerson.

Eu şi Beau vrem să îl contrazicem, dar Emerson ridică mâna ca să ne oprească.

Apoi, se uită direct la tata şi inspiră adânc.

, Ştii al dreptate! Chiar deţin un club în cen 4 o duc pe «¡ca ta acolo, dar nu i-am spăiat creierul tn ;n, manipulat-o şi nici nu am rănit-o în vreun fel sî Î n«* CT C\Ş'tiixCe e binc i^ru fiica ta, dar " bar nu ai. Vrei doar să trăiască aşa cum crezi tu că ar > şi trăiască şi eşti un fariseu! l^-ai pierdut din cauza «sta. Poate că nu sunt cel mai bun tată din lume, dar aş oricând pe pnmul loc fericirea copilului meu. Şi ştiu sigur că niciodată nu ai putea să o iubeşti pe Charlie mai mult decât mine. Nu dacă ai suporta să stai departe de ea Şi o singură zi.

Simt că rămân fără aer când rosteşte cuvintele astea, inima mea aproape explodând în piept. Acum îmi dau seama cât de mult îl iubesc, cât de mult m-am schimbat de când a început să mă iubească şi cum, în clipa asta toate lucrurile pentru care ne-am certat devin banale. îmi este foarte clar în acest moment că Emerson înseamnă totul pentru mine.

REGULA NUMĂRUL 37:
Nu-ţl cere scuze pentru rahaturile pentru care nu-ţi pare râu.

Eu şi Beau eram împreună în maşină, un miracol în sine, când am primit un telefon de la Sophie. Probabil Charlotte i-a dat numărul meu după ce i-am dăruit biletele pentru festivalul de animaţii, căci după câteva zile mi-a trimis un mesaj ca să-mi mulţumească pentru ele. Slavă Domnului că eu şi Beau eram doar la câteva minute distanţă! Mai c-am făcut un accident pe stradă din cauza vocii ei înspăimântate când am condus cu viteză spre casa ei. Mi-a zis că tatăl lor a apărut din senin, că ţipă la Char- lie şi că este speriată.

Se temea de tatăl ei, aşadar m-a sunat. Când mă gândesc la asta, îl urăsc şi mai mult pe ticălosul ăla.

Este aproape imposibil să vorbesc civilizat cu gunoiul ăsta, dar asta merită acum Charlie, mama şi sora ei. Aşa că-i zic totul. Dacă tot s-a ajuns aici, e mai bine să dăm cărţile pe faţă.

Nu mi-e ruşine de mine sau de ceea ce fac.

Şi o iubesc pe Charlie.

A Şi... nici măcar nu am curajul să mă uit la chipul ei când îmi ies cuvintele din gură.

— Destul!

Vocea tânără a lui Sophie este cea care detensio- nează situaţia, chiar în clipa în care tatăl ei deschide gura.

* fftte CU mine. Toţi ne uităm cu atenţie la ado- f’1’ ** rttraiM^ cu pSr albastru carc se îndreaptă spre ^^amănă mult cu Charlie – e neînfricată şi nesăbu- naibii de isteaţă.

_ Tată, mama are dreptate. Ar trebui să pleci. Eu . m sunat pe Emerson pentru că m-ai speriat când ai 'lirut spune ea' tiitândvi-se la el cu o privire aprigă care ^foce să mă simt mândru.

Şocată, Charlie îşi ridică privirea la mine.

-Sophiete-a sunat?

Dau aprobator din cap. Când mă uit la tatăl ei, observ pentru prima dată de când am ajuns aici ca pare mai mult plin de remuşcări, decât furios. Se uită fix la Sophie şi este încruntat. Pare foarte chinuit, dar recunosc emoţia scrisă pe chipul lui – vinovăţia unui tată.

-Tată... spune Charlie, distrăgându-i atenţia. Când el se uită în sfârşit la ea, cu ochii înlăcrimaţi şi plini de regret, fiica lui continuă: ...nu mi-e ruşine de bărbatul cu care mă întâlnesc şi nici de ceea ce fac şi poate că ţi-e greu să crezi, dar Emerson nu a greşit cu nimic. M-am săturat de toată lumea care se poartă ca şi când ar şti ce este mai bine pentru mine. Am 21 de ani şi nu sunt proastă sau prea tânără ca să ştiu ce vreau.

Mâna ei mică o găseşte pe a mea, împletindu-şi degetele cu ale mele, iar eu mă abţin să nu o iau în braţe sâ o sărut cu mai multă pasiune decât am sărutat-o vreodată.

~ Ai ales să pleci şi nu ai niciun drept să-mi vor- aşa cum ai facut-o azi. Dacă ai fi fost pe aici anul poate ai fi văzut că nu am fost niciodată mai fericită

^t în ultimele trei luni.

, . Acum nu mă pot abţine. O lipesc de mine, sprijinin- [11] * capul de pieptul meu când o îmbrăţişez, sărutân o Pe creşte

— Gwen, chiar o să permiţi aşa ceva? întreabă l încă opunându-se, dar mama lui Charlotte doar oftează*

— Pleacă odată, Jimmyî

— La naiba cu asta! mormăie el spre mine, dar îl ignor, inspirând mirosul şamponului lui Charlotte şi al braţelor ei catifelate când îmi trec degetele peste ele' Nu am terminat! îi spune bărbatul lui Gwen. Mai târziu, trebuie să discutăm serios situaţia!

îl privesc cum traversează cu paşi apăsaţi curtea din spate spre poarta laterală, oprindu-se o clipă să se holbeze la Sophie. Stângaci, ea ridică o mână ca şi când şi-ar lua „la revedere” şi toţi aşteptăm să vedem ce o să facă Jimmy.

— Pa, puştoaico! îi spune el, fluturând la fel de stângaci mâna înainte să plece, şi nu e greu să vezi dezamăgirea de pe chipul lui Sophie.

Sunetul motorului maşinii lui răsună înainte să îl auzim accelerând pe stradă.

Gwen se grăbeşte spre Sophie ca să o îmbrăţişeze. Mă uit când Beau o urmează, punând o mână caldă pe umărul lui Sophie, consolând-o.

Retrăgându-ma, îmi cobor privirea la Charlie.

— Eşti bine?

Ochii aprigi şi căprui mă privesc în timp ce dă aprobator din cap.

— Da, sunt bine.

Aş vrea să mă pot abţine, dar nu pot. Tot nu ştiu în ce direcţie ne îndreptăm sau ce o să se

întâmple, deci acum accept orice şi o sărut pe frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit din senin. A zis că un ins care[lucrează^] firma lui de avocatură i-a spus că am fost la club, c a fost scoasă la licitaţie şi că *fac sex* cu patronul.

încleştându-mi maxilarul, mormăi.

o să-l caut şi O să-i anulez imediat şi irevocabil Lntul. Este împotriva regulilor noastre să discu- nrc ceilalţi membri în afara clubului. îmi pare

Este în regula, spune ea şi, poate instinctiv, se ieacâ iarăşi, şi mă îmbrăţişează. Mă simt foarte uşurat L ani din nou, dar mă tem prea mult ca să mă simt încă noiticos. De ce erai cu Beau? mă întreabă în şoaptă.

- L-am sunat în dimineaţa asta. I-am spus că tre- Lie să discutăm.

- O! răspunde ea, ridicându-şi privirea la mine. Lnde mergeaţi?

- Să bem un pahar. Aveam ceva important să dis- Lut cu el.

- O... repetă Charlotte, uitându-se la faţa mea şi irobabil întrebându-se care e acel lucru important.

Sunt nevoit să apelez la toată puterea de a mă con- rola ca să o las să plece şi mă retrag încet.

- Trebuie să discut cu el, zic şi văd cum înghite în ec, dând apoi din cap.

Aş vrea să-i pot transmite exact ce gândesc acum, reau să îi spun că urma să-i povestesc totul fiului meu. 'ără să mai aştept permisiunea lui sau să-i cer să ne iccepte aşa cum suntem. Vreau să ştie că acum o aleg pe îâ> aşa cum ar fi trebuit să fac înainte. Dar o să am timp să Î spun mai târziu asta.

— Pot să te sun mai încolo? întreb eu.

Charlotte dă nerăbdătoare din cap. Apoi îi mângâi u delicateţe obrazul, abţinându-mă să nu o îmbrăţişez pt restul zilei şi oricât de mult pot. însă mai întâi trebuie H mă ocup de asta.

I După ce o las pe Charlotte afară, mă întorc spre

fiul r[eu]- Nu prea reuşesc să-i citesc expresia. Mă aştept să e I

furios şi indignat, dar e mai complicat decât atât. E gânditor. precaut şi. totodată, nesigur.

- Haide, Beau! strig eu, iar el mă urmează când îl conduc ocolind curtea din faţă unde este parcată maşina mea.

îmi amintesc vag de prima dată când am venit acasă la Charlotte. în seara inaugurării clubului – cât de sigur am fost atunci că nu o să las lucrurile să scape de sub control! Cât de prost am fost să cred că era măcar posibil!

Nu e nici urmă de tatăl lui Charlotte, din fericire. Deşi, presupun că, dacă vreau să fac parte din viaţa ei pe termen lung, o să fiu nevoit să găsesc o cale să mă înţeleg cu el. Oricât de rău ar fi cu ea, nu e corect ca Charlotte să-şi trăiască restul vieţii fără el doar pentru că tipul nu ştie cum să fie tată.

Uitându-mă la Beau, nu pot să-mi imaginez cum a putut tatăl lui Charlotte să le părăsească atât de uşor. Cât de plin de iluzii trebuie să fie un bărbat ca să-şi trăiască viaţa tară copiii lui? Şi totuşi... lată-mă pregătit să-i spun copilului meu ca nu plănuiesc să o evit doar pentru că lui nu-i place situaţia.

Uniştea se lasă preţ de o clipă între noi când îmi caut cuvintele să-i zic asta. Un bărbat mai bun ar putea mai întâi să-şi ceară scuze, dar nu sunt în stare să-mi cer scuze pentru că o iubesc pe Charlotte. De asta nu-mi pare rău.

Când se uită la mine, îmi dau seama că vrea să spună ceva, aşa că-mi adun toate puterile să-i fac faţă.

— Ştii... ea a încercat să mă avertizeze. Ştiam că tatăl ei este un ticălos, dar nu am ascultat. Când l-am auzit spunând asta despre

tine..., am izbucnit pur şi simplu.

—îmi pare rău că a trebuit să auzi asta, dar întotdeauna o să existe oameni care să reacţioneze aşa, care văd lucrurile într-un fel şi refuză să aibă o minte deschisă.

a sS fi" un ins pe care oamenii să-l considere « păcătos, decât îngust la minte şi nesuferit. ^Beaullă din cap aprobator' Privln<lu-niă atent.

_ chiar o iubeşti? Nu e doar...

_ Da! răspund eu, întrerupându-1. Chiar o iubesc. L vrut să se întâmple aşa. Ştii asta, nu?

qj jţU <*lU

- Mda.

Apoi, mă pregătesc pentru partea dificilă.

- Şi înţelegi că nu o să încetez să mă văd cu ea? Ar 5 trebuit să-ţi spun înainte şi să nu mă port ca şi când nu ar fi fost nimic, dar chiar m-am temut să nu te pierd din nou.

El înghite în sec şi se uită în jos şi, pentru prima dată, îmi dau seama că fiul meu este acum un bărbat. Nu mai este copil, nu mai e acelaşi adolescent deşirat pe care mi-l amintesc sau copilul care se uita cu admiraţie la mine. Beau este la fel de bărbat ca mine şi este timpul să nu-l mai tratez ca pe un copil.

- Tot cred că este ciudat, mormăie Beau, iar eu trebuie să îmi mut privirea ca să nu râd. Şi nu ştiu dacă pot să vă văd cu adevărat împreună, cel puţin nu o vreme. Dar... pare fericită cu tine – mult mai fericită decât era cu mine.

încerc să nu mă entuziasmez prea tare sau să mă simt prea uşurat, deoarece acesta e un pas mic, dar important totodată, şi este mai mult decât suficient. Fiul meu nu ţipă la mine, nu mă insultă şi nici nu mă ameninţă că nu o să-mi mai vorbească

niciodată.

Aşa că păstrez tăcerea în timp ce el vorbeşte.

— Nu prea îmi place... Nu o să te mint că îmi place.

“■ Este în regulă, răspund eu repede.

~~ Dar... mulţumesc pentru că i-ai luat apărarea.

— Fireşte!

— Mulţumesc pentru că mi-ai luat apărarea, răspund eu, schiţând un zâmbet.

O linişte ciudată pluteşte între noi. Şi parcă trec câteva ore înainte să-şi ridice în sfârşit privirea ca să se uite în ochii mei. Faptul că nu pleacă sau nu-mi spune să mă duc naibii este suficient ca să ştiu că o să fim în regulă.

- Mai vrei să bem un pahar? întreb eu, dând din cap spre maşină.

El strânge din buze şi dă aprobator din cap.

— Bineînţeles!

Sunt gata să urc în maşină şi să plec, însă nu şi pentru ce face fiul meu care, din trei paşi, ajunge la mine şi mă îmbrăţişează brusc. Aş vrea să pot să ţin minte momentul şi la naiba, fac eforturi! A trecut foarte mult de când m-a îmbrăţişat cu adevărat şi-mi doresc să se oprească timpul o clipă ca să mă lase să savurez clipa.

Mult prea curând, el se retrage.

— în regulă, să mergem! zice şi urcă pe scaunul din dreapta, lăsându-mă uluit.

Beau are cale lungă de parcurs şi poate că nu o să ne mai vedem la club sau nu o să accepte relaţia mea cu Charlotte, dar tot e fiul meu şi nu o să-l las să plece atât de uşor.

REGULA NUMĂRUL 38: Uneori, nu este nevoie de cuvinte.

Charlie

Când intru în casă, sora mea şi mama stau pe canapea. Sophie are pete roşii pe nas şi obraji, semn că a plâns.

- 0, Soph, îmi pare rău! spun şi mă aşez pe canapea lângă ea.

Este doar ora unu după-amiaza şi deja ziua de azi a fost extenuantă. Sunt multe lucruri de analizat. Un ticălos i-a spus tatei că m-a văzut la club. Părinţii mei ştiu despre Emerson şi club şi că am fost scoasă la licitaţie – sunt îngrozită. Şi punctul maxim al zilei a trebuit să fie momentul în care Emerson Grant şi-a declarat dragostea pentru mine în faţa tuturor. E cam greu să-mi pese de altele, când îmi amintesc asta neîncetat.

— Este în regulă, mormăie sora mea când îşi sprijină capul pe umărul meu. Sper că nu eşti supărată că l-am sunat pe Emerson.

îmi ridic privirea şi mă uit surprinsă la ea.

— Supărată? Nu, bineînţeles că nu! Ai făcut ce trebuia.

"" Ai văzut cum l-a izbit pe tata în zid? întreabă ea» ascunzându-şi zâmbetul când îşi prinde buzele cu degetele.

Eu şi mama râdem.

A fost grozav, spune mama.

- îmi pare rău că nu ţi-am spus... adaug eu, mai mult pentru mama, de vreme ce Sophie şi-a cam dat seama şi singură.

Şi presupun că ar putea fi o conversaţie mai potrivită în particular, dar îmi place ideea că nu mai avem secrete, că cel puţin nu mai avem.

— Este în regulă, dragă, zice mama când îmi mângâie genunchiul. Nu e ca şi când nu mi-aş fi dat seama ce vârstă are. Bănuiam ceva, dar am încredere în tine, Char- lie. Eşti o fată puternică şi isteaţă şi ştiu că poţi să ai grijă de tine.

Mă ustură gâtul din cauza emoţiei, dar mă forţez să înghit şi să nu plâng.

— Mulţumesc, mamă!

Apoi, ea îi ciufuleşte părul surorii mele.

— Şi niciuna dintre voi nu trebuie să-l vadă sau să-l înfrunte până nu e pregătită. îmi pare rău că te-a speriat!

— Este în regulă, mormăie Sophie.

— Mai are cineva chef să stăm în pijamale şi să ne uităm la film? Cred că avem nevoie de o sâmbătă relaxantă.

— Tu eşti singura care este încă în pijamale, spune Sophie râzând.

— Atunci, du-te şi îmbracă-te şi tu în pijamale! O să aleg nişte filme Disney, iar mama o să pregătească gustările.

— De acord! răspunde mama ridicându-se şi mergând spre bucătărie.

Iau păturile din coş şi mă ghemuiesc lângă sora mea, iar mama se aşază în partea opusă, şi evadăm din realitate pentru următoarele câteva

UUDÂ-MÂ

ore, cântând la filme e noastre preferate cu prinţese şi încercând să uităm /?zIua de a?1 Ş1 ?ot dramatismul ei. Oricât mi-aş dori să oar un uş şi să mă duc direct la Emerson, trebuie sa

nu rne» 0 VTeme‘Trebuie să #"> că ele sunt în pe u jumătatea cehii de-al doilea film, se aude uşă de la intrare. Mă uit în spate ca să văd prin- el^Xii'pănil zburlit şi şaten al lui Beau. Oftez prefir a venit ca să mă supere sau să mai vorbească Iii*41 chiar nu am chef să-i deschid. *S(,'Î Vorbesc eu cu el, spun şi mă ridic oftând.

_Nu-i accepta prostiile! zice sora mea zâmbind, mama rămâne cu gura căscată.

- Sophie! Vezi cum vorbeşti!

încă zâmbesc când deschid uşa. Beau se uita în jos înainte să-şi ridice fruntea ca să mă privească.

- Hei! îl salut eu, la care el răspunde cu propriul Jlei!” leneş.

Ies pe veranda din faţă şi închid uşa în urma mea. însă el nu vorbeşte imediat şi-mi dau seama că se simte jenat. Dacă vrea să mă urască sau să fie supărat pe mine, sunt dispusă să renunţ la trecutul şi prietenia noastră, dar dacă eu şi Emerson o să încercăm să avem o relaţie, trebuie să-l am pe Beau de partea mea.

-Ce?

- Pentru că am fost un iubit de rahat... îmi pare rău, mormăie el! îşi ţine mânile în buzunare şi nu mă pri- veŞte în ochi. Nu ar fi trebuit să te înşel niciodată şi ar fi fi'ebuit să mă port mai frumos cu tine, să-mi dau seama că eşti nefericită.

O, Isuse, Te rog, nu-l lăsa pe Beau să spună toate a8tea cu speranţa că o să mă recâştige! Nu cred că pot suporta nivelul ăsta de nebunie.

Mulţumesc... spun eu, nesigură când aştept sa Văd Un<îe vrea să ajungă.

— Vreau doar să fii fericită, Charlie.

Meriţi să

fericită.

Pufnesc.

— Chiar dacă sunt cu tatăl tău?

El oftează zgomotos şi îmi dau seama că se chinuie să o spună, dar tot reuşeşte să dea din cap.

— Mda. Chiar dacă eşti cu tata.

— Sper că vorbeşti serios.

— După ce am văzut azi... nu ştiu, eu doar... văd lucrurile diferit acum. între voi e ceva special. Este evident că te merită mai mult decât mine.

Tristeţea pe care o citesc pe chipul lui mă face să înaintez şi să-i cuprind obrajii calzi şi bronzaţi în mâini.

— Nu te mai învinovăţi, Beau! Eşti iubit şi eşti tânăr şi o să te descurci. O să găseşti pe cineva care te va face să te simţi bine şi care va fi la fel de fericită pe cât ţi-ai fi dorit să fiu eu cu tine.

în cele din urmă, îşi ridică privirea şi se uită la mine. Când îl îmbrăţişez, se relaxează lipit de corpul meu.

— Sophie e bine? mormăie el pe umărul meu.

— Da, e bine.

— Bun! Ştiu că probabil mă urăşte.

— Nu te urăşte, răspund eu, dându-mi ochii peste cap.

— Tocmai s-a încruntat la mine pe fereastră, spune el râzând, iar eu mă întorc la timp ca să văd cum trage draperia. $

Amândoi râdem un minut întreg înainte să m întorc spre Beau cu un zâmbet trist.

— Vrei să intri să te uiţi la *O poveste încâlci* noi?

tant..., d«r nu'Cred că 0 sft merK acasă. în
- 6 , ..ţecat de la tata şi sunt destul de sigur că o
'b'* o să vrea v& întâlniV-
expresia dezRUStata care'' 8trăbate chipul.
, De ce spui asta?
S Pentru că şi-a petrecut ultimele două ore spu- ._Awni cât de mult te iubeşte şi că nu o să aştepte perdea mea ca să vă întâlniţi... făţiş.

Înţepenesc.

_A spus el asta?

-Da.

Nu ne mai ascundem. Nu-l mai minţim pe Beau şi nu-i mai aşteptăm aprobarea. De data asta, e adevărat.

Probabil că par surprinsă, deoarece el doar mă bate uşor pe umăr când spune:

- Atunci, o să plec.
- Pa, Beau', mă bâlbâi eu.

Apoi urcă în maşină şi pleacă, iar eu practic alerg spre duş. Când ies, aproape mă întind după fusta mulată şi după bluză, dar mă răzgândesc. Vreau sa fiu eu însămi când mă întorc la Emerson. Trebuie să mă accepte ca Charlie, dacă mă vrea ca Charlotte.

Tremur în ghetele mele negre Doc Martens când bat uşor la uşa de la intrare a lui Emerson. Parcă e un pas înapoi să mă întorc aici în calitate de musafir. Am intrat pe uşa asta de vreo sută de ori în ultimele trei luni, dar acum pare aproape un nou început metaforic, unul care ne redefineşte relaţia. O a doua şansă ca să fac totul corect.

Asta nu schimbă faptul că tânjesc să-i fiu aproape şi

când numai aşa pot să supravieţuiesc. Când deschide m sfârşit uşa, îl studiez, stând în partea cealaltă, în aceiaşi pantaloni albaştri şi cu aceeaşi cămaşa mulată gri de mai devreme, care acum este descheiată la gât, dezvăluind un smoc de păr pe care-l cunosc prea bine.

Doar pentru că mă aflu în prezenţa lui, totul pare în regulă. Dimineaţa aia nenorocită este o amintire îndepărtată, ştearsă, acum, că stăm aici şi ne sorbim din priviri. Şi. cu toate că sunt o mie de lucruri de zis, nu mai avem nici ce să se spunem, niciun cuvânt care ar face situaţia să aibă logică în afară de „Te doresc, am nevoie de tine, te iubesc!” Şi asta e tot ce contează pentru mine.

Ca şi când mi-ar putea ghici gândurile, face exact ce-mi doresc. întinde o mână puternică şi mă apucă de ceafa, trăgându-ină spre el până când nu mai rămâne niciun centimetru între noi. Apoi mă sărută, buzele lui devorându-le pe ale mele, iar limba lui îşi face loc spre a mea până devenim o singură persoană.

Sărutul lui nu ia, nu revendică şi nici nu fură ceva ce nu ofer de bunăvoie. Emerson murmură încet şi răguşit în gura mea în timp ce-mi atinge spatele cu cealaltă mână şi mă lipeşte de corpul Iui înalt. Aceeaşi mână se furişează mai jos, strângându-mi cu putere fundul şi facându-mă să ţip în gura lui când mă ridică şi-i cuprind talia cu picioarele.

Apoi mă duce înăuntru, trântind uşa în urma lui. încearcă să urce scările, dar suntem prea disperaţi, iar eu îl trag de cămaşă când mă lasă pe trepte, îngenunchind în faţa mea.

— La naiba, mi-a fost dor de tine! mormăie

Emer- son, băgându-şi mâna în părul meu şi strângându-mă când mă sărută pe gât.

— Mi-a fost foarte dor de tine! îi răspund eu, des- c eindu-i cămaşa, ca să pot ajunge la pielea lui, pentru că trebuie să-l ating.

şi nu contează că abia ne-am văzut aseară şi i-am ţit gura cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în nnă pentru că nu a fost ca acum.

Când ii deschei în sfârşit cămaşa, el o scoate repede, oferindu-mi priveliştea trupului său dezgolit, iar eu îl cuprind de mijloc, sărutându-l de la piept spre talie. Când îi ling abdomenul, tachinând zona de deasupra centurii mormăitul lui mă face să simt o vibraţie profundă.

- Dezbracă-te pentru mine, Charlotte! Vreau să o văd pe fata mea!

Mă apucă de bărbie, ridicându-mi faţa până când zâmbesc la el. Sunt fata lui.

Da, domnule, răspund eu suav, apoi mă mişc cu Îndemânare ca să-mi scot cămaşa.

Văzându-mi sânii, îşi ia mâinile de pe centură şi le întinde spre mine, sărutându-mi trupul şi devastând fiecare centimentru al pieptului până respir sacadat.

— Vreau să-mi acord timp cu tine, Charlotte, şopteşte el pe pielea mea, dar nu mă pot abţine când te văd. Mă înnebuneşti! Acum vreau doar să ejaculez şi vreau să o fac în tine.

— Da, suspin eu când trag de nasturele blugilor mei negri.

Imediat ce deschei fermoarul, mă apucă de talie.

— întoarce-te! îmi ordonă el, punându-mă în genunchi pe câteva trepte mai sus şi trăgându-mi aproape violent pantalonii în jos.

Un suspin strident îmi scapă printre buze când îi simt gura pe spate, sărutările umede şi calde co ran până ce mă împunge cu limba, gemând lacom pe s meu. Lingându-mi frenetic clitorisul, mă duce

spre e. înainte să se retragă şi să-şi dea jos pantalonii.

- Eşti a mea, Charlotte! Păsărică asta a ta e a mea, înţelegi?

— Da! ţip eu, împingându-mi şoldurile înapoi, cău- tându-l – gura lui, mâinile lui, mădularul lui, orice dar el mă ţine la distanţă.

Mă întorc şi-l văd cum se masturbează fără tragere de inimă, uitându-se cu poftă la păsărică mea expusă.

— Spune-mi că eşti a mea! Spune-o!

— Sunt a ta, zic printre gemete, apucând cu mâna treapta de lemn cu atâta putere, că mi se albesc încheieturile. Nu te vreau decât pe tine! Sunt a ta şi tu eşti al meu. Domnul meu! strig eu.

— Asta-i fata mea! murmură el şi mă penetrează iară să mă avertizeze, urma de durere fiind acoperită de plăcere.

Ţip când îmi împing şoldurile înapoi, încercând să-l primesc mult, oricât e posibil, până îl am complet, iar el are totul din mine.

Emerson îşi sprijină puternic mâinile pe scări lângă ale mele şi îmi acoperă corpul, împingându-şi şoldurile puternice. Pielea fierbinte a pieptului său este lipită de spatele meu, iar eu îi simt respiraţia la ureche. Cu fiecare lovitură a şoldurilor lui pe fundul meu, scâncetele mele de plăcere se amestecă cu gemetele lui.

Mi-o trage repede şi dur pân<l ce ajungem în acelaşi timp la orgasm, iar când ţip de plăcere, el geme când se împinge o ultimă dată, rostindu-mi numele când ejaculează.

înainte să mă prăbuşesc pe scări, mă ridică.

Işi scoate mădularul şi sperma picură pe picioarele mele când mă întoarce cu faţa la el.

— Te iubesc, Charlie! şopteşte Emerson în gura mea, pecetluind cuvintele cu un sărut plin de dor, iar eu îi muşc buza de jos, facându-l să simtă intensitatea care fierbe în mine.

Când ne îndepărtăm unul de celălalt, îmi trec limba ^teurmele de dmţ< de pe buza lui, înainte să-i şoptesc

_ Şi eu te iubesc!

şi asta e tot ce trebuie să ne spunem. S-a ternii nat cu secretele obscene sau clipele furate, rămâne doar expresia brută a tot ce am simţit în ultimele trei luni Lăsând hainele pe scări, mă duce în patul lui şi-şi respectă promisiunea de a nu se grăbi cu mine, ştiind că în sfârsit are la dispoziţie tot timpul din lume. *

Epilog

REGULA NUMĂRUL 39:
Fetele bune au parte de finaluri fericite.

Nu se concentrează deloc la şedinţă. La telefon sunt trei posibili investitori, chipurile lor apărând pe ecran în timp ce Maggie şi Garrett le prezintă noile programe ale clubului, care urmează să se desfăşoare în noul an fiscal, iar Emerson nu se concentrează, încruntându-se când se uită la ecranul calculatorului.

Evident, îi ling mădularul ca pe o nenorocită de acadea şi o fac intenţionat, ca să-l înnebunesc. După rapiditatea cu care face click, ştiu că şi-a închis microfonul. Apoi, îşi bagă mâna în părul meu şi mormăie pe un ton profund:

— Nu mă mai tachina, Charlotte şi suge-mi scula ca o secretară cuminte!

Scâncesc în timp ce dorinţa îmi coboară pe şira spinării, culminând între picioarele mele şi udându-mi chiloţii.

- Da, domnule, şoptesc eu şi-i iau mădularul impresionant în gură.

A • •• • 51

Gemând la fiecare mişcare a buzelor în juni ung cu salivă şi dau din cap în ritmul care-i p ac

- O să-mi dau drumul în gura ta, geme el, iar eu îi răspund murmurând.

Aşa cum a promis, capul mădularului său se încordează între buzele mele, iar apoi ejaculează în gâtul meu, ţâşnind până înghit totul.

Când îmi ridic privirea la el, Emerson se uită la mine cu dragoste în ochi. Mângâindu-mă cu afecţiune pe cap, zâmbeşte când se apleacă şi mă sărută.

— Eşti perfectă!

— Nu eraţi într-o şedinţă, domnule? şoptesc eu.

— Am închis camera. Garret se ocupă de asta.

— O să mă concedieze dacă nu te poţi concentra la lucru cât timp sunt aici, spun şi râd. El mă ridică în poală, punându-mă pe birou, apoi împinge scaunul până ce ajunge între coapsele mele.

— Aş vrea să-l văd încercând!

După câteva minute, când limba lui este între labi- ile mele şi buzele sale mă duc pe altă planetă, îmi dau seama că şedinţa s-a încheiat şi că la telefon se aude doar vocea lui Garrett.

— Nu poţi să dispari încontinuu de la şedinţele cu investitorii noştri! îl mustră el pe Emerson.

Camera este încă închisă, la fel şi

microfonul, ceea ce e bine deoarece sunt la două secunde de al doilea orgasm pe ziua de azi.

— Ştiu că poţi să mă auzi, Grant!

Emerson chicoteşte între picioarele mele.

— Ai face bine să taci, Charlotte!

Cu mâna liberă, apasă pe ecran şi ştiu că a deschis microfonul. Din fericire, camera este încă închisă; altfel, partenerul lui de afaceri mi-ar vedea fundul pe biroul lui Emerson.

, L«crez în P.auză masă, Garrett. Ce vrei?

S el cu vocea înăbuşită. îmi muşc buza când îmi î"'* oerăbdător clitorisul, făcându-mă să văd stele. * _ Mda. pauză de masă pe naiba! răspunde la tele

Garrett. Mă bucur că ţi-ai recuperat fata, dar tot o companie de condus, deci dacă aţi putea să vă treceţi mai puţin timp făcând sex oral pe sub birou şi mai multă vreme găsind metode prin care ne mulţumim investitorii, ar fi minunat.

- Cineva trebuie să şi-o tragă, mormăie Emerson intre picioarele mele.

Am reuşit să-mi amân orgasmul până ce-şi bază două degete în vulva mea, iar eu nu pot să nu suspin legănandu-mi şoldurile ca să îl simt mai adânc. ’

Garrett îşi drege glasul la difuzor.

- Bună, Charlotte! După ce terminaţi, vreţi să citiţi propunerea pe care v-am trimis-o? Trebuie să ne întâlnim cu persoane importante până la finalul trimestrului, altfel, am pus-o. Şi nu la propriu.

Imediat ce se închide apelul, ţip de plăcere şi tremur când am orgasmul mult aşteptat. Abia îmi recapăt suflul când Emerson mă trage ca să mă sărute. îşi trece degetele umede peste pielea de pe pieptul meu.

— L-ai auzit, spune el pe buzele mele. Mă împiedici să-mi fac treaba, Charlotte. Dacă nu încetezi să mai fii atât de atrăgătoare, o să fiu nevoit să te leg de biroul tău.

— Pare amuzant, şoptesc eu.

— Da, aşa este, răspunde el. ţ t

După ce ne revenim după orgasm, trimis-o

cem la lucru. Printez propunerea oficială. Garrett, iar apoi îi răspund cu o sc nemulţumit înu place de Garrett şi urăsc să 1 . muzant Nu îi stă în fire. De obicei, este lipsit de gnji ş

şi întotdeauna a fost cel mai mare fan al relaţiei mele cu Emerson. Mă face să mă întreb ce i-ar fi putut strica dispoziţia în ultima vreme. Probabil invidia? Emerson spune că Garrett nu e genul care să se însoare şi că şi-$_0$ trage suficient cât să nu fie niciodată prost dispus.

însă poate îl deranjează să-şi vadă cel mai bun prieten şi într-o relaţie stabilă.

O parte din compromisul pe care l-am făcut cu mama luna trecută, când am început să-mi mut treptat lucrurile acasă la Emerson, a fost că trebuie sa păstrăm tradiţia de a mânca taco marţea. Nu prea a trebuit să mă oblige, de vreme ce Emerson conduce şi plăteşte mereu, ceea ce înseamnă pahare cu mărgărită fără număr pentru noi.

Totul e şi mai suportabil deoarece Sophie trebuie să stea lângă el întotdeauna, iar în seara asta îi atrage toată atenţia arătându-i schiţele animaţiilor la care lucrează deja de câteva luni. Presupun că m-ar deranja mai mult dacă el nu ar fi atât de adorabil, prefăcându-se fermecat de desenele ei.

încă suntem la primul coş de chipsuri şi salsa când mama îmi cuprinde umerii cu un braţ şi-mi spune:

— Nu te supăra pe mine! Nu m-am putut abţine.

— Despre ce vorbeşti? întreb eu, dar apoi îl văd traversând camera.

— A trebuit să-l invit. Este seara familiei.

Casc ochii mari când Beau îmi face stângaci semn din mână. Mă uit la Emerson, dar el nu pare să fie deloc surprins, ceea ce înseamnă că

deja ştia de asta.

— De ce nu îmi spune nimeni ce se întâmplă? întreb eu, dar nu mi se răspunde când mama se ridică în picioare ca să-l îmbrăţişeze pe Beau.

Apoi, Emerson îl bate pe umăr şi se mută ca să se tă aşeza în capăiul mesei.

|X1' Este ciudat că fostul şi actualul meu iubit iau cina iwpreună? Bineînţeles! Situaţia este extrem de stânjenitoare. dar el e fiul lui Emerson, aşadar presupun că acum face parte din familie, iar familiile sunt mereu ciudate.

- Ce faceţi? întreabă stângaci Beau, iar eu continui să beau, uitându-mă după chelner, ca să fie pregătit când termin paharul.

- Sophie îmi arată benzile desenate pe care le-a schiţat, răspunde nonşalant Emerson.

- Se numesc manga, îl corectează ea dându-şi ochii peste cap, iar mama râde.

— Fii indulgentă cu el, Soph, e bătrân, spune Beau zâmbind.

Iar când ea îi împinge desenele, pare la fel de amuzat ca Emerson, iar asta îmi încălzeşte inima.

Deşi s-ar putea să fie efectul paharului de tequila.

Când chelnerul lasă îngheţata prăjită în faţa surorii mele, sunt ameţită şi toată stângăcia de la masă nu mai pare ciudată. Eu şi mama nu ne putem opri din râs. iar Emerson pare mai mult amuzat de beţia noastră. El, mama şi Beau spun poveşti jenante despre mine, iar eu sunt prea concentrată la îngheţată ca să-mi pese.

în timp ce ei vorbesc, o înghiontesc pe sora mea cu piciorul, iar ea îşi ridică privirea la mine zam mc întreb în şoaptă:

— Par fericită?

Zâmbetul ei se luptă să i se întindă pe t

când îşi muşcă buza şi se uită la arte convinsă,

noastră şi din nou la mine. Dă din P aJUnă în iar

eu trebuie să-mi înăbuş emoţia care nu

Şi pur şi simplu, nu este ciudat, greşit sau incomod. Este doar familia mea.

Când plătim nota, ne luăm rămas-bun de la Beau, iar Emerson le duce acasă pe mama şi pe sora mea. în drum spre casa lui, mă uit pe geam în timp ce el întinde mâna şi mă apucă de picior.

Mă uit la el şi îmi muşc buza de jos.

— Ai fost foarte calm cu familia mea, dar dacă ar şti la ce obscenităţi sunt sigură că te gândeşti...

Zâmbetul şiret pe care îl are se transformă în ceva mai sinistru.

— Habar nu ai!

— Aşadar, de ce nu-mi arăţi? întreb eu.

El râde. Apoi, când oprim la un semafor, se întinde peste scaun şi îmi trage faţa spre a lui, apucându-mă strâns de sub bărbie.

— Simulare de incendiu, îmi şopteşte cu şiretenie.

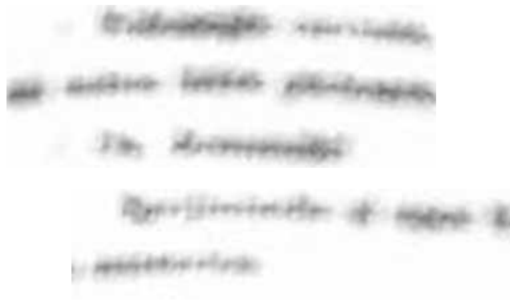
După o secundă, coboară din maşină, iar eu fac ochii mari. Izbucnesc în râs când sar din maşină şi alerg în spate, dar el deja este în faţa mea şi, înainte să ajung la volan, Emerson e deja este acolo. Apucându-mă de talie, mă lipeşte de maşină. Amândoi râdem şi abia respirăm, iar el nici nu se compară cu bărbatul pe care l-am cunoscut în urmă cu patru luni.

— Iubito, în fiecare secundă în care sunt lângă tine, mă gândesc la toate lucrurile obscene pe care vreau sa ţi le fac, şi poţi fi sigură că o să trăieşti toate fanteziile alea! murmură lângă buzele mele. Crezi că faci faţă?

Rămân cu gura căscată când îmi linge buza superioară, tachinându-mă cu limba.

— Îhî... suspin eu.

Un chicot răsună prin noapte când cineva din spate claxonează.

*dePechiPul Iui> simt

™o- două săptămâni

3 * ar tre*>uit să 0 simt *n

urrnă cu

E12etrebUiaSăaflenimeni

-

^'''cuKadeZ

^hf11/

dat de 8°1

aseară

când

ai ?> a.

luat-o

de pe

scenă

ca omul

peşterii

.